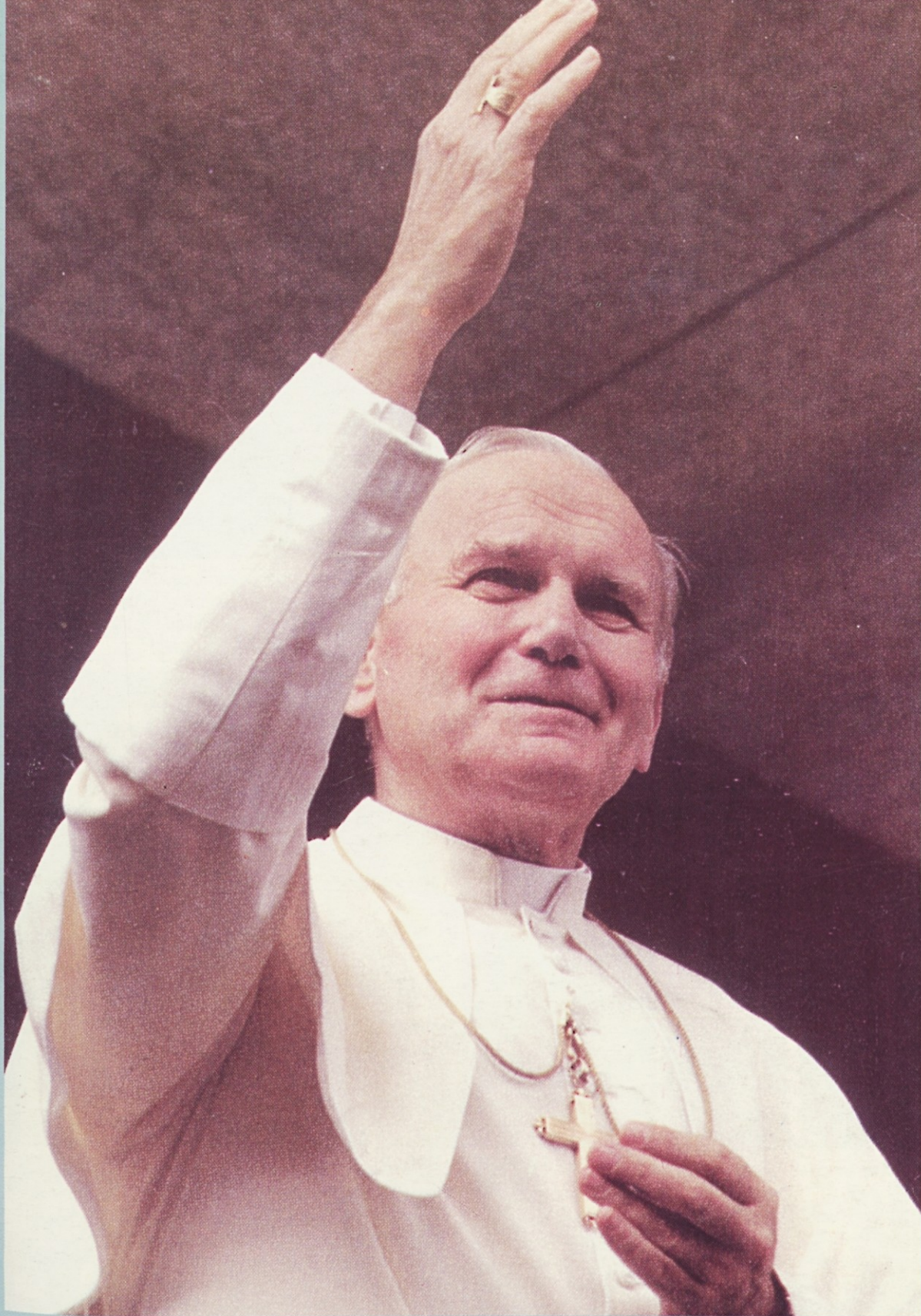

1978-2003 OB 25-LETNICI VLADANJA PAPEŽA JANEŽA PAVLA II.

Duhovno življenje

BUENOS AIRES · LETO 70

9

NOVEMBER 2003

Od zgoraj in od leve: 1. Argentinskim Slovincem dobro znana župnijska cerkev Santa Julia v Buenos Airesu, ki letos praznuje 100-letnico postavitve temeljnega kamna. - 2. V sklopu jubilejnih farnih slovesnosti smo imeli v tej cerkvi nedeljo, 28. septembra, tudi Slovenci zahvalno mašo. - 3. Mons. dr. Jure Rode med branjem sv. evangelija. - 4. Pri-
našanje darov pri darovanju. - 5. Poleg drugih duhovnikov je delil sv. obhajilo tudi

škof iz Reconquiste, mons. Andrej Stanovnik OFM. - 6. in 7. Meseca julija je skupina šolarjev Balantičeve pod vodstvom učiteljic in kateheta g. Tonija Bidovca obiskala zavetišče, ki ga oskrbujejo sestre m. Terezije v Zárate.
(Foto: Lučka Oblak)

Praznik vseh svetnikov in Spomin vernih duš

JURE RODE

1. in 2. novembra je po vsem krščanskem svetu navada, da gremo na pokopališča ali se na drug način spomnimo svojih rajnih domačih, sorodnikov, prijateljev, rojakov. V današnji globoki krizi vere v posmrtno življenje, gre ne malo ljudi h grobovom rajnih, da se jih spomnijo, jim prinesejo rože, očistijo grobove in se srečajo z živimi domačimi. Vemo, da je vse to lepo znamenje spoštovanja in ljubezni do pokojnih. Vemo pa tudi, da so v luči naše vere najbolj potrebni in jim največ koristi goreča molitev k Bogu za njihov pokoj in srečo pri Bogu v nebesih.

Spočeti in rojeni za večno življenje

Kristjani živimo in umiramo v trdnem verskem prepričanju, da se naše življenje nadaljuje po življenju na zemlji in po telesni smrti. Opiramo se na temeljno resnico naše vere, v Kristusovo vstajenje in na versko resnico, da je bila Marija, Jezusova mati, s telesom in dušo v nebesa vzeta.

Tudi naše življenjsko hrepenenje nam govori o tem, česar ne moremo povedati z omejeno človeško govorico. Iz pričevanja sv. Avguština poznamo, da naše srce nima popolnega miru, dokler se ne spočije in ne počiva v Bogu — zato, ker nas je Bog ustvaril zase, ker prihajamo iz Božjih rok in se vračamo Bogu v roke. V tem bodo nebesa in izpolnitev vseh naših najglobljih želja: gledanje Boga in življenje z njim za vso večnost.

Smrt in večnost sta med našimi največjimi ugankami. Gornja dva odstavka sta težka in besede težko razumljive. Novica o vsaki smrti med nami pa nas vedno znova prepričuje, da je naše življenje na zemlji kratko in negotovo. Ne skrbi nas samo smrt sama in po smrti naša večnost. Nič manj in istočasno bi si želeli biti čim bolj upanja polni, da bo po smrti naša večnost srečna, pri Bogu, v nebesih.

Ali smemo upati, da bomo prišli v nebesa?

Vsak človek lahko upa in si mora prizadevati, da bi prišel za večno k Bogu, v nebesa. Še posebej po II. Vatikanskem cerkvenem zboru je v ospredju nauk, da je Božja volja, da se zveličajo vsi ljudje: tisti, ki verujejo v Kristusa, in tisti, ki so po milosti in po svoji poštenosti vestni nanj naravnani. Sv. Janez pravi, da poznamo Očeta-Boga, če verujemo v njegovega učlovečenega Sina Jezusa Kristusa kot edinega Zveličarja in Odrešenika vsakega človeka.

Zaradi vere v Jezusa in zaradi ljubezni do Boga v tem življenju smemo razumeti nebesa kot nadaljevanje in stopnjevanje vsega, kar smo že na zemlji doživljali in izkušali, da smo odrešeni: odpuščanje pri spo-

vedi, osebna spreobrnitev, premagovanje greha in skušnjav, iskrenost pred seboj in pred Bogom, premagovanje človeških predsodkov in obsojanja s strani ljudi, povezanost z Bogom še posebej po prejemanju Jezusa v obhajilu in na še toliko drugih načinov, ki so že sedaj predokus nebes.

Kaj pa vice?

Kristjani verujemo, da bomo po smrti očiščeni od vsega, kar ni bilo storjeno v skladu z ljubeznijo do Boga in do bližnjega. Nauk o vicah nam govori o resnosti in odgovornosti v tem življenju: to pomeni, da bo treba vsak odnos pred Bogom urediti, popraviti, na novo zaživeti. Izkazalo se bo, da nič ni bilo nesmiselno, nič ni šlo v prazno.

V kraju očiščevanja Bog z ljubeznijo poseže v vse, kar je še nepopolno, da bi se vsak popolnoma odprl Božji resnici in sprejel Božjo ljubezen. Tako je v dušah v vicah vedno manj sebičnosti in trmoglavosti, človek postaja to, kar bi vedno moral biti, kar je njegova prava in resnična sreča. V sinovski poslušnosti postaja posinovljenec Boga in resnični brat ljudi.

Kaj moram torej storiti, da bom prišel v nebesa? Kdo lahko računa na to, da bo šel naravnost v nebesa?

Sv. Pavel nas opogumlja: „Česar oko ni videlo in uho ni slišalo in kar v človekovo srce ni prišlo, kar je Bog pripravil tistim, ki ga ljubijo“ (1 Kor 2,9).

Bog ljubi človeka in mu daje vse, kar potrebuje za polno uresničenje. Bog tudi odpušča vse človeške grehe in pomaga oblikovati pravilno naravnost človeka k Bogu. Z Božje strani je vse narejeno, potrebno pa je tudi naše sodelovanje. Naša zasluga pri tem je sodelovanje z Božjimi darovi. V svojem duhovnem naporu postajamo vedno bolj to, kar nam Bog predlaga in je naša naloga v življenju. Pri tem prizadevanju ne moremo roditi dobrih sadov za nebesa, če nismo povezani

KULTURA

FRANC RODE

Kulturo v najširšem pomenu besede, kakor jo pojmuje drugi vatikanski koncil, jemljem kot človekovo razmerje do sveta. Njegov način mišljenja in izražanja, njegovo pojmovanje dela, njegovo dožemanje sveta, njegov sistem vrednot, pomen, ki ga pripisuje znanosti, tehniki in umetnosti, skratka njegov notranji svet in razmerje do zunanega.

Kršćanstvo se je vselej zanimalo za kulturo naroda, v katerem je bilo navzoče. Skušalo je vplivati nanjo in jo oblikovati v skladu s krščanskimi načeli, tako da se je borilo za zmago dobrega in plemenitega, resničnega in pravičnega. Vanjo je vnašalo pojem človekovega dostojanstva in odgovornosti ter držo solidarnosti do ubogih.

Pri tem gre za tisto krščansko tkivo človeške družbe, o katerem govori Janez Pavel II. v apostolski spodbudi o krščanskih laikih in o katerem pravi, da ga moramo znova pokrpati.

To krščansko tkivo so kristjani polagoma in vztrajno tkali povsod, kjer so za to imeli možnost. Od časov rimskega imperija prek srednjega veka do danes. Tako so evangeli-

zirali kulturo in ustvarjali krščansko civilizacijo. To jim je uspevalo zdaj bolj, zdaj manj, nikdar pa ne popolnoma, kajti vse zgodovinske realizacije so nepopolne in začasne.

Pri evangelizaciji kulture so vselej izhajali iz tega, s čimer so se srečevali v svojem okolju. Izrazit primer je sv. Avgustin, za katerega vemo, da je postavil temelje krščanski civilizaciji srednjega veka. On sam je bil človek antike, ki je v sebi pokristjanil pogansko kulturo; ni je zavrnil, ampak jo je preoblikoval od znotraj, v skladu s krščanskimi vrednotami.

TA SVET JE LEP

Kršćansko sporočilo je globoko zaznamovalo evropsko kulturo in nam je v teku dvajsetih stoletij zapustilo izjemno bogato dediščino na vseh področjih človeške ustvarjalnosti. Evropski človek v njej izraža svoje dožemanje stvarstva, ki izhaja

iz Božje svobode in ljubezni. Ta svet je lep in trdno utemeljen v bivanju. Človek ga lahko ljubi in občuduje, za umetnika pa je neizčrpni vir navdih, saj v njem prepozna besedo Stvarnika, ki ga nagovarja.

Drugi, še globji vir navdih za evropskega umetnika je učlovečenje Božjega Sina, ki daje svetu „neskončno dostojanstvo“, kot pravi Tomaž Akvinski. S smrtjo in vstajenjem svojega Sina se je Bog spravil s človekom in odpravil razdaljo med nebom in zemljo, med sedanjim časom in večnostjo. Ta drama krvi in slave, ki se zakramentalno obnavlja v krščanskem bogoslužju, je navdihovala evropske arhitekture starokrščanskih bazilik, romanskih, gotskih in baročnih katedral, do mogočnih Plečnikovih cerkva na Dunaju, v Pragi, Ljubljani in Beogradu; kiparje in slikarje ter mojstre vitražev, ki so te stavbe okrasili; glasbenike od Palestrine in Gallusa do Brucknerja in Stravinskega, ki so na podlagi liturgičnega besedila proslavili evharistično skrivnost z nesmrtnimi deli.

Iz knjige Stati inu obstatu

z Bogom po Kristusu: po krstu, po pogostni spovedi, po pogostnem prejetju Jezusa v obhajilu, po stalni spreobrnitvi življenja, po prizadevanju za življenje v milosti Božji, po prizadevanju za napredovanje v resnični krščanski popolnosti, po skrbi za zveličanje sebe in vseh, za katere se čutimo odgovorne.

V tem stvarnem in modrem gledanju nase in na življenje se vedno bolj zavestno pripravljamo za ponižno sprejemanje sebe pred neskončno popolnim in vsemogočnim Bogu.

Ne napačen strah, ampak odgovorna svoboda

Po skoraj štiridesetih letih od II. Vatikanskega cerkvenega zbora nam je dobro znana in že skoraj domača ta misel, da Bog noče napačnega in pretiranega strahu, ampak da se odgovorno in svobodno pripravljamo na srečanje z Njim v trenutku smrti. Da ne bi padli v tak napačen in pretiran strah pred večnostjo in pred Bogom, nam Cerkev kot dobra mati priporoča zaupanje v neskončno Božje usmiljenje (po-

božnost do Usmiljenega Jezusa) in zaupanje v lastno dobro in resno voljo v skrbi za življenje v prijateljstvu z Bogom. Saj nas vse naše versko življenje vodi k takšnemu načinu življenja: prejetje zakramentov, pobožnost in zaupanje v Marijino pomoč, redna molitev, skrb za ljubezen do Boga in bližnjega, premagovanje prostovoljne žalitve Boga v važnih zadevah in splošen krščanski okvir našega vsakdanjega življenja.

Bog nas je ustvaril in nas hoče svobodne. Da ne bi zlorabljali svobode za žaljenje Boga in sebi v škodo, nas prosi, da živimo odgovorno — da dosežemo našo sedanjo in večno srečo.

Ko bomo v prvih dneh novembra molili za naše rajne, se jim tudi priporočajmo, naj naši srečni bratje in sestre prosijo pri Bogu, da se po kratkem času popotovanja po tem svetu pridružimo pri Bogu, kjer bo novo nebo in nova zemlja. Marijo, Kraljico vseh svetnikov prosimo, naj nas pokojni ne spominjajo samo na konec življenja na zemlji, ampak tudi na začetek večnega življenja v nebesih!

ČE JE BOG USMIJEN, BODIMO TUDI MI!

JANEZ PAVEL II.

„Milostljiv in pravičen je Gospod, naš Bog je usmiljen“ (Ps 116,5)... Božji poseg v obrambo zatiranih je tu razumljen kot pravičnost, to je kot zvestoba Boga odrešenjskim obljubam, ki jih je dal Izraelu: Bog je pravičen, ker odrešuje, on je Izraelov odrešenik. Božji sodbi bodo podvrženi pravični in krivični; zмага pravičnih pa bo povzročila preplah in razočaranje brezbožnih. Vendar se tudi tisti, ki lahko pričakuje milostno razsodbo, zaveda svoje omejenosti, dejstva, da ni mogoče vztrajati v pravičnosti brez božje milosti, kot priznava psalmist: „Gospod, v svoji zvestobi me usliši. Ne privedi k sodbi svojega služabnika, saj ni nihče, ki živi, pravičen pred tabo“ (Ps 143,1-2).

Enako temeljno logiko spoznavamo v Novi zavezi, kjer je božja sodba povezana s Kristusovim odrešenjskim delom. Jezus je Sin človekov, ki mu je Oče dal oblast, da sodi. Sodil bo vsem, ki bodo vstali iz groba, in ločil tiste, ki so delali dobro in bodo odšli v vstajenje življenja, od tistih, ki so delali hudo in bodo odšli v vstajenje obsodbe. Vendar evangelist poudarja, da „Bog svojega Sina ni poslal na svet, da bi svet sodil, ampak da bi se svet po njem rešil“ (Jn 3,17). Samo tisti, ki bo odrešenje, ki ga Bog v svojem brezmejnem usmiljenju ponuja, odklonil, se bo znašel obsojen, ker se bo sam obsodil.

Apostol Pavel še pogloblja ta odrešenjski pojem božje pravičnosti, ki „se daje po veri v Jezusa Kristusa, in sicer vsem, ki verujejo“ (Rim 3,22). Božja pravičnost je tesno združena z darom sprave: Če se po Kristusu pustimo spraviti z Očetom, lahko tudi mi po Kristusu postanemo božja pravičnost (2 Kor 5,17-21). Sodba in usmiljenje sta tako razumljeni kot dvojna razsežnost iste skrivnosti božje ljubezni: „Bog je namreč vse vklebil v neposlušnost, da bi vsem izkazal usmiljenje“,

uči sv. Pavel (Rim 11,32). Ljubezen, na kateri temelji božji odnos do človeka in ki mora postati za kristjana temeljna krepost, nam torej narekuje, da z zaupanjem in brez strahu gledamo na sodbi dan. Po zgledu te božje sodbe pa se mora ravnati tudi človekova sodba: tudi pri tej mora prevladovati usmiljenje. Z razodetjem polnosti Očetovega usmiljenja nas Jezus uči, da imamo dostop do tega tako pravičnega in usmiljenega Očeta samo preko izkušnje usmiljenja, ki mora zaznamovati naše razmerje do bližnjega: „Ta val (božjega) usmiljenja ne more prodreti v naše srce, dokler nismo odpustili tistim, ki so nas razžalili. V odklanjanju, da bi odpustili svojim bratom in sestrām, se naše srce zapre, njegova trdota ga napravi nepropustnega za usmiljeno Očetovo ljubezen“ (KKS 2840).

Ave Maria

MENGEŠ: spomin na Avgušтина Hallersteina

V sredo, 27. avgusta, so v Mengšu z odkritjem spomin-ske plošče na dan tristote obletnice rojstva Ferdinanda Avgušтина Hallersteina na njegovem domu na Zgornjem, nekoč Ravbarjevem gradu oživil spomin na svojega velikega sina jezuita, matematika, astronoma, karto-

grafa, diplomata, člana londonske Kraljeve družbe in peterburške akademije Avgušтина Hallersteina.

Prva pobuda, da so se v Mengšu kmalu po osamosvojitvi Slovenije lotili oživljanja spomina na delo tega znamenitega jezuita — znanstvenika — Mengšana Avgušтина Hallersteina (njegov spomin sta začela oživljati Muzej Mengeš in Kulturno društvo Franca Jelovška Mengeš), je bila knjiga Srečevanja z drugačnostjo — slovenska izkustva eksotike, v kateri je Zmago

Šmitek napisal in objavil temeljito razpravo o Hallersteinu.

Avgušтин Hallerstein se je pred 300 leti rodil sicer v Ljubljani, živel pa je skupaj z družino, ki je bila znanstveno poglobljeno okolje in dobro vkompnirana v svoje življenjsko okolje, v Mengšu in v tem kraju obiskoval tudi osnovno šolo. Z 18. leti je Hallerstein vstopil v jezuitski red na Dunaju. S 35 leti starosti je odšel na Kitajsko, kjer je ostal vse do svoje smrti leta 1774, ko so na Kitajskem razpustili jezuitski

Nameni Apostolata molitve

ZA NOVEMBER

SPLOŠNI:

Duhovnost vzhodnih Cerkva

Za zahodne kristjane, da bi vedno bolj spoznavali in cenili duhovnost in bogoslužna izročila vzhodnih Cerkva.

Luč z vzhoda razsvetljuje vesoljno Cerkev od trenutka, ko se je nad nami pojavilo „vzhajajoče sonce“ (Lk 1, 78): Jezus Kristus, naš Gospod, na katerega se vsi kristjani sklicujemo kot na Odrašenika človeštva in upanje sveta. Ta luč je navdihovala mojega predhodnika papeža Leona XIII., da je napisal apostolsko pismo *Orientalium dignitas*, s katerim je želel očuvati pomen vzhodne tradicije za celotno Cerkev. Ob stoletnici tega dogodka bi rad poslal katoliški Cerkvi podoben poziv, obogaten z znanjem in medsebojno izmenjavo iz preteklega stoletja.

Spričo dejstva, da častitljiva in starodavna tradicija vzhodnih Cerkva spada k celoti dediščine Kristusove Cerkve, je prva naloga katoličanov, da se seznanimo s to tradicijo, se hranimo z

red. Na Kitajskem je Hallerstein leta 1743 začel službo v astronomskem ali matematičnem oddelku za astronomska opazovanja, ki je bil neposredno odgovoren cesarju. Že istega leta je bil imenovan za predsednika matematičnega in astronomskega kolegija cesarskega dvora v Pekingju ter mandarina šeste stopnje. Leta 1745 je postal provincial in vizitator japonske province, naslednje leto pa je napredoval v predsednika astronomsko-matematičnega kolegija in mandarina pete, pozneje pa še mandarina tretje stopnje — to je največ, kar je lahko dosegel zahodnjak.

Spomin na tega najpomembnejšega kranjskega znanstvenika, ki danes nanovo povezuje narode in Evropo, zlasti pa maloštevilno Slovenijo s Kitajsko, oživljata Muzej Mengeš in Kulturno društvo Franca Jelovška Mengeš, letos pa izdala posebno poštno znamko in žig.

Marija Primc v Nedelji

njo in po svojih najboljših močeh pospešujemo edinost. Prevevati nas mora strastno hrepenenje po univerzalnosti Cerkve, ki bi delovala v svetu ne po eni tradiciji in še manj po dveh nasprotujočih si skupnostih; da bi vsi lahko v polnosti okušali od Boga razodeto in nedeljeno dediščino vesoljne Cerkve, ki je ohranjena in raste v življenju vzhodne kakor tudi zahodne Cerkve.

Pogled obračam k *Orientali lumen*, ki sije iz Jeruzalema, kjer se je Božja Beseda učlovečila za naše odrešenje. V tem svetem mestu je bil na binkoštni dan Tolažnik poslan k Mariji in učencem. Od tam se je vesela novica razširila po vsem svetu zato, ker so apostoli, napolnjeni s Svetim Duhom, „z vso srčnostjo oznanjali Božjo besedo“ (Apd 4, 31). V tem mestu, temelju vseh Cerkva, so bile najrazličnejše kulture in tradicije dobrodošle in sprejete v enem Bogu (Apd 2, 9-11). Ko se tega spominjamo z nostalgijo in hvaležnostjo, najdemo v sebi moč in navdušenje za še bolj goreče iskanje harmonije v raznolikosti oblik. To je in ostaja ideal Cerkve.

Janez Pavel II.

Apostolsko pismo Orientali lumen
2. maj 1995

MISIJONSKI:

Drugi ameriški misijonski kongres

Za cerkev v Ameriki, da bi ob drugem Ameriškem misijonskem kongresu v Gvatemali začutila vzgib za bolj velikodušno prizadevanje za evangelizacijo tudi onkraj svojih meja.

Jezus je naročil svojim učencem, naj gredo oznanjat evangelij po vsem svetu in naj krščujejo vse narode v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha (Mt 28, 19-20). Te vesoljnosti misijonske dejavnosti se moramo vedno zavedati.

Za Cerkev v Ameriki - po besedah sv. očeta v poslanici „Cerkev v Ameriki“ - je važno, da najprej evangelizira svoj kontinent; kajti mnoga področja ameriške družbe še ne poznajo Jezusovega imena. Sem je šteti prvotne prebivalce te celine, tu so navzoča nekrščanska verstva kakor islam, budi zem in hinduizem. Iz tega razloga „Program nove evangelizacije“ ne sme biti naravnani le na poživitev vere pri tistih, ki že verujejo, ampak se mora prav tako usmeriti k tistim, ki Kristusa še ne poznajo.

Cerkev v Ameriki pa se mora prav tako zavedati, da je poklicana k misijonski dejavnosti tudi med ljudstvi zunaj meja svojega kontinenta. Mnogo milijonov ljudi po svetu zelo trpi, ker so brez vere. Bilo bi zelo napačno, če bi rekli: naj se razcvete najprej Cerkev v Ameriki, potem pa se bomo posvetili drugim.

JOZAFAT KUNČEVIČ

škof in mučenec
ok. 1580 — 1623

12. november

Prizadevanje za popolnejšo edinstvo med kristjani se imenuje ekumenizem. Zavetnik teh prizadevanj je današnji godovnjak sveti Jozafat Kunčevič, ki je živel v težkih časih, ko med pripadniki različnih krščanskih Cerkev ni bilo prijateljskega pogovora, temveč so se med seboj sovražili in celo pobijali. Pod meči in sekirami verskih nasprotnikov je padel tudi sv. Jozafat. Ekumenizem v sedanjem pomenu in obsegu je zaživel šele na začetku 20. stoletja. Pobudo zanj so dali protestanti, potem so se vanj vključili pravoslavni, po drugem vatikanskem koncilu (1962-1965) pa se je razmahnil tudi v katoliški Cerkvi. Koncil je izdal poseben Odlok o ekumenizmu, v katerem navaja kot potrebne ekumenske dejavnosti in pobude prizadevanja za odpravo krivičnih besed, sodb in dejanj, medsebojni dialog teoloških strokovnjakov, sodelovanje pri vsakovrstnih prizadevanjih za skupni blagor, skupno molitev ter skrb za prenavo.

Jozafat je bil žrtev krivičnih sodb, ki so netile sovraštvo do svetega moža, ki je delal za zedinjenje s katoliško Cerkvijo z zgledom svo-

jega spokornega življenja. Rodil se je okoli leta 1580 v Vladimiru na severozahodu Ukrajine, ki je bilo tedaj pod poljsko oblastjo. Po rodu je bil Belorus. Starši, ki so bili plemiškega rodu in pravoslavne vere, so mu pri krstu dali ime Joan (Ivan). Izučil se je za trgovca in je šel v mesto Vilno, kjer je prestopil k uniatom, katoličanom, ki obhajajo bogoslužje v vzhodnem obredu. Zahrepenel je po meniškem življenju in leta 1604 kot redovnik bazilijanec dobil ime Jozafat. Kmalu je postal diakon, leta 1609 pa je bil posvečen v duhovnika. Nekaj let je bil samostanski predstojnik. Ostra meniška pravila je izpolnjeval z vso resnostjo. Ves čas je bil trdno prepričan, da je samo katoliška Cerkev v povezanosti z rimskim sedežem prava pot k Bogu.

Leta 1617 ga je prijatelj Jožef Rutskyj, ki je postal nadškof in metropolit, prepričal, da je sprejel škofvsko posvečenje. Najprej je bil nadškof-koadjutor (pomočnik), leto kasneje (1618) je postal nadškof v Polocku. Tudi v tej službi se je ostro pokoril. V svoji pastoralni dejavnosti je rad pomagal ubogim. Prizadeval si je za sožitje med pravoslavno in katoliško Cerkvijo, vendar nasprotniki njegovih dobrih namenov niso hoteli ali niso mogli razumeti. Leta 1620 so mu v Polocku za protitež postavili pravoslavnega škofa, ki je z govorno in pisano besedo sramotil nadškofa Jozafata in hujškal proti njemu ljudstvo, ki je bilo že tako zbegano od političnih zmed. Vedno pogostejše so mu grozili s smrtjo. Kljub vsem svarilom je šel na pastirski obisk v Vitebsk. 12. no-

KRATKE NOVICE

ZDA — V ameriških oboroženih silah so zahtevali svojega „kurata“ — poleg kaplanov, pastorej, rabinov in imamom — tudi satanisti. (Mladika)

LJUBLJANA - Študentska založba v Ljubljani je izdala v svoji zbirki „Claritas“ delo slovenskega argentinskega filozofa Milana Komarja „Red in misterij“, ki sta ga iz španskega izvirnika prevedla zakonca Marija in Zorko Simčič. (Mladika)

vembra 1623 zjutraj so z meči in sekirami oboroženi možje obkolili škofovsko hišo. Ko je nadškof odhajal iz svojega stanovanja, so planili nanj in ga umorili.

Umor je zbudil ostro obsodbo in kralj je glavne krivce kaznoval s smrtjo. To kruto maščevanje je za dalj časa zavrlo prizadevanja za zблиžanje in sožitje med pravoslavni in katoličani. Papež Urban VIII. je mučenca Jozafata leta 1643 razglasil za blaženega; za svetnika ga je razglasil papež Pij IX. leta 1867. Njegovi posmrtni ostanki od leta 1949 počivajo v baziliki sv. Petra v Rimu. Katoliške vzhodne Cerkev obhajajo njegov god 12. novembra, na dan njegove mučeniške smrti, v zahodni katoliški Cerkvi so ga do preureditve koledarja obhajali 14. novembra, zdaj se ga spominjamo 12. novembra. Papeža Janez XXIII. in Pavel VI. sta sv. Jozafata Kunčeviča počastila še posebno v zvezi z drugim vatikanskim koncilom.

Silvester Čuk

Zato so sinodalni očetje ameriškim katoličanom dali nekaj praktičnih navodil za misijonsko delovanje. Priporočajo več sodelovanja med sestrskimi Cerkvami v Ameriki. Svetujejo pošiljanje misijonarjev (duhovnikov, redovnih oseb in laikov) po kontinentu in zunaj njega. Opozarjajo na krepitev in ustanavljanje misijonskih centrov. Spominjajo na misijonsko razsežnost posvečenega in kontemplativnega življenja. Pomembno se jim tudi zdi spodbujanje k misijonskemu poklicu in pripravo kandidatov zanj. Prav tako je

važna organizacija njihovega dela.

Upanje je, da bo na tak način Amerika s svojo krščansko vitalnostjo veliko prispevala k misijonski dejavnosti po svetu.

N. G.

SLOVENSKI:

Ena naših največjih nesreč je alkoholizem.

Na sto tisoč, računajo, je pri nas žrtev alkoholizma. Pridati je treba še nekajkrat toliko domačih, ki trpe ob

vsakem alkoholiku. Vemo, kako težko se pijanec spreobrne. A božja moč ni prikrajšana.

A ne molimo samo za nesrečnike, ki so že zapadli tej omami. Kdor stoji, naj gleda, da še sam ne pade. Vsakdo pa naj okrog sebe širi zdravo miselnost, da je alkohol v zares zmernih količinah lahko tudi vir veselja, ne pa nekakšna božanska sreča, ki vse življenje pozlati. Lahko hitro postane vir mučeništva.

p. Miha Žužek

Anton Nadrah Ocist

Šmarnice za leto 2003

Desetka svetlega dela rožnega venca

Ki je postavil sveto evharistijo

Ko govorimo o sveti evharistiji, mislimo na mašno daritev, sveto obhajilo in na Jezusovo navzočnost pod podobo kruha. Jezus je postavitev evharistije naprej napovedal v shodnici v Kafarnaumu: „Jaz sem živi kruh, ki sem prišel iz nebes. Če kdo je od tega kruha, bo živel vekomaj. Kruh pa, ki ga bom dal jaz, je moje meso za življenje sveta“ (Jn 6,51).

Kristus je sveto evharistijo postavil pri zadnji večerji. Prvi trije evangelisti zadnjo večerjo postavljajo v okvir judovske velikonočne večerje. Evangelist Janez poroča, da je Jezus med večerjo učencem umil noge ter jim dal novo zapoved ljubezni. Oboje je tesno povezano s sveto evharistijo. Medsebojna ljubezen, ki se izraža v ponižnem služenju, bo najboljša priprava na njeno obhajanje.

Gospod je pri zadnji večerji ravnal kot hišni gospodar; predsedoval je obredni večerji, pri kateri je bilo vse natanko določeno: umivanje rok, petje psalmov, blagoslov jedi in pijače in razlaga pomena posameznih jedi. Ta velikonočna večerja je ponavzočevala največji starozavezni odrešenijski dogodek: rešitev iz egiptovske sužnosti.

Jezus je postavil sveto evharistijo po obredni večerji. Apostol Pavel o dogodku takole poroča: „Jaz sem namreč prejel od Gospoda, kar sem vam tudi izročil: Gospod Jezus je tisto noč, ko je bil izdan, vzel kruh in se zahvalil, ga razlomil in rekel: 'To je moje telo za vas. To delajte v moj spomin.' Prav tako je vzel tudi kelih po večerji in rekel: 'Ta kelih je nova zaveza v moji krvi. Kolikorkrat boste pili, delajte to v moj spomin.' Kajti kolikorkrat jeste ta kruh in pijete kelih, oznanjate Gospodovo smrt, dokler ne pride' (1 Kor 11,23-26).

S tem obredom je kruh spremenil v svoje telo in vino v svojo kri. Kakor je judovska velika noč spominjala na rešitev Izraelcev iz egiptovske sužnosti, tako je sveta evharistija povezana z odrešenjem

človeštva, ki se je izvršilo z Jezusovo smrtjo in vstajenjem. Sveta evharistija je tesno povezana z Jezusovim trpljenjem in njegovo smrtjo. Isti večer ga je Juda izdal in Peter zatajil, apostoli pa so se razbežali. Z obhajanjem evharistije bomo do konca sveta oznanjali Jezusovo smrt. Mašna daritev je zakramentalno podaljšanje kalvarijske daritve v naš prostor in čas, spomin Kristusove smrti in vstajenja, spomin, ki je hkrati ponavzočenje. Kalvarijska daritev je največje razodetje božje ljubezni do človeštva. Ta ljubezen je navzoča in se nam podarja pri vsaki mašni daritvi. Veličine svete maše nikoli ne moremo do konca doumeti, kakor ne moremo doumeti Jezusa, ki je pri njej glavni duhovnik in dar. Sveta evharistija spada med največje skrivnosti naše vere.

Vitraj Marka Jermana

Duhovnik po spremenjenju to posebej poudari z besedami: „Skrivnost vere!“

Drugi vatikanski cerkveni zbor nas spodbuja: „Zavestno pobožno in dejavno naj bi sodelovali pri svetem dogajanju“ (B 48). Če smo izbrali za svoje središče Jezusa samega, ga bomo tudi pri mašni daritvi tako doživljali. Naše sodelovanje z mašno daritvijo se ne začne šele tedaj, ko pridemo v cerkev. Vse naše življenje je priprava na evharistično daritev, ki je vrhunec našega življenja. Če je naše življenje plitvo, daleč od Boga, se v nedeljo ne more dvigniti na višino Jezusove daritve na križu, pri kateri sta vztrajala Marija in Janez, vsi drugi pa so se razbežali. Čim bolj bomo čez teden povezani z Bogom, tem bolj bo ta povezanost z njim v nedeljo pri sveti maši dosegla svoj razcvet.

Angleški kancler sv. Tomaž More (+ 1535) je bil vsak dan pri sveti maši. Njegovo geslo je bilo: prva ura dneva pripada mojemu nebeškemu Kralju, druge pa dam svojemu zemeljskemu. Ko so mu nekateri očitali, da se takšno 'pretiravanje' za državnega kanclerja ne spodobi, je odgovoril: „V čast si štejem, da smem Največjemu med vsemi velikimi izkazovati svoje skromno češčenje.“

V mašni daritvi se srečujemo z osvobajajočim Jezusovim oznanilom. Kris-

tus vse cerkveno leto s svojo živo besedo dviga naša srca k duhovnim in nebeškim resničnostim. Kot glavni duhovnik in dar nas včlenjuje v svojo daritev Očetu. Za rast v nesebični ljubezni nam daje v hrano in pijačo svoje telo in svojo kri. Naša naloga je, da v moči evharistične daritve in prejetega svetega obhajila postajamo za današnji svet luč, sol in kvas. Jezus v svetem obhajilu je naš življenjski spremljevalec, posebej ob smrtni uri: „Kadar pa morali bomo umreti, daj nam, Marija, še enkrat prejeti v Rešnijskem telesu Jezusa, millega nam Zveličarja.“

Neka mati je zapisala: „Da je zakon zakrament, ki s seboj prinaša številne milosti, sem resnično občutila v svojem zakonu. Bili so dnevi trpljenja, ki nama je jemalo spanec in tek. Takrat sva se obupana oklenila molitve. V preizkušnjah, ki so pretresle najine otroke, so sami organizirali

Sveti oče proglasil za blaženi dve žrtvi komunističnega režima

Papež Janez Pavel II. je bil nedavno na svojem drugem pastoralnem obisku na Slovaškem, ki šteje 5,5 milijona prebivalcev, zvečine Slovakov, in velja v Evropi za katoliško državo. Potovanje je bilo že 102. papežev potovanje izven Italije in je v svetu vzbudilo zelo veliko zanimanja predvsem zaradi papeževe ostarelosti in bolezn, ki je prišla do izraza med njegovim obiskom Slovaške, saj so svetemu očetu morali pomagati prebrati tudi njegove nagovore.

Prav gotovo je bil vrhunec papeževega obiska na Slovaškem nedeljska sveta maša v Bratislavi, ko je sveti oče Janez Pavel II. med sv. mašo ob koncu štiridnevnega obiska na Slovaškem proglasil za blažena škofa Vasila Hopka in redovnico Zdenko Schelingovo, ki so ju preganjali v času komunističnega režima in sta svojo trdnost v veri plačala z velikim trpljenjem, desetletji ječe, hišnega pripora in na koncu z življenjem.

Sv. oče se je ob začetku nedeljske maše pred množico vernikov, vsaj na pogled, bolje počutil kot minule dni in je molitve in nagovor izgovarjal jasno, ob koncu tri ure trajajočega bogoslužja pa je oslabil, njegov glas je bil tresoč in težko razumljiv, tako da je njegov govor sklenil njegov pomočnik, so poročale tiskovne agencije.

molitev večernic ali rožnega venca. Ker se nikakor ne moremo zbrati doma prej, se pač šele ob devetih zvečer. Ko so se v puberteti začeli obregati, kaj je res treba v nedeljo k maši, sem zbrala mladino okoli sebe in jim skušala pojasniti, koliko hvaležnosti dolgujemo Bogu. Na koncu sem dodala: 'Vsak dan bi morali hoditi k maši, da se mu zahvalimo za vse...' 'Zakaj pa ti sama ne hodiš vsak dan?' so me takoj prekinili. Takrat sem se odločila, da bom šla vedno, kadar bo le mogoče. S seboj vsakokrat povabim tudi 'prostovoljce'. Kljub veliki zaposlenosti moram priznati, da me urica, ki jo žrtvujem tej vrsti poglobitve, ne ovira pri delu, ampak mi pozlati dan.'

Zmoli današnjo desetko rožnega venca, da bi kristjani vedno bolj živeli iz svetih evharistije.

V nedeljo, 14. t.m., se je papeževe maše na trgu Petrzalka na obrobju slovaške prestolnice po ocenah slovaške policije udeležilo več kot 200.000 vernikov, največ seveda Slovakov, a tudi Poljakov in Nemcev.

Novi blaženi, pomožni škof Vasil Hopko, je bil leta 1950 obsojen na 15 let zapora, kjer so ga mučili, zaradi česar je kasneje umrl, pravzaprav so ga komunisti počasi zastrupili z arsenikom. Tudi redovnica Schelingova je umrla zaradi mučenja v času stalinizma.

Papež je svoj pastoralni obisk na Slovaškem začel v četrtek, 11. t.m., s prihodom v Bratislavo. Ob prihodu je imel nekaj težav, saj izčrpan in zadihan od letalskega poleta ni zmogel v celoti prebrati nagovora Slovakom ob prihodu, kar se je zgodilo prvič, odkar je poljski papež na čelu vesoljne Cerkve, zato je nagovor dokončal njegov papežev pomočnik, kardinal Jozef Tomko. Kljub slabosti pa se je papež vseeno srečal s slovaškim predsednikom Schusterjem in premierom Mikulašem.

Po Bratislavi je Janez Pavel II. odpotoval v Trnavo, kjer je maševal pred več deset tisoč verniki. V petek, 12. t.m., pa je pred približno 150.000 verniki daroval mašo v Banski Bystrici, središču slovaškega upora nacistom med drugo svetovno vojno, v soboto pa v Rožnavi na jugovzhodu slovaške države.

„Državni predstavnik, politik ali kak drug javni človek se v zdravstvenem stanju, v kakršnem je sveti oče, ne bi nikdar podal na pot, ampak bi se umaknil, skril pred javnostjo. Papež pa se predstavi pred televizijskimi kamerami, ker ve, da predstavlja Tistega, ki je bil križan, in ve, da se v znamenju križa lahko tudi danes zmaguje in prav odrešujoči križ je znamenje, ki ga sporoča svetu!“ je dejal češki kardinal Miroslav Vik ob papeževem obisku in ugibanjih o njegovem zdravju; dodal je še, da je sveti oče danes še vedno največja moralna avtoriteta v svetu.

Na žalost je prav papeževo zdravstveno stanje potisnilo v drugi plan papeževe besede Slovakom, med drugim tudi njegovo povabilo, naj ne gledajo na vključitev v Evropsko unijo samo z gospodarskega vidika.

jup v Novem glasu

KRATKE NOVICE

ATENE — Pravoslavne Cerkve iz Rusije, Srbije, Romunije, Cipra, Grčije, Poljske, Albanije, Češke, Slovaške ter Finske so se na svojem srečanju zavzele za izrecno sklicevanje na krščansko dediščino Evrope v prihodnji ustavni pogodbi Evropske zveze. Svoboda vere mora biti v ustavi spoštovana ne le kot pravica posameznika, ampak tudi kot pravica tradicionalnih Cerkva in ver Evrope. Pravni položaj Cerkva mora ostati nedotakljiv. (Ave Maria)

VATIKAN — Prefekt Kongregacije za duhovnike kardinal Hoyos je povedal, da je trenutno na svetu 405.178 duhovnikov, od tega 266.000 škofijskih, drugi pa so člani različnih redovnih ustanov in kongregacij. V zadnjih dvajsetih letih se je število duhovnikov le rahlo povečalo. Število novomašnikov v Južni Ameriki se je v tem času potrojilo. Tam pride na enega duhovnika več kot 7.000 vernikov. V Afriki en duhovnik oskrbuje 4.600 vernikov, v Aziji 2.500, v oceaniji 1.500, v Severni Ameriki 1.300. Duhovna oskrba katoličanov je najboljša v Evropi, kjer pride na enega duhovnika 1.200 vernikov. Glede na te podatke je Slovenija s svojimi novomašniki še kar visoko v svetovnem povprečju. (Ave Maria)

Bogastvo naše vere

RELIGIOZNA RAZSEŽNOST

AMBROŽ KODELJA

Nekaj najplemenitejšega, kar človek nosi v sebi, je njegova religiozna razsežnost. Tako postane vera nekaj, kar bistveno spada v območje uma in srca. Vera se ponižno, pošteno, pa tudi jasnovidno podreja resnici, ki stopa pred človeka. Prav ta resnica obvezuje človekov um in srce.

Tako za našo vero obstaja samo en problem: ali kot kristjan lahko utemeljim svojo vero na dovolj dojemljivi priči, to je na Kristusu? Pred nami sta dve razsežnosti vere: prva je tista, ki je obstajala pri iskanju Boga pri poganskem človeku, obstaja pa tudi pri sodobnem človeku, ki sicer išče nekaj nadnaravnega, ne priznava pa Kristusa kot Boga. Drugo pa je vera kristjana, ki vezuje, da je Bog prišel k človeku, se učlovečil, čeprav se mu zdi vse skupaj še tako neverjetno.

Smo pri čutu za nabožno, ki ga vsaj nekateri kristjani ne želijo omenjati in se ga celo otepajo, ker se jim zdi zastarel in preživet. Za vernega človeka je izredno važno, če se s čutom za nabožnost sreča v otroštvu kot tudi pri šolskem verouku, saj je to temelj za pravo osebno vero.

Res je, da so obstajale navade,

ponekod jih še najdemo, ki so pri verovanju posameznika na meji praznoverja. Nekaterim se zdi smešno, če mati prižge svečo pred Marijo, ko ji zboli otrok, ali kmet prinese kračo na god sv. Antona Puščavnika pred njegov kip, ker je imel srečo pri živini. Za nekoga sta ti dve dejanji praznoverje. Oboje je v preprosti obliki globoko religiozno dejanje, kot je religiozno dejanje molitev redovnice v kontemplativnem samostanu. Ne bi si upal trditi, da stara, na pol slepa ženica, ki moli sama rožni venec v senci pod drevesom na dvorišču, dela nekaj, kar je ostanek preživete miselnosti. Prepričan sem, da ta ženica mnogo bolj koristi družbi kot tisti, ki hrumijo na takšnih ali drugačnih političnih shodih, da o kakšnih domišljavih kulturnikih ne bi govoril. Prav tako ne bi smeli omalovaževati vseh tistih preprostih, resničnih, celo človeških oblik čiščenja, ki prihajajo iz duše nekoga, ki ni veren ali se ima za nevernega. Davno, preden je krščanstvo iznašlo rožni venec, so ga v podobni obliki uporabljali in ga še uporabljajo budistični menihi pri svojih molitvah. Tudi islam ima nekaj sličnega. To spoznanje nas navdaja z velikim vesel-

jem, da pravo krščanstvo sprejme vse, kar je lepo in plemenito, ne da bi to uničilo. Tudi Kristus ni prišel, da bi nadomestil človeka s čim drugim, ampak je prišel, da bi odrešil človeka takšnega, kot je bil ustvarjen! Prav zato je in ostane človekova religiozna razsežnost nekaj, kar je najplemenitejše v njem.

Novi glas

Vse bliže časti oltarja

Kot je povedal 28. septembra nadškof Rode na začetku pridige v župnijski cerkvi na Breznici, je pri postopku Alojzija Grozdeta pred kratkim izšel t. i. *positio*, torej dokument z njegovim življenjepisom, ki so ga pristojni v Vatikanu zelo ugodno ocenili. Spise bo morala pregledati le še teološko-zgodovinska komisija, zatem pa — ker je bil mučenec in ne bo treba čakati na čudež — ni razloga, kot je dejal nadškof Rode, da ne bi do razglasitve za blaženega prišlo v nekaj letih.

Tudi pri velikem misijonarju Frideriku Baragi gre upati na napredek, saj sta se v zadnjem času na njegovo priprošnjo zgodila dva očitna čudeža. Treba bo torej še izbrati in znanstveno obdelati enega izmed čudežev, je na začetku akademije po maši pojasnil grosupeljski župnik dr. France Šuštar in dodal, da so pred kratkim laiki dali pobudo za petičio za pospešitev procesa.

Prav tako Gnidovčev postopek čaka le še potrditve s čudežem, zato je postulator Anton Pust spodbudil vernike, naj zanj molijo. „Ko pomislim na idealnega duhovnika, se vselej spomnim na škofa Gnidovca“, se je spominjal besed matere Terezije nadškof Rode.

Po Družini

RIM — Hči kubanskega diktatorja Fidela Castra Alina Fernandez, ki živi v izgnanstvu, je med turnejo po osmih evropskih prestolnicah v Rimu pozvala Evropsko zvezo, naj zaostri stališče do Castra. Povezovanje s Castrom je po njenem komaj sprejemljivo, saj je to režim, ki ne posluša. Castrova vlada je pred nedavnim spet aretirala 75 predstavnikov opozicije, ki so bili obsojeni skupno na 1454 let zapora. (Ave Maria)

„Rojstni kraj Evrope je romarsko središče!“

V okviru priprav na Srednjeevropski katoliški shod, ki bo 23. maja 2004 v avstrijskem božjepotnem središču Mariazellu, je minulo soboto, 30. avgusta, v največjem hrvaškem romarskem središču Marija Bistrica pri Zagrebu potekal prvi skupni shod hrvaških in slovenskih katoliških vernikov.

Shod več tisoč slovenskih in hrvaških vernikov je minil pod dvojezičnim geslom *Bog daj srečo, sosed - Dobro mi došel, prijatelj!*

Za srečanje so prireditelji natisnili dvojezični liturgični vodič, srečanja pa se je udeležilo več tisoč vernikov z ljubljanskim nadškofom in slovenskim metropolitom dr. Francem Rodetom ter gostiteljem, zagrebškim nadškofom dr. Josipom Bozaničem na čelu. Udeleženci srečanja slovenskih in hrvaških vernikov v Mariji Bistrici so povedali, da je bilo pri skupni maši več slovenskih kot hrvaških vernikov, kar so nekateri ocenili tudi kot izraz slabih sosedskih odnosov med državama.

Zagrebški nadškof dr. Josip Bozanič je v pozdravnem nagovoru vernikom dejal, da je slavlje v Mariji Bistrici pomembno, saj so se verniki zbrali kot člani skupne katoliške Cerkve, ki je globoko oblikovala identiteto tako slovenskega kot hrvaškega naroda.

„Tukaj molimo za odgovorne v naših državah, da bi prebivalce in vernike obeh naših narodov, ki ju povezujejo zemljepisna bližina, sorodna zgodovinska usoda ter skupna kulturna in katoliška dediščina, spodbudili k sodelovanju in vzajemnemu spoštovanju“, je dejal nadškof dr. Josip Bozanič v cerkvi blaženega Alojzija Stepinca v Mariji Bistrici.

Ljubljanski nadškof dr. Franc Rode pa je po poročanju Slovenske tiskovne agencije med pridigo osrednje maše poudaril, da je srečanje v Mariji Bistrici prvo uradno romanje slovenskih vernikov skupaj z njihovimi duhovniki pastirji v neko hrvaško narodno romarsko središče.

„To je prvo uradno srečanje s hrvaškimi verniki na čelu z zagrebškim nadškofom Bozaničem, ki ima velik simbolični pomen ter lahko pozitivno vpliva na odnose med obema narodo-

ma in pripomore k jasnejšemu ozračju med sosednjima državama“, je med drugim dejal nadškof dr. Franc Rode.

„V nasprotju z mnogimi evropskimi narodi je spomin slovenskega in hrvaškega naroda čist, saj med nami nikoli ni bilo oboroženih sporov. Eni drugim nismo storili nobene krivice“, je še dejal ljubljanski nadškof in poudaril, da sta dva naroda skozi stoletja gojila vzajemne simpatije, ki so omogočile plodno izmenjavo na političnem, gospodarskem, kulturnem in duhovnem področju. Dr. Rode je prisotne vernike še spomnil na katoliške duhovnike, ki so prispevali k povezovanju hrvaške in slovenske katoliške Cerkve, ter pri tem posebej omenil škofa Antona Mahniča, ki je služboval na Krku, ter nekdanjega zagrebškega nadškofa Alojzija Stepinca, ki je med drugo svetovno vojno v svojo nadškofijo sprejel prek 300 slovenskih duhovnikov in jih tako rešil sicer gotovih koncentracijskih taborišč.

Ljubljanski nadškof je v svojem nagovoru še poudaril, da Evrope ni mogoče graditi le z gospodarsko uspešnostjo: „Današnje romanje je priprava na srednjeevropski katoliški shod osmih narodov, ki bo 22. maja 2004 v kraju Mariazell na Gornjem Štajerskem. Namen tega srečanja je poživitev krščanske zavesti in utrjevanje prijateljstva med narodi, ki jih povezuje ista katoliška tradicija. Geslo romanja - *Kristus, upanje Evrope* - izraža naše prepričanje, da Evrope ne moremo graditi samo na gospodarski uspešnosti. Evropa se mora ponovno odločiti za vrednote, iz katerih izhaja in so temelj njene identitete: vera v Boga Stvarnika, ki je eden v svetem Trojstvu oseb, in vzpostavi s človekom tako intimno razmerje, kot ga ni domislila nobena religija, nobena filozofija. Razmerje, ki je temelj njegovega dostojanstva in vir njegove odgovornosti in svobode. Te vrednote, ki imajo svoj

izvor v krščanstvu, moramo močneje zaživet. Na žalost se Evropa spreneveda glede svojih korenin in svoje krščanske dediščine. Ignoriranje krščanske preteklosti je ne samo zgodovinska krivica, ampak huda intelektualna nepoštenost, ki ji botruje slepota duha. Evrope ne bomo zgradili na amneziji o naši krščanski preteklosti.

Drugi namen katoliškega shoda v kraju Mariazell pa je zbližanje in poglوبيitev prijateljstva med narodi. To je tudi namen našega današnjega srečanja v Mariji Bistrici“, je še povedal ljubljanski nadškof msgr. Rode.

Sobotnega shoda v Mariji Bistrici so se poleg slovenskih in hrvaških škofov udeležili tudi predstavniki katoliške Cerkve iz Avstrije, Bosne in Hercegovine, Slovenije, Slovaške, Madžarske in Poljske. Med mašo so nastopili tudi cerkveni pevski zbori in pritrkovalci iz Slovenije in Hrvaške.

Novi glas

Javna občila v družini

Papeški svet za sredstva družbenega obveščanja je objavil geslo prihodnje nedelje javnih občil 23. maja 2004. Geslo se glasi: *Mediji v družini*. Predsednik sveta nadškof P. Foley je ob tem izjavil, da polni naslov gesla *Mediji v družini: tveganje in bogastvo odseva skrb papeža in vse Cerkve za to, da bi javna občila obogatila družinsko življenje, ne pa mu škodovala*. Janez Pavel II. spoštuje številne pozitivne ponudbe javnih občil, vidi pa tudi „negativne vplive materializma in predstavljanja pornografije ter nasilja“.

Papeževa poslanica za „medijsko nedeljo“ bo objavljena 24. januarja, na god zavetnika katoliških časnikarjev sv. Frančiška Saleskega.

Po Družini

MEDŽUGORJE — Glavna „vidkinja“ iz Medžugorja Vicka Ivanković se je poročila z Markom Mijačevićem in letos v januarju rodila hčerko Marijo Sofijo. (Mladika)

VPRAŠUJETE- odgovarjamo

1. Pri spovedi ponavljam skoro vedno iste grehe: da sem površna, da se pogosto jezim, da sem zelo raztresena pri molitvi in še druge podobne male grehe. Začenjam dvomiti, če so moje spovedi sploh veljavne, ker ne vidim nobenega pravega napredka v svojem duhovnem življenju. Ali ima sploh smisel, da še hodim k spovedi, ko vidim, da nič ne napredujem?

Verjetno je najboljši odgovor na vaše vprašanje naslednji: najbrž imate napačen pojem o zakramentu sprave. Nezavestno morda mislite, da duhovnikova odveza deluje nekako avtomatično, magično. Kot deluje na primer tableta aspirina, kadar vas boli glava. Ko jo vzamete, pozabite nanjo, ker veste, da bo tableta sama od sebe, avtomatično opravila svoje delo v vašem organizmu, ne da bi vaša volja pri tem imela kaj opraviti. Zakrament sprave, kakor tudi drugi zakramenti, ne delujejo tako, kot deluje tableta aspirina. Milost odpuščanja in spreobrnjenja, ki jo podeli zakrament sprave, mora biti spremljana od resnega in vztrajnega osebnega prizadevanja.

Lahko bi celo rekli, da najvažnejše pri tem zakramentu začne šele potem, ko smo zapustili spovednico, namreč kako sodelujemo z milostjo, ki smo jo prejeli pri spovedi. Če ni nobenega zboljšanja po spovedi, je verjetno zato, ker smo navajeni gledati na zakrament samo kot na neko milost in dobroto.

V resnici pa nam zakrament naloži tudi resno nalogo. Bog nas namreč jemlje zares in nam zato ne prizanaša truda. Po spovedi se moramo z milostjo, ki smo jo prejeli pri njej, resno truditi, da bo v naslednji spovedi manj grehov, čeprav bodo morda isti. In tako se bo od spovedi do spovedi naše duhovno življenje boljšalo. Če bi pa zaradi ponavljanja istih grehov pri spovedi začeli opuščati spovedovanje, češ da ni nobenega napredka, bi se pa skoro gotovo naši grehi še večali in postajali še pogostejši.

2. Pogosto me muči strah, če imam pri spovedi resnično in torej zadostno kesanje za odpuščanje grehov. Mi morete pri tem kaj pomagati?

Niste edini, ki imate takšne dvome. Zato je primerno, da vemo, v čem je pravo kesanje. Najprej je treba dobro ločiti kesanje od nemira in očitkov vesti (remordimiento). Nemir vesti, ki ga normalen človek čuti po grehu, je neke vrste čustvena reakcija, nek „čutim se nemirnega“ zaradi storjenega greha. Tak nemir čuti vsak človek, ki ima še nepokvarjeno vest. To je opazno že pri otroku, ki je po grehu nemiren, dokler mu ni bilo zagotovljeno odpuščanje. Imenuje se tudi „občutek krivde“, ki se lahko stopnjuje v nevrozo, ki jo imenujemo „kompleks krivde“. Človek, ki trpi na tem, se lahko zgodi, da v spovedi išče predvsem ali pa samo osvoboditev občutkov nemira, teže in tesnobe, ki ga mučijo po grehu. Pri kesanju pa človek lahko išče tudi samo ali pa predvsem nek odpor in zavrnitev greha, ki naj bi ga duhovno očistila in vrnila k moralnim vrednotam, od katerih se je z grehi odvrnil in jim postal nezvest in ki spadajo k človekovemu dostojanstvu.

To obojno še ni pravo spreobrnjenje, pravo religiozno kesanje. Lahko nas peče vest in občutimo gnus pred grehi, ne da bi bili v resnici spreobr-

njeni. Pravo spreobrnjenje vključuje vedno odnos do Boga, katerega je greh razžalil. Dokler tega ni, je kesanje le večje ali manjše povračanje na samega sebe. Za pravo kesanje je potrebno, da stopi grešnik ven iz sebe in gleda v grehu predvsem nezvestobo osebnemu Bogu.

Pa tudi v pravem religioznem kesanju imamo še dve stopnji: popolno in nepopolno kesanje. Nepopolno kesanje je učinek začetne ljubezni do Boga, ki bolj gleda na nebesa, ki jih je človek z grehom zgubil in na kazni, ki jo je za greh zaslužil, čeprav ne izključuje vidika žalitve, ki jo je Bogu z grehom prizadel. Popolno kesanje pa izhaja iz čiste ljubezni do Boga. Človeku je žal greha le ali pa vsaj predvsem zato, ker je z njim razžalil Boga, ki je sama ljubezen in dobrotla. Nagib kesanja nista tako strah pred kaznijo in izguba nebes. Te vrste kesanja nam odpusti greh takoj, torej še pred spovedjo. A če gre za smrtno grehe, mora vključevati trden sklep, da se jih bo človek ob prvi priliki tudi spovedal, ker je le zakrament pokore redno sredstvo za odpuščanje težkih grehov.

3. Zmeraj znova se govori o prerokbah in napovedih Nostradamusa. Mi lahko poveste kaj o njem in njegovih napovedih?

Nostradamus skupaj s škofom Malahijo (+1148) zadnje čase znova zbuja pozornost, češ da sta predvidevala in napovedala nekatere dogodke današnjega časa. Ker ne vprašujete po Malahiju, ampak le po Nostradamusu, pustim prvega in povem nekaj malega samo o Nostradamusu. Michel de Nostredame je bil rojen leta 1503 v Franciji. Kot zdravnik je zelo zaslovel, ker je dosegel velike uspehe v boju proti kugi, ki se je tedaj širila po eni od francoskih provinc. Bil je judovskega rodu, a so že njegovi predniki sprejeli krščanstvo, najbrž ne iz prepričanja, ampak iz gospodarskih razlogov, ker je namreč francoski kralj Ludvik XI. zagrozil vsem Judom z zaplenbo imetja, če ne postanejo kristjani.

Ko Nostradamus (latinsko ime za Nostredame) ni mogel rešiti svojih dveh sinov smrti kuge, je zgubil veliko svojega ugleda. Zato je leta 1547 prenehal izvrševati zdravniški poklic in je ves ostali čas svojega življenja posvetil študiju in pisanju svojih

Angel hvale

ANSELM GRÜN

Duša živi od hvale. Tako vidi to psalmist, ko moli: „Naj živi moja duša in te hvali“ (Ps 119, 175). Toda ta stavek velja tudi o človeški hvali. Duša se razcveti, če jo hvalijo, če je nagovorjeno dobro v njej. Vsak oče in vsaka mati ve, da v svojih otrocih bolj izjavljata dobro s hvalo kakor z grajo. In v vsakem seminarju za menedžment so odgovorni v podjetju pozvani, naj svoje sodelavce vedno znova pohvalijo, zavestno zaznavajo dobro v njih in ga potem tudi poimenujejo. Hvaliti pomeni, poimenovati dobro, ga z besedami izraziti. Ko dobro imenujemo, ga dvignemo v zavest in s tem okrepimo. Latinci govorijo o „laus“ in mislijo s tem predvsem pohvalni govor. Pohvalni govor so imeli pri zmagi vojskovodja ali pri

pogrebu zaslužnega človeka. V pohvalnem govoru naštejemo vse zasluge kakega človeka. Pripovedujemo torej predvsem o njegovih dejanjih. Grška beseda za hvaliti „aineo“ ima priokus besed „sprejemati, odobravati, biti zadovoljen in hvaležen za življenje.“ Hvaliti je pritrditev svetu in pritrditev temu konkretnemu človeku. V hvaljenju sprejemam drugega takšnega, kakršen je. To mu dobro de.

Sveto pismo hvaljenje povezuje predvsem z Bogom. Za psalmista je živeti in hvaliti identično. Kdor ne more več hvaliti, ta ne živi resničnega življenja. Živ je človek samo, če dvigne svoj pogled k čemu večjemu in ga hvali. S tem, da človek hvali Boga, gleda preko sebe. Svoje življenje in lepoto sveta zavestno sprejema kot Božji dar in hvali Boga za vse, kar mu je podaril čudovitega. Za Sinclairja Lewisa hvaljenje ni nič drugega kot zdravje, ki je postalo slišno. Snob je vedno nezadovoljen. On mora vedno nad vsem nergati. Hvaljenje dobro dé duši. Hvaljenje je izraz zdrave duše.

Ne moremo vsega rešiti, kar nas vsak dan preplavlja. Če pa svojega pogleda ne fiksiramo na negativno, temveč preko tega gledamo na Boga, ki nam dan za dnevno daje občudovati lepoto svojega stvarstva, potem se relativira tisto, o čemer si delamo toliko skrbi.

Če ti želim angela hvale, potem mislim predvsem na dvojno umetnost, ki naj bi te je angel naučil. Najprej naj omenim umetnost, da človeka pohvalimo. Če se menedžerji vrnejo s svojega upravljalnega seminarja in kar naenkrat vneto hvalijo svoje sodelavce, se to pogosto zdi izumetničeno. Sodelavci slutijo za tem neki namen. Hvaljenje potrebuje naravnost in iskrenost.

Predvsem zahteva sposobnost, da zaznamo, kaj drugi je in kaj tebi in skupnosti pomeni. Potem boš mogel tudi ubesediti, kar te pri njem prijetno preseneča. Angel hvale naj ti da dober pogled in pravo besedo pohvale. In angel hvale naj usmeri tvoj pogled na začetnika vsega dobrega, na Boga. Tvoja hvala bo dognana šele tedaj, če boš hvalil Boga kot tistega, ki ti je podaril življenje, ki ti dan za dnevno dela velike reči. Hvaljenje ti bo pokazalo svet v drugačni luči. In tvoji duši bo dajalo življenje. Kajti hvaljenje se sklada z bistvom tvoje duše.

„preroških“ napovedi. Spisal je vrsto napovedi, ki jih je imenoval „Centuriae astrologicae“ (Astrološke stotnije). Knjigo je Cerkev več kot 200 let pozneje obsodila in jo dala na „Index prepovedanih knjig“. Navadni ljudje se

za njegove prerokbe niso zanimali, razsvetljenci njegove dobe pa so kazali zanje veliko zanimanje in pa tudi spoštovanje do Nostradamusa. Gojili so namreč neko bolešno zanimanje za okultne vede.

Vsi njegovi „preroški“ spisi (pozneje je namreč spisal še nekatere druge) so zelo nejasni in jih je zato mogoče razlagati na mnogo načinov. Spisani so v glavnem v tedanji francoščini, a z mnogimi latinskimi, španskimi in hebrejskimi primesmi. Razlagalci njegovih spisov so primorani delati prave malabarizme, če hočejo v njih vsaj nekaj razumeti.

Kar zadeva navidezna uresničenja nekaterih njegovih napovedi, gre navadno za tako svojevoljne in muhabe razlage, da je nemogoče na podlagi njih priti do kaj jasnega in določenega. Naj za zgled navedem le eno takih napovedi. Ta naj bi se nanašala na Napoleona. Takole pravi: „Kot navaden vojak bo dosegel cesarstvo, iz kratke obleke bo prišel do dolge. Pogumen z orožjem, veliko hujši v Cerkvi, ponižuje očete, kot voda ones-

naži gobo.“ Ta napoved se lahko v neki meri nanaša ne samo na Napoleona, temveč na mnogo drugih cesarjev, ki jih pozna zgodovina. In podobno nejasne so druge napovedi.

Kaj torej reči o Nostradamovih prerokbah? Nostradamus je dobro poznal staro zgodovino, predvsem rimsko in ker se marsikaj v zgodovini ponavlja, je nekoliko spremenjene stare dogodke napovedoval tudi za bodočnost. Ni treba biti ravno prerok, da človek lahko napove težke bodoče nesreče, vojne, narode, ki izginejo in nove, ki se pojavijo. Ni pa izključeno, da je Nostradamus imel kakšne paranormalne sposobnosti kot, na primer, jasnovidnost, telepatijo in podobno. Absolutno gotovo pa je, da nima s preroštvom, v krščanskem pomenu te besede, nobene sličnosti. O Nostradamusu se gotovo danes ne bi nič govorilo, če bi bili sedanji kristjani to, kar bi morali biti, namreč verniki, ki sprejemajo le tiste prerokbe, ki jih je Bog razodel in ki jih Cerkev kot takšne sprejema.

L.K.

Pol stoletja nas loči od smrti prelata Odarja

ALOJZIJ GERŽINIČ

Iz njegovih misli in razlag:

„Kaj imamo od Cerkve? Življenjski cilj. Življenjsko moč. Življenje samo.“ (DŽ, maja 1949)

„Slovenski katoliški shod v izseljenstvu je ugotovil, da ne more uspeti katoliška reforma med nami, če se ne upremo življenjskemu materializmu in ne postavimo svojega življenja na krščanski idealizem.“ (DŽ, januarja 1959)

„Kristus: Sin moj, hči moja, zaupajta mi! Pred vama sem hodil po križevem potu s težjim križem kot je vajin.“ (DŽ, marca 1959)

5. maja grozljivega leta 1945 je z mnogimi rojaki zapustil rodna tla ljubljanski univerzitetni profesor dr. Alojzij Odar. Postal je ena vodilnih osebnosti naše emigracije.

Preden pregledamo njegovo delovanje med nami - izseljenci, naj poskusim predstaviti potek njegovih 43 let doma. Rodil se je v vasi Jereki blizu Bohinjskega jezera 19. junija 1902. Ljudsko šolo je delal v Bohinjski Bistrici in končal v Gorici v letih 1908 - 1914. Na srednjo šolo je hodil v Šentvidu nad Ljubljano. Prva štiri leta - leta svetovne vojske - so ti zavodi morali sprejeti pod streho vojaško bolnišnico. G. Jože Košiček ugotavlja, da je zasluga škofa Gnidovca in rektorja msgr. Markeža, da je zavod v skoraj nemogočih okoliščinah obstal, obdržal kar reden pouk in dobavljal vsakdanji kruh. Odar je ostal ves čas zgleden študent in je leta 1922 opravil odlično maturo. Stopil je v ljubljansko semenišče in bil tam deležen svetniškega prošta Nadraha. Za redni študij je potreboval malo časa, prebil pa ure in ure pri drugih knjigah. Diplomiral je leta 1926, nato pa napravil še doktorat 1. junija 1928.

Nastavili so ga za kurata v ženski kaznilnici v Begunjah na Gorenjskem. Naslednje leto (1929) se je zgodilo nekaj, kar je odločilo spremembo v njegovem delovanju. Profesor za cerkveno pravo dr. Gregorij Rožman je bil imenovan za ljubljanskega pomožnega škofa in porodila se je misel, naj zdaj odprto profesuro na univerzi prevzame Odar. Zato so ga poslali v Rim, da se utrdi v tej stroki. Po enem letu je bil nazaj in januarja leta 1931 je začel pot univerzitetnega profesorja kot docent cerkvene-

ga prava. Leta 1937 je postal izredni, leta 1939 redni profesor; kot tak je bil v letu 1941/42 dekan teološke fakultete. O tem njegovem delovanju naj spregovori dr. Ignacij Lenček, ki je to deloma osebno doživel: „Da so bila njegova predavanja vsebinsko odlična, vestno sestavljena, logično zgrajena in urejena, prozorno jasna, kažejo skripta, ki so jih razmnožena izdali v več knjigah.“ Med 11 njegovimi knjigami je posebno pomemben Zakonik cerkvenega prava - prevod, pomnožen z novimi odloki Cerkve (1944). Postal je naš največji zastopnik cerkvenega prava. Zelo plodovit je bil z znanstvenimi razpravami v Bogoslovnem Vestniku. Kot profesor jih je vanj

poslal 60. Navedem najboljše: O časti in dobrem imenu v kanonskem pravu (1933). Versko politična zakonodaja v kraljevini Jugoslaviji (1934). Cerkevna oblast in njena funkcija (1943). Več študij o jugoslovanskem konkordatu (1937); o tem je pisal tudi v Čas (1937/38), tam tudi Položaj katoliške Cerkve v sodobnih državah.

Kot pravni strokovnjak in apostolski duh je Odar sodeloval na vseh področjih škofijskega dela. Bil je pravi član konzistorija (cerkvenega sveta), doganjali potrebne dejavnosti in v njih prevzemal delo. Sodeloval je pri cerkvenem sodišču, pri upravi cerkvenega premoženja, spraševal pri kaplanskih in župnijskih izpitih. Njegovo velikansko delo je bila priprava in izvedba sinode, ki je spopolnila škofijsko zakonodajo ter uvedla času primerna navodila. O njej pričajo Zakonik ljubljanske škofije in Pastoralne instrukcije (1941/42).

Škof Rožman je leta 1935 Odarju naložil vodstvo komisije, ki naj preuči Katoliško akcijo in določi njeno delovanje. Dotlej so jo že nekaj let poskušali urediti in pripraviti za apostolsko delo, pa ni bilo pravih sadov.

Odar se je te naloge zavzeto lotil in jo izvrstno rešil. Leta 1938 so izšla nova pravila, ki so dala organizaciji nadnaravno usmerjenost; člani naj se posvetijo delu za bližnjega, za družbo, za narod, pri čemer jih bo organizacija vzgajala in vodila. KA je izdajala pomembno zbirko Naša pot, v njej dr. Odarja Cerkevne določbe o tisku (1939).

S tem prehajamo k Odarjevemu neutrudnemu delu na področju tiska. Ob njegovi pidesetletnici sem v DŽ napisal: „Pred očmi mu je bila obča blaginja vsega naroda. Leta 1938 je postal - po odstopu dr. Pečjaka - predsednik Katoliškega tiskovnega društva in v kratkem času dal organizaciji in duhu katoliške tiskane besede novega življenja in novo smer.“ Dr. I. Lenček pa je opozoril: „V marsikaterem pogledu časi za katoliški tisk niso bili lahki. Ne le od zunaj (kulturno bojni liberalizem, komunizem), tudi od znotraj (krščanski socializem, ostanki križarstva, Beseda, Dejanje, miselnost nekaterih ob španski revoluciji, itd.) je skušal pronicati nezdrav in nevaren duh med nas. Treba je bilo zavzeti jasno katoliško in cerkveno stališče pred vsem v tisku. Dr. Odar je bil mož za to.“ Jugoslovanska knjigarna je začela izdajati Slovenčevo knjižnico, v kateri so nazadnje izhajale dobre

knjige na vsakih 14 dni. „Poljudnoznans-
tvena knjižnica“ je dajala izvrstna znans-
tvena dela; izšli so le prvi prevodi cer-
kvenih očetov, izšlo je 10 knjig Aleša
Useničnika.

Dr. Odar je odločno vzdrževal dosle-
den katoliški tisk. Niti malo ga niso pre-
maknili poskusi OF za sodelovanje, niti
pretnje okupatorjev. Obvarovala ga je
božja Previdnost. Okupatorji so morali
oditi, ne da bi utegnili zavzeti podjetja,
rdeči junaki pa so pograbili njegovo knji-
žnico, vse njegove spise ter ga obsodili
na 10 let zapora. Tako so razodeli, kako
cenijo njegovo delo in njega samega.

5. maja 1945 je dr. Odar preko Ljube-
lja, mimo Vetrinja dospel v Celovec, nato
v begunsko taborišče Monigo. Neposre-
dni stiki z bežečimi rojaki so poglobili
njegovo razumevanje našega položaja,
predvsem pa so pomnožili njegovo voljo
za pomoč našim potrebam in njegovo
teženje po reševanju in bogatenju našega
duhovništva. Že konec maja je našel pot
v benediktinsko opatijo Praglia pri Pado-
vi, kjer je dobil prostore za semenišče.
Kot najvažnejšo zadevo je imel omogočiti
bogoslavcem nadaljevanje študija. Dr.
Lenček se spominja: „Predrznost je bila
ta misel tiste dni, ko se še znašli nismo.
A zanj ne. Šel je na delo, poiskal poti in
ljudi ki so ga podprli, in z zanj značilno
naglico so se že konec maja prvi bogos-
lovci začeli zbirati.“ Že leta 1945 jih je
bilo 25. Prihajali so od vseh strani in z
njimi profesorji. Poučevali so: dr. Odar,
prelat M. Slavič, dr. I. Lenček, J. Kraljič,
J. Vodopivec, V. K. Truhlar (spiritual), leta
1946 še L. Čepin. Dr. J. Turku ni uspe-
lo priti iz Avstrije. Oživel je ljubljansko
semenišče s fakulteto. Že 25. junija 1945
je sv. stolica imenovala dr. Odarja za
rektorja semenišča in predstojnika fakul-
tete. Papež Pij XII. je to podprl tudi
materialno. O položaju ga je obvestil dr.
Anton Prešeren, generalni asistent Druž-
be Jezusove.

Septembra naslednjega leta je bilo
treba zapustiti prostore v Pragii. Pravo-
časno so dobili dovoljenje za preselitev
v tirolski Briksen, kjer je prebival Lenčkov
nekdanji kolega dr. Geisler. Gojencev je
bilo 32. Rasle pa so skrbi zaradi izčrpa-
vanja papeževe podpore. Kot se spom-
nim, je bila v zraku grožnja volitev v
Italiji z negotovim izidom. Kaj storiti? Kje
najti varno zatočišče? Obveljala je mo-
gočnost preselitve v škofijo San Luis v
Argentini. Tja so se po počitnicah leta
1947 odpravili rektor Odar s tremi pro-
fesorji in dvanajstimi bogoslovci. Čez

nekaj mesecev so prišli v San Luis osta-
li. Tam so prebivali dobra 3 leta; dalj ni
bilo mogoče, ker je tamkajšnji škof
Emilio Antonio di Pasquo začel terjati,
da se diplomiranci posvete delu v nje-
govi škofiji. Dr. Odar in profesorji tega
niso sprejeli, pa so našli nov dom v
Adrogué. Koliko je pomenila ta teološka
fakulteta z Rožmanovim semeniščem za
blizu stanujoče ljudi!

Prelat Odar je že iz San Luisa sem
in tja skočil predavat in poslal kak član-
ek. V Vestniku slovenskega bogoslovja
Misel, ki so ga šapirografiranega izdajali
v San Luisu, je objavil razpravo o slo-
venski teologiji, leta 1955 ponatisnjeno
v Vrednotah III. Stiki z ustanovami in
ljudmi so postali pogostejši iz Adrogué-
ja, zlasti pa iz župnišča sv. Julije v
Buenos Airesu, kamor se je Odar kma-
lu preselil. Sprožila se je njegova pi-
sateljska plodovitost. V dobrih štirih letih
je izšlo najmanj 100 njegovih člankov,
poučnih in vzgojnih, največ v Duhovnem
življenju. Leta 1958 je Kulturna akcija
izdala zbirko njegovih člankov (28). Ure-
dil jo je dr. Lenček, dodal pregled nje-
govega življenja in dela in začrtal nje-
govo notranjo podobo (Večnost in čas).
Postal je „osrednja osebnost in avtoriteta
v slovenski katoliški skupnosti v
Argentini.“ (Lenček).

Bližajoča se 60. obletnica prvega
katoliškega shoda mu je dala misel o
izvedbi katoliškega shoda za izseljence.
Ni tajil dobrih pojavov med nami, opazal
pa marsikaj, kar ne gre prav. Spoznal
je: „Novi slovenski katoliški shod je po-
treben. Bolj ko kdaj poprej.“ Za lujansko
romanje leta 1952 je pripravil 3 resolu-
cije, „ki naj nas pripravljajo na katoliški
shod in na izvajanje njegovih sklepov“.

Glase se: „Branili se bomo proti
materializmu, ki je najhujši sovražnik
naših duš. Vsako nedeljo in zapovedan
praznik se bomo udeleževali sv. maše,
ker se zavedamo, da v njej prejemamo
milosti in moči za življenje čez teden.
Slovenski izseljenci bomo držali skupaj:
drug drugemu bomo pomagali in ljubili
bomo svojo slovensko domovino.“
Obširno jih je razložil (DŽ, junija 1952).
Zlasti poudarja tole: Posebno važno za
uspeh shoda: Shod se mora ukvarjati
predvsem z našimi skupnimi stvarmi,
reševati njih težave. Zediniti se moramo
za enoten program in delovanje na vseh
odsekih katoliškega življenja. Ob tem je
potreben Slovenski katoliški kulturni svet,
ki bo skrbel, da se na shodu sprejeti
sklepi izvrše.

Po teh določbah se je začelo delo
po odsekih. Izdelane so bile zanje reso-
lucije. Odar je pri tem pomagal, njego-
vo delo pa so resolucije glavnega pri-
pravljalnega odbora - izveček njegove-
ga velikega nagovora na shodu.

Izvrstno pripravljen se je shod avgus-
ta 1952 sestajal v Buenos Airesu in
Ramos Mejiji. Udeležilo se ga je okrog
tisoč ljudi.

Avgusta 1953 sem v DŽ objavil član-
ek Ob prvi obletnici slovenskega kato-
liškega shoda v izseljenstvu (str. 539-
544). Poglavlja: dr. Odar - Oče shoda.
Namen shoda. Uspehi shoda. Obračun.
Po enem letu je veljalo, da je shod v
glavnem kot manifestacija uspel, da je
našel pereča vprašanja in jih pravilno
rešil, da je izdelal načrt za delo in ra-
vnanje. Delovati je začel Kulturni svet.
Prvi seji je predsedoval Odar, šestim na-
slednjim dr. I. Lenček „Obravnave so
številne in važne zadeve. Po dobrih dveh
letih pa so razmere pokazale, da ob de-
lovanju Slovenskega katoliškega stare-
šinstva, zlasti pa tedaj nastale Slovenske
kulturne akcije, kulturni svet ni več potre-
ben.“ (A. Geržinič, Dr. Ignaciji Lenček,
Rast v resnici in ljubezni, 1984., str. 14).

Prelat Odar je neverjetno trdno pres-
tajal naporno delovanje za shod. Kako
je to zmožem? Človeka, ki je bil „po
naravi vesel, duhovit, prijatelj dobre šale
ali domislice“, je njegovemu znancu J.
Koščku znan zdravnik že doma „označil
kot tipičnega kandidata za kap. Ko je
prisla še sladkorna, se je zresnil. Vedel
je, kam to vodi.“ (J. K. Zbornik Svobo-
dne Slovenije, 1954, str. 85). Bližnji ljudje
so mu gotovo priporočali mnogo počit-
ka, njega pa je vse gnalo na delo.

Njegova pridiga na Veliki petek leta
1953, mesec in pol pred njegovo smr-
tjo, je strašno pretresljiva. Velja jo pazl-
jivo prebirati („Križ Kristusov“, DŽ, mar-
ca 1959, str. 125-130). Kot da se pos-
lavlja od življenja in ob tem sporoča:
„Neizmerno velika Kristusova ljubezen
do nas zahteva, da bi manj grešili in da
ne bi godrnjali nad Bogom v trpljenju.“

HOTIZA — Mariborski pomožni
škof dr. Jožef Smej je 20. julija bla-
goslovil križ, postavljen nekaj deset
metrov od kraja, kjer so 16. marca
1945 komunisti mučili in ustrelili Bož-
jega služabnika, takratnega župnika v
Veliki Polani Daniela Halasa. Umor so
pozneje naprtili madžarskemu okupa-
torju. (Ave Maria)

70 LET „DUHOVNEGA ŽIVLJENJA“

Pomemben jubilej slovenske revije v Argentini

FRANCI PETRIČ

Te dni smo tudi v Sloveniji prejeli zadnjo številko revije Duhovno življenje, ki jo izdaja Slovensko dušno pastirstvo v Argentini. Posvečena je 70-letnici izhajanja.

Kadar zakonca dočakata 70 let, pravimo, da obhajata železno poroko. „Železni“ jubilej, ki ga obhaja revija Duhovno življenje iz Buenos Airesa, pa je pravzaprav železen kar iz več razlogov. Kdorkoli pozna zakonitosti, ki vladajo med izseljenci kateregakoli naroda, ve, da se v tuje govorečem okolju v sedemdesetih letih najhitreje lahko pozabi jezik. Revija Duhovno življenje tega ni „izgubila“ na sedemdesetletni poti življenja v Južni Ameriki, še več, tudi danes uporablja le slovenski jezik. To pravzaprav ni posebnost, a če pomislimo, da mora imeti še vedno slovenske bralce, če uporablja za komuniciranje z njimi zgolj slovenščino, je to dokaz življenjske moči tamkajšnje slovenske skupnosti. Prav ta ima največ zaslug za odlično revijo, ki skrbi za utrjevanje verske in narodne zavesti že pri četrtem ali celo petem rodu naših rojakov. Pri tem seveda moramo priznati, da je bilo Duhovno življenje sprva namenjeno predvsem priseljencem v Argentino (zvečine Primorcem), ki so se že močno asimilirali, toda povojna begunska skupina je prinesla svežino, dobro šolstvo in organizacije, ki so pripomogle k obhajanju letošnjega jubileja v taki podobi, kakor jo ima.

Duhovno življenje ima zapisano v svoji „osebni izkaznici“, da je slovenska verska revija. Opravlja versko poslanstvo med rojaki v Argentini in v širši Južni Ameriki. Njen ustanovitelj je pokojni mons. Janez Hladnik, ki je v prvih letih z njo povezal predvojne, primorske priseljence in jim pomagal ohranjati versko in narodno zavest. Da bi se jim čim bolj približal, je objavljал prispevke v slovenskem in španskem jeziku, vabil jih je na skupna srečanja in romanje v Luján, ki je

postalo največja slovenska prireditve v Argentini. Z objavljanjem novic in prispevkov iz domovine pa jih je povezal z očetnjavo. Podobno poslanstvo so za njim prevzeli njegovi nasledniki, povezani v Slovenskem dušnem pastirstvu. Za odlično urejevano revijo je imel posebne zasluge pokojni prelat Jože Škerbec, sedaj pa uredniški odbor, ki ga vodi dr. Jure Rode. Med imeni, ki prispevajo k bogati tehnični in vsebinski podobi, pa so urednik arh. Jure Vombergar, tehnični urednik Stane Snoj in članica uredniškega odbora Metka Mizerit (ki piše med drugim zanimive prispevke o cerkvah v Buenos Airesu). V praznični številki so poleg glavnega urednika prelata dr. Jurija Rodeta zapisali nekaj spominov in vezilo tudi nekdanji sodelavci. Dr. Jurij Rode omenja med drugim posebno poslanstvo, ki ga je imelo Duhovno življenje v času železne zaves: „...bilo je močan glas proti komunističnemu enoumju in močan glas proti dolga desetletja trajajoči zamlanosti vsega, kar ni hotelo slediti režimskemu pritisku v Sloveniji.“ Dr. Branko Rozman, nekdanji sourednik in sodelavec, poudarja pomen take revije: „Res je, da ne more nadomestiti osebnega stika, kljub temu pa le pomeni nekajkrat na leto nekakšno pismo na dom. Kot taka pomeni močno oporo faranom za njihovo vero in moralo, dalje za slovenstvo ...“ Drugi nekdanji sourednik duhovnik dr. Jože Rant se spominja svoje povezanosti z revijo v šestdesetih letih in ocenjuje: „Nedvomno je Duhovno življenje neprimerno boljše kakor pred 40 leti, ko sem bil njegov sourednik.“ Marjan Šušteršič, ki je sodeloval od leta 1952 pri tehničnem urejevanju Duhovnega življenja, se spominja, kako sta ugled

in naklada revije v petdesetih letih začela rasti in koliko dela so namenili za njeno vsebino in podobo: „Več glav več ve in živahen dialog — to je porajalo uspeh“, poudarja.

Ko s te strani Atlantika in severne poloble gledamo na Duhovno življenje, se tudi pri Družini veselimo lepega uspeha in razvoja revije. Njeno delo danes ovirajo zapletene gospodarske razmere v Argentini. Tudi danes uredniki in pisci večino dela zanjo opravijo zastoj in zgolj iz ljubezni do pisane slovenske besede. To je še dodaten razlog, da vsem pri Duhovnem življenju čestitamo ter želimo veliko bralcev in sodelavcev. Pri tem ne moremo mimo misli, da bi morala visoki jubilej in dolgoletno poslanstvo ceniti tudi slovenska država, matična domovina slovenske tiskane besede, a dvomimo (preveč je še ideološke in nestrpne navlake v pristojnih institucijah), da bi znala pravilno ovrednotiti in primerno nagraditi ali odlikovati sodelavce ..

Poštenje

Rabin je med bogoslužjem opazil, da je predstojnik shodnice, ki je stal poleg njega, prebledel.

„Ti je slabo?“ ga je šepetaje vprašal.

„Ne, pač pa sem se spomnil, da sem doma pozabil zakleniti vrata in da je tudi blagajna ostala odklenjena.“

Rabin je s pogledom premeril zbrane vernike, jih na hitro preštel ter rekel:

„Nič se ti ni treba bati: vsi so tukaj!“

Bogdan Dolenc v., Družini“

HAVANA — Nadškof kardinal Jaime Ortega y Alamino je v pogovoru za italijanski list *La Nazione* primerjal sedanji položaj Cerkve na Kubi z razmerami v vzhodnoevropskih državah pred političnimi spremembami.

MADRID — Po Španiji romajo relikvije sv. Terezije iz Lisieuxa (1873-1897). Do 22. decembra bodo obiskale 180 stolnic, samostanov in cerkva. Cerkev v Španiji pričakuje obilo duhovnih sadov.

Svetišče svetega Kajetana v Liniersu

METKA MIZERIT

Ljudska pobožnost do sv. Kajetana mi je vedno vzbujala pozornost. Sedmega avgusta, na dan smrti tega izjemnega svetnika, se množice vernikov zgrinjajo v njegovo svetišče. Nekateri posebno goreči častilci že nekaj tednov prej taborijo v bližini cerkve in čakajo, da bodo sedmega avgusta med prvimi stopili v tempelj in počastili sv. Kajetana, zavetnika za kruh in delo. Nikoli se ne more natančno prešteti, koliko romarjev obišče ta dan cerkev, vendar časnikarji govorijo o stotisočih. Čeprav našemu slovenskemu značaju morda ne ugaja ta njihova gorečnost, me vedno gane zaupanje, s katerim se bližajo svetniku. Prosijo za delo in zdravje, pridejo pa se tudi zahvalit. Odkar je v Argentini gospodarska kriza in je narasla bresposelnost, se narod sv. Kajetanu še bolj priporoča. Vedno je veliko vernikov v cerkvi in okolici, župnija živahno deluje, saj opravlja poleg rednega dela tudi veliko dobrodelno poslanstvo. Cerkveni predstojniki so prosili vernike, naj namesto običajnih rož in sveč, ki so častilci prinašali sv. Kajetanu, darujejo hrano, obleko in denar. To potem prostovoljci uredijo, Caritas pa razdeli najpotrebnejšim. Župnija izdaja tudi revijo „Kruh in delo“ ter na ta način vrši evangelizacijo med preprostim ljudstvom. V času velikega romanja je vedno na razpolago več spovednikov, da imajo romarji priložnost za prejem zakramenta sprave. Ta dan se tudi vsak čas darujejo sv. maše, saj pridejo pomagat duhovniki iz Velikega Buenos Airesa. Praznovanje se prične opolnoči, ko odprejo vrata templja in prvi romarji vstopijo, da počastijo sv. Kajetana. Slovesno sv. mašo daruje nadškof iz Buenos Airesa, primas Argentine kardinal Jorge Bergoglio. Tako množično češčenje sv. Kajetana ne obstaja nikjer drugje na svetu, celo v njegovi rojstni Italiji ne.

Kdo je bil sv. Kajetan

Rojen je bil leta 1480 v Vicenzi, majhnem mestu, ki je takrat pripadalo Beneški republiki. Njegova mati Maria Porto in oče Gaspar sta bila plemiškega

rodu, grofa Thiene. Kajetan je bil najmlajši med tremi brati. Oče je umrl, ko je bil Kajetan star dve leti. Že od malega je hotel postati odvetnik. Študiral je na univerzi v Padovi in leta 1504 dipolomiral. Leta 1508 ga je sveti oče Julij II. imenoval za apostolskega tajnika Papeške države; tedaj se je začelo njegovo delovanje v Rimu.

V letih 1508—1516 je Kajetan skrbel za usodo bolnikov, ki so trpeli nalezljive bolezni. V tistih časih zanje ni bilo zdravil. Ker jih tudi v bolnice niso hoteli sprejeti, so ti ubožci taval po cestah. Kajetan se je takrat s skupino prijateljev odločil, da je vzdrževal bolnico za nalezljive bolezni, ki jo je imenoval Družba Božje Ljubezni.

V tistem času je divjala vojna med Papeško državo in Beneško republiko. Papež Julij II. je poslal Kajetana, da bi se pogajal z Benetkami. Leta 1510 je podpisal mirovno pogodbo.

Tedaj je Kajetan začutil, da ga Bog kliče na novo pot. Odločil se je za duhovništvo in bil leta 1516 posvečen v duhovnika. Benetke so bile tedaj na višku gospodarske moči. Udobne in razkošne palače so bile v nasprotju z

revščino, ki je vladala med nižjimi sloji. Kajetan je skrbel za revne prebivalce. Ker dohodki niso zadostovali, je prodal svojo knjižnico. Leta 1521 je dosegel, da je Beneška republika prevzela vzdrževanje bolnice za nalezljive bolezni, ker je Kajetan trdil, da je država tista, ki mora skrbeti za zdravje revežev in bolnikov.

Ko je leta 1527 Karel V. zasedel Rim, je bil Kajetan ujetnik. Njega in njegove sobrate so mučili in zanj zahtevali odkupnino. Posrečilo se jim je, da so pobegnili in se rešili v Benetke. Vojni je sledila huda suša in žetev je bila zelo slaba. Kajetan je odprl cerkvena vrata in delil miloščino, kruh ter drugo hrano, ki jo je nabral med bogatejšimi. Njegov ideal, živeti v ubožstvu, se nekaterim ni zdel primeren za duhovnika. Odgovarjal jim je, da zaupa v Boga in božjo Previdnost.

Odpoval je v Neapelj, ki je bil takrat španska kolonija. Tam je odprl hišo za ženske, ki jih je revščina vrgla na cesto. V tem domu so živele žene, ki so hotele spremeniti svoje življenje. V Neaplju je Kajetan ustanovil Ljudsko banko, ker je videl, da je veliko revščine zaradi oduševstva. Leta 1547 so se Napolitanci uprli podkralju, ki je bil odvisen od Španije. Sedmega avgusta, medtem ko so poslanci prinesli novico, da sta obe stranki podpisali mir, je Kajetan izdihnil svojo plemenito dušo. 12. novembra 1670 ga je papež Klemen X. proglasil za svetnika.

Češčenje sv. Kajetana v Argentini

Ne ve se natančno, kdo je prinesel to pobožnost v Argentino; skoraj gotovo italijanski priseljenci. Zgodovina pa nam pripoveduje tole. Marija Antonija de Paz y Figueroa je bila pristna kreolka in navdušena kristjana. Bila je rojena v Santiago del Estero leta 1730. Vzgojena v jezuitskem zavodu je bila med tistimi ženami, ki so stregle ljudem, medtem ko so pri jezuitih delali duhovne vaje. Ko je vstopila v red, je prejela ime Marija Antonija sv. Jožefa. Leta 1767 so bili jezuiti izgnani iz vseh španskih posesti; propadle so tudi duhovne vaje. Marija Antonija je hotela nadaljevati delo, kljub temu da je bila ženska in da je bilo to zelo nevarno. Peš je prehodila province Santiago del Estero, La Rioja, Tucuman in Cordoba in povsod obnavljala duhovne vaje. Prišla je v Buenos Aires in dobila dovoljenje od škofa in od podkralja, da je v cerkvi Naše usmiljene Gospe organizirala duhovne vaje. Tja so prihajali duhovniki, trgovci, veleposestniki, pa tudi gavči in črni sužnji. Dobrote Marije Antonije so bili deležni tudi jetniki, ubožci in ženske s ceste. Da bi zagotovila nadaljevanje svojega dela, je dala sezidati Hišo duhovnih vaj (na ulici Independencia 1100), ki stoji še danes. Kot zavetnika doma je postavila sv. Kajetana, ki ga je vse življenje častila. Ustanovila je red pobožnih žena, ki bi upravljale hišo duhovnih vaj in stregle udeležencem, imenovala jih je „Hčere božjega Odrešenika“; te so nadaljevale njeno delo.

Zgodovina svetišča sv. Kajetana v Liniersu

Ko je bil Rosas guverner v provinci Buenos Aires, so sestre „Hčere božjega Odrešenika“ dobile v dar nekaj zemlje v okolici današnjega Liniersa. Leta 1870 je bilo tukaj polje; edina hiša je bila stara gostilna „Pulperia La Blanqueada“, kamor so prihajali delavci iz okoliških kmetij. Sestre so tu sezidale počitniško hišo in kasneje, leta 1875, ustanovile šolo za deklice. Poleg zavoda so sezidale kapelico, posvečeno sv. Kajetanu, ki jo je blagoslovil msgr. Federico Aneiros, nadškof iz Buenos Airesa. V okolici so bile samotne kmetije in počitniške hiše. Poleti se je število prebivalcev povečalo, ker so meščani prihajali na oddih. Tu pa so se tudi nasel-

Pogovor... s televizijo?

P. MIRKO PELICON

Televizija večkrat nadomešča vlogo staršev v družinskem krogu. Že pred časom je v slovenskem prostoru odmeval podatki, da se otrok pogovarja z očetom tri minute na dan. Otrok pa naj bi po zadnjih raziskavah povprečno gledal televizijo kar tri ure na dan. Poleg spanja in šole otroci posvečajo televiziji največ svojega prostega časa. Gledajo televizijo kar večkrat nenadzorovano, predvsem takrat, ko staršev ni doma. In prav takrat so otroci deležni vsebin, ki niso primerne zanje. Prisotnost staršev in pogovor z njimi sta za otroka neizmerno pomembna, čeprav današnje življenjske in delovne razmere rušijo zmeraj več to naravno razmerje med starši in otroki s kratko in dolgoročnimi

posledicami. Ko so starši odsotni in ni nikogar, kot npr. stari starši, ki bi jim lahko priskočili na pomoč, lahko nastane težava prav v tem, da more televizija prevzeti tisto vzgojno vlogo, ki ji ne pritiče. Kdo naj bi otroku pomagal obrazložiti problem nasilja, ki ga otrok vidi na televizijskem ekranu, ali pa problem spolnosti, ki je zelo pogosto predstavljena tržno? To naj bi počenjali starši. Kako pa, če je pogovor in odnos med njimi in otrokom povprečno - po raziskavah - tako kratek in šibak? To je sicer širok kulturni trend, ki ima svoje vplive na vse ljudi oz. starše, ki se zavedajo svoje odgovornosti, po drugi strani pa je za razvoj otroka in njegove zrelosti pomembno, da ga starši smotrno in modro uvajajo v življenje, ne nazadnje tudi zaradi podobe Boga, saj to posredujejo prav oni. Poznam več staršev, ki so si strogo zadali, da zvečer ne bodo gledali televizije, ampak se bodo raje ukvarjali z otroki; določili so čas, ko naj otroci gledajo televizijo. Lepo bi bilo, ko bi se otroci pogovarjali tri ure na dan z očetom in gledali televizijo le tri minute.

Novi glas

jevali španski in italijanski priseljenci.

Leta 1880 je mesto Buenos Aires postalo prestolnica Argentine. Takrat so obkrožili mesto z avenijo, ki jo danes poznamo kot General Paz. V načrtu je ta prečkala posestvo sester in grozila kapelici sv. Kajetana. Ker je prebivalstvo hitro naraščalo, so sestre zgradile cerkev, ki je po načrtih prišla v mejo prestolnice. To je današnja cerkev sv. Kajetana, ki jo je msgr. Mariano Antonio Espinosa leta 1913 posvetil in povzdignil v župnijo. Pobožnost do sv. Kajetana je naraščala, prav tako tudi prebivalstvo Liniersa in okolice. Leta 1937 so cerkvi prizidali desno stransko ladjo,

dve leti kasneje pa še levo. Glavni oltar, vitraje, prižnica, krstilnica in druga obnovitvena dela so se zavlekla do leta 1950. Medtem se je širila pobožnost do sv. Kajetana do današnjih dni.

Svetišče danes

Čeprav sem cerkev poznala, sem si jo šla ogledat, tudi zato, da sem dobila zgodovinske podatke. V Liniersu te zajame množica potnikov, ki se vsak dan vozijo preko tega prometnega križišča. Pri sv. Kajetanu je vedno veliko ljudi, tudi revežev, ki prosijo miloščino. Cerkevna stavba nima določenega sloga; nad glavnim vhodom je stolp.

Hudičeva banda!

18. narodno srečanje žena 'iz lastne pobude' (XVIII Encuentro Nacional de Mujeres autoconvocadas)

V Slomškov dom v Ramos Mejiji hodi ob nedeljah tudi dekle, misijonarka iz Peruja, ki po slovenski maši prodaja argentinski verski tednik *Cristo Hoy*. Ko sem zvedel, da se je s skupino podobnih misijonark udeležila zadnjega ženskega srečanja 'iz lastne pobude' v Rosariju, sem jo naprosil, da mi posreduje informacije o tem srečanju. Kar sem jo prosil, mi je prinesla in objavljam na tem mestu.

„V Argentini se že 18 let organizirajo srečanja, kjer debatirajo žene o važnih ženskih vprašanjih v zvezi z njihovim poslanstvom v družbi.

Meseca avgusta se je zbralo v Rosariju, kjer je bil sedež 18. srečanja, 15.000 žena, da so v 55 'delavnicah' skozi dva dni debatirale o vprašanjih, kot npr. protispočetje in splav, strategija za uzakonitev splava, lesbianizem, spol in 'género', osebnost, žena in delo, žena in politične stranke, če imenujemo samo nekatere od 44 predlaganih tem.

Značilnost teh srečanj je v tem, da skrbno pazijo na videz: hočejo se predstavljati kot demokratične in sklicane na lastno pobudo, kar sploh ni res. Sklicujejo jih namreč posamične majhne skupine kot npr. mednarodna feministična združenja in tradicionalno nepomembne levičarske politične skupine kot so 'delavska', komunistična in socialistična stranka. Cilj teh srečanj je govoriti in

odločati v imenu argentinske žene o stvareh, ki se tičejo nje, kot so uzakonitev splava, državno financiranje protispočetnih metod, homoseksualno parjenje in tako naprej. Rešitve, ki jih na teh srečanjih zahtevajo organizatorji, sploh niso v soglasju z mišljenjem in hotenjem večine argentinskih žena, zato ni dobrodošla katerakoli žena, ki jo zanima udeležba in se čuti s pravico do nje, temveč samo žene, ki sprejemajo sklepe teh srečanj. Žene, ki mislijo drugače, če skušajo n. pr. na znanstven ali filozofski način dokazovati, da obstaja življenje že od spočetja naprej, so obtožene bojkota. Ta bojkot očitajo katoliškim ženam in jih imenujejo lutke katoliške Cerkve. Trdijo, da z njihovo pomočjo Cerkev vzdržuje kapitalističen sistem, omogoča gospodovanje enega družbenega razreda nad drugim in še druge podobne obtožbe. Prisotnost Cerkve na teh srečanjih je za organizatorje

le ovira pri dosegu njihovih ciljev. Zato je bil na srečanju večkrat stavljen predlog, da se prihodnja leta prepreči sodelovanje vsaki ženi, ki bi se predstavila kot katoličanka.

Dalje se ne spoštuje demokratične-ga značaja srečanj. V teoriji imajo vse žene pravico sodelovati v debatah in vsaka pravico do svoje, subjektivne resnice. Kadar objektivna resnica ne nasprotuje namenom srečanja, samo takrat je neoporečna. Če katera od katoliških žena tega ni upoštevala, so začeli nad njo vpiti in jo zmerjati. Prav tako niso bili dovoljeni napisi in letaki za življenje, kot da ne bi imeli v Argentini svobode tiska in izražanja. Reakcija proti tem napisom je bila celo agresivna, napadna. Vse je bilo pa prelepljeno s plakati za splav, prav tako ceste zasute s letaki ter socialistični in komunistični napisi s slikami Che Guevara in Mao Ce-Tunga!

Kadar v neki 'delavnici' niso prišli do soglasja v kateri od obravnavanih točk, so volili. S tem namenom so pripeljali na srečanje veliko avtobusov siromašnih in neukih žena iz najbolj zakotnih koncev republike, katere so najeli, da volijo za splav. Ko je pripadnica za življenje vprašala eno od teh rev, ki je imela obešen rožni venec okrog vratu, če se ji zdi, da je moriti otroke človečanska pravica, je jasno odgovorila: „Sestra, če ne bi bila prišla, bi mi odvzeli 'plan trabajar', s čimer vzdržujem svoje otroke.“

V nekaterih 'delavnicah' ni bil možen noben dialog. Pod geslom „znanost in naravni čut ne igrata vloge“, ne poslušajo razlogov niti ne sprejemajo utemeljevanja v debatah. Tu veljajo samo mnenja in osebne izkušnje, ki nagovarjajo čustva, da se s tem izognejo teoretičnemu razpravljanju.

Človeško dostojanstvo so poniževale do take mere, da je bilo slišati: „Kakšna je razlika med podgano in nami?“ Prav tako je bilo slišati krik: „Rajši imam glavobol zaradi (protispočetne) tabletko kot jok mojega triletnega otroka“. Paradoks je bil kmalu očiten. Po eni strani so izražale mnenje, da je človek samo skupek strasti brez sledi o njegovi duhovnosti, po drugi strani so pa hotele biti braniteljice največjega daru, svobode. Toda popolne, neomejene svobode, ki dovoljuje, da vsaka žena svobodno odloča o svojem telesu, da lahko odpravi tudi svojega otroka, če ga noče. Otrok v materinem telesu je oseba

Notranjost svetišča je triladijski prostor z mogočnimi oboki in stebri. Po desni ladji proti glavnemu oltarju je najprej niša z milostnim kipom sv. Kajetana, ki je zavarovan z močnim steklom. Svetnik je oblečen v duhovniško obleko. V roki drži Jezusčka; po zgodbi mu ga je nekoč v videnju Marija položila v roke. Lilije predstavljajo čistost. Njegovi podobi prilagajajo žitni klas — kruh. Verniki hodijo mimo in se pobožno dotikajo stekla. Tukaj je tudi kip brezmadežnega spočetja Device Marije. Poleg nje sta sv. Rita, zavetnica za nepremagljive težave, in sv. Roza iz Lime, zavetnica Južne Amerike. Na koncu desne ladje je lep vitraj, ki predstavlja Jezusovo rojstvo. V srednji ladji je križ in glavni oltar — oltarna miza. Poleg je še kip Lujanske Matere Božje. V levi stranski

ladji pa je kip presvetega Srca Jezusovega in vitraj sv. Kajetana.

Cerkvi dajejo svetlobo okna z lepimi barvnimi vitraji, ki predstavljajo prizore iz svetnikovega življenja. V svetišču se vedno vrstijo verniki, ki pridejo na krtek obisk. Ganejo te zaupne prošnje, ki jih romarji zapisujejo v zvezek in izražajo globoko vero v božjo pomoč na priprošnji sv. Kajetana.

Vsemogočni Bog, usmiljeni Oče, ki vidiš v skrivnost naših duš in poznaš vse naše potrebe. Ti, ki hraniš ptice pod nebom in oblačiš lilije na polju; prosimo te, na priprošnji sv. Kajetana nam podeli moč, da se bomo kesali naših grehov in živeli v prijateljstvu z Bogom in našimi brati. Naj nam ne primanjkuje dela in vsakdanjega kruha. Prosimo te po Kristusu Gospodu našem. Amen.

samo, če ga mati hoče imeti; če ne, je samo skupek celic njenega telesa, nad katerimi ima vse pravice.

Trdile so, da je svoboda nekaj tako velikega in absolutnega, da je osebna odločitev tista, ki ustvarja realnost. Ta ideja je bila prisotna v ponavljanih frazah, čeprav niso razumele njih pomena niti žene, ki so jih izgovarjale. Po njihovem je identiteta nekaj, kar se skonstruira in ni nekaj danega po naravi. Trdile so, da je treba „ženski naravi odpraviti, kar je naravnega“. To je bil njihov odgovor na prepričanje zastopnic za življenje, ki so zagovarjale v naravo položen red, ki ga ljudje lahko samo odkrivamo, ne pa spreminjamo. One so ponavljale vedno eno in isto: „Če hočemo biti res svobodne, moramo prelomiti z vsemi kategorijami, ki jih vsiljuje patriarhalna družba, ki zaslužuje ženo, da je podrejena moškemu in da je mati; moramo odpraviti tudi koncept narave, ki nas veže na gotove naloge zaradi biološke konstitucije telesa.“ Navduševale so s pomočjo pričevanj možnost izbire spola oziroma „génera“, zato, da bodo srečne. Trdile so, da naloge moškega in ženske niso položene v naravo, ampak so rezultat zgodovine in kulture. Narava naj bi bila za ženo le breme. Naloge moškega in ženske je po njihovem mnenju iznašla družba, posebno še Cerkev!

Večina žensk je ponavljala narejene fraze, ne da bi jih razumele. Le malo vodilnih je imelo jasno stališče do obravnavanih tem in vedelo za uspehe feminističnih skupin zadnjih let ter poznalo načrte in zastavljene cilje. Zamisli italijanskega marksista Gramscija, da se spremeni javno mnenje, je bil očiten: neuke žene je treba speljati za prepričanimi feministkami, ki neprestano ponavljajo eno in isto: treba je pozabiti na naravni čut celo v tako osnovnih stvareh kot je materinstvo, ki je naravna danost za služenje človeški družbi. Očitek vesti, ki jo čuti v sebi žena zaradi splava, je po njihovem mnenju posledica pritiska, ki ga izvaja Cerkev, itd.

Ženska, ki je zavpila: „Jaz sem splavila, pa sem srečna!“ je imela nemirne oči, živčne kretnje z občutkom krivde. Lahko se vprašamo, kakšen je resnični interes ženske, ki je splavila, in ne enkrat, da brani uzakonitev splava. Ali res zato, da nudi večje možnosti revni ženi? Ali pa morda išče le blažilo za očitek lastne vesti zaradi umora, ki ga bo potem ščitil zakon? Ženski, ki

zavrže lastnega otroka, je težko verjeti, da hoče nezainteresirano pomagati siromašni ženi! Od kdaj ima pravico odločati v imenu revnih žená o tem ali sprejmejo otroka ali ga odvzamejo? Rešitev problema je moralne, socialne, politične in ekonomske narave. Pa tudi v primerni vzgoji. Splav lahko morda pomaga odpraviti problem tu in zdaj, ni pa to prava rešitev vprašanja. To marksiistično formulo so feministke ponujale pod masko humanitarnosti, češ da priporočajo splav zato, da preprečijo probleme, ki so resnični. Slišale smo fraze kot: „Uzakonimo splav, da ne bomo umrle, da ne bomo imele krivde in da otrok ne bo umrl od lakote“ ter „Zahtevamo zastonjsko protispočetje, da ne bo treba splaviti“. Ali revne žene res potrebujejo takšno pomoč? Država ima dolžnost trošiti denar za javno zdravstvo, ne pa za protispočetje in zastonjske splave!

Že izgubljena bitka?

Bile smo v pravi bitki med kulturo za življenje in kulturo za smrt. Lahko bi rekli, da je bila resnica že potlačena, kajti odločitev o teh zadevah je padla na drugem nivoju. Velike svetovne sile s pomočjo ZN odločajo, kako bo v zaostalih deželah z družinskim načrtovanjem. Zaradi grožnje, ki pomeni zanje rast prebivalstva, nas uničujejo s tovrstnimi rešitvami. Argentinske skupine proti življenju vidijo v uzakonitvi vsakega tovrstnega zakona lastno zmago, zaradi slepote pa ne uvidijo, da so le pehota na bojnem polju. Državni poslanci potrebujejo namreč opravičilo in ljudsko zaslonbo za te vrste zakonodajo.

Ena od feministk v neki 'delavnici' nas je spraševala, zakaj smo prišle na to srečanje. „Saj vi imate zakone že na vaši strani! Me smo v 30 letih zmagale samo enkrat! Sem hodite, da nam nagajate. Pustite nas v miru!“ Tiste, ki smo jo poslušale, smo postale še bolj prepričane, da se še naprej udeležujemo teh srečanj. Razumele smo nujno potrebo, da zaustavljamo nove korake nazaj glede vrednot in preprečujemo miselno zmedo. Vemo, da obstaja resnica, vemo, da je življenje velika vrednota in da je dostojanstvo žene tisto, kar moramo braniti.

V mnogih ozirih je zmagala smrt, dosegle pa smo tudi pomembne triunfe. Feministke, ki so hotele doseči popolno soglasje pri sprejetju sklepov

„Jerry, ti si Slovenec!“

*Astronavt slovenskega rodu,
Jerry M. Linenger,
na obisku v Sloveniji*

„Čudovita pustolovščina je bilo petmesečno bivanje na vesoljski postaji Mir, še lepše izkustvo pa je zame, ko sem se v teh dneh vrnil v sedemdeseta leta, se spominjal svoje babice, obiskal kraje, kamor je najraje zahajala, molil v isti cerkvi, kjer se je ona prvič srečala z Bogom ...“ je ob koncu petdnevnega obiska v Sloveniji povedal ameriški astronavt slovenskega rodu Jerry M. Linenger. „Jerry, ti si Slovenec, mi je vedno govorila stara mama in to tudi sem.“ Da se zares zaveda slovenskih korenin, je pokazal tudi s tem, ko je leta 1997 na vesoljsko postajo Mir vzel s seboj tudi podobo brezjanske Marije in slovensko zastavo; o navezanosti na staro mamo in slovensko tradicijo pa izvemo iz pisem, ki jih je iz vesolja marca 1997 poslal svojemu enoinpol letnemu sinu: „Jutri

nasprotnih življenju in resničnemu dostojanstvu žene, tega niso dosegle. Zauzamemo tudi v moč resnice. Morda je mnogim ženam, ki so se udeležile srečanja iz gole radovednosti ali zaradi plačila, ko so bile en glas več za splav, ostal in odmeval v njihovi notranjosti kateri od naših razlogov, utemeljitev in dokazov. Ugotovile smo namreč, da se resnica uveljavi zaradi lastne moči, ne pa zaradi prisile.

Na srečanju smo našle okolje hladne in brezsrčne realnosti, ki odgovarja računarski mentaliteti, kjer je očiten boj človeka proti človeku. Spoznale smo tudi žene, ki so v resnici skušale biti pristne in verodostojne, toda žal na nepravem kraju. Pretreslo nas je izmaličevanje resnice. V teh časih zmede je treba ustvarjati jasnost s pomočjo resnice, kjerkoli obstaja ta možnost, da moremo odgovarjati na potrebe, kjer in ko jih opazimo. Ali ni tu polje za filozofe?

Pripravile se bomo na prihodnje srečanje v Mendozi.“

Stane Snoj

POGLED Z NEBEŠKE RAZGLEDNE TOČKE

Astronavt Jerry Lininger je navdušil Slovence s svojo spontanostjo, prijaznostjo in odločnostjo, da je mogoče doseči tudi komaj predstavljljive stvari, kakršna je hoja po vesolju. Sam je v vesolje odpotoval trikrat; leta 1997 je na ruski postaji Mir prebil pet mesecev. V pogovoru za *Družino* je razkril svoja občutja ob pogledu na božje stvarstvo iz vesolja. Pogovoru se je pridružil tudi njegova mama.

Kaj ste mislili in kaj ste čutili, ko ste gledali Zemljo iz vesolja?

Občudoval sem njeno lepoto. Veliko časa pa sem tudi razmišljal o tem, kar sem se naučil pri zemljepisu. Kaj vem o tem pogorju? Odgovoriti sem skušal na številna vprašanja znanstvenikov. Skozi okno vesoljskega plovila sem posnel okoli deset tisoč posnetkov Zemlje. Mnogi od teh posnetkov so bili narejeni

za geologe, ki jih zanima, kakšna je videti Zemlja iz vesolja, kakšne so posamezne pokrajine, kako se geografski pojavi med seboj prepletajo. Gledal sem, kako je sredi oceana izbruhnil vulkan, videl sem dim, ki ga je neslo tisoče kilometrov okrog. Videl sem peščeni vihar, ki se je začel v Afriki, pa ga je veter odnesel daleč in odvrgel na ameriških tleh. Ljudje me pogosto

sprašujejo, ali sem videl kitajski zid. Nisem, ker so požigali mongolske gozdove in se je ta dim širil daleč okrog in ni bilo nič videti. Oceanografe zanimajo posebni morski tokovi in skušal sem jih fotografirati. Kakšnih devdeset odstotkov časa sem porabil za to, da sem se koncentriral na delo. Tu in tam, ko sem potreboval odmor, sem poletel k oknu in lebdel v zraku. Vdihaval sem zrak in občutil lepoto. Enkrat sem si vzel 90 minut in sem opazoval sončni vzhod, sončni zahod, gledal sem vzhajati in spet zahajati zvezde. To je čudovito. Milijarde zvezd. Takrat si seveda rečeš, da je poimenoovati zvezde smešno, ko jih je toliko! Bilo je nekakšna meditacija. Skoraj sem slišal igrati cerkveno glasbo, orgle, nebeško glasbo ... Obstal sem tam, kakor da sem v nebesih in gledam dol na Zemljo.

Ko so sovjetskega kozmonavta vprašali, ali je v vesolju srečal Boga, je odgovoril, da ne. Kakšen je vaš odgovor?

bo rojstni dan tvoje prababice Francke Pušavc. Stara bo samo 91 let več kakor ti. Zvedel sem, da je za veliko noč pekla potice. Nisem sicer čisto gotov, če znam prav črkovati 'pateetsa', znam pa jo uživati ...' Pravo slovensko potico sta Jerry in njegova mama Francis Jennine videla in užila v nedeljo, 14. septembra, v rojstni hiši Jerryjeve stare mame Francke v Dvorski vasi pri Begunjah na Gorenjskem, potem ko sta se udeležila dopoldanske maše v župnijski cerkvi v Radovljici. Sorodniki, župljani in kulturno društvo Sotočje so gostoma pripravili domač sprejem. Popoldne pa sta gosta založbe Družina obiskala še rojstno vas starega očeta Franca Pušavca s Hudega nad Kovorjem pri Tržiču, kjer je astronavt v družinski knjigi podrobno raziskal dedkovo družinsko deblo.

Jerry in Francis Jennie sta pripotovala v Slovenijo v petek, 13. septembra, in si še isti dan ogledala slovensko glavno mesto: grad, stolnico, semenišče, knjižnico in se srečala z vodstvom bogoslovja. V soboto sta obiskala Bled - Jerry pravi, da ga je s posebnimi aparati jasno videl z vesolja, „kot v pravlji se je blestelo v kristalni modrini“, Srednjo vas pri Bohinju in se z gondolo

povzpela na Vogel, zvečer pa sta se ustavila še pri Mariji Pomagaj na Brezjah. V ponedeljek je Jerry o vesoljski pustolovščini pripovedoval številnim Slovincem: najprej se je predstavil na tiskovni konferenci novinarjem, zatem navdušil in spodbudil dijakke Škofijske gimnazije: „Štu-

dirajte resno! Če boste dali vse od sebe, lahko pričakujete, da boste dosegli velike stvari v življenju!“, se srečal s sestrami karmeličankami v Sori, zvečer pa je o svojem življenju in pogledu na svet govoril v dvorani na Teološki fakulteti.

Po Družini

Ameriški astronavt Jerry M. Lininger in njegova mama Francis Jennine v nedeljo, 14. septembra, v rojstni hiši Jerryjeve stare mame Francke v Dvorski vasi pri Begunjah na Gorenjskem

Boga sem srečeval vsepovsod. Ampak povedal vam bo nekaj. Če greš z ruskim kozmonavtom na sprehod, ti bo povedal drugo plat, kakor je uradna. Kozmonavtom so v tistih časih naročili, kaj smejo izjaviti za javnost in uradna verzija se je seveda ujemala s politično linijo nekdanje Sovjetske zveze. Z dvema ruskima kozmonavtoma sem bil v vesolju pet mesecev. Videl sem, da imata s seboj pravoslavno ikono. Vzpostavila sta tudi zvezo s patriarhom Ruske pravoslavne cerkve. Spodbujal sem ju in jima dajal duhovno podporo. Ne vem, ali naj verjamem tem zgodbam, mislim, da večina vesoljcev, ki gledajo na Zemljo, to doživi kot potrditev v veri.

Zakaj?

Ko od zgoraj gledaš dol na Zemljo, ki je videti čudovita in tako urejena, je jasno, da je ustvarjena stvar in ni mogla nastati kar tako. Če bi bil Bog, bi izbral to razgledno točko za nebesa. Naša zemeljska predstava o nebesih je, da so tam zgoraj, in to je verjetno kar prava predstava. Mislim, da nebesa so nekje v tej smeri!

Božanska izkušnja torej ...

Ja, nekaj, kar te povsem prevzame. Prevzame te, ko pozabiš na vse drugo in ne skušaš preveč razmišljati. Če preveč razmišljaš — veliko zamudiš. Verjetno je pomembnejše, da znaš tiho moliti, meditirati in dovoliti, da Bog vstopi v tvoje življenje. Tudi v vesolju je tako: gledal sem skozi okno vesoljske postaje in skušal napraviti posnetek potresa na zemlji ali izbruh vulkana, potem pa sem dal to iz glave in preprosto gledal vesolje. To me je napolnilo z zavestjo, da Bog je in da je ustvaril vesolje.

Kako v družini molite in kakšna je vaša osebna molitev?

Vse življenje sem katoličan. Na vesoljsko postajo sem vzel posnetek maše, ki so jo posneli prav zame. Enkrat na teden sem „bil“ pri maši prek računalnika, ob dveh ruskih kozmonavtih. Danes sem sestram karmeličankam rekel, da sem v „nebesih“ molil zanje, one pa so rekle, da so molile za mojo srečno vrnitev na Zemljo. V našem kraju imamo katoliško cerkev, otroke vzgajava v katoliški veri, kakor sva bila sama vzgojena.

V življenju ste dosegli toliko stvari — dva magisterija, dva doktorata, bili ste v vesolju ... Kaj menite, je najpomembnejše v življenju?

Če želiš v življenju kaj doseči, se moraš znati osredotočiti na bistveno. Odločiti se moraš, kaj želiš doseči. Ko veš, kaj hočeš, pa moraš vsako začeto stvar temeljito dokončati. To je nekakšna skrivnost mojega uspeha. Ko sem začel magisterij, sem ga končal; ko sem se lotil doktorata, sem delal, dokler ga nisem dokončal. Bog je v vsakega izmed nas vgradil radovednost, ampak da radovednost postane gonilna sila, potrebuje človek samodisciplino. Mislim, da je samodisciplina stvar, ki ti pomaga bolj kot kar koli drugega. Ob vsem tem so mi seveda v življenju najpomembnejši moja žena in otroci.

Francis Jennine: In tvoja mama!

Jerry: Mama, seveda! Nič ni pomembnejše od opore, ki ti jo daje družina.

Je družina za vas pomembnejša kakor potovanje v vesolje?

Da. Če bi me vprašali, naj vam povem, kateri je moj največji dosežek, bi vam naštel štiri: moje štiri otroke. Otroci so velik blagoslov. Potovanje v vesolje pa je moj drugi najpomembnejši dosežek, če moram razvrščati.

Predavate o globalizaciji. Kakšen je vaš pogled nanjo?

Mislim, da imam globalni pogled. Sodeloval sem na številnih konferencah, kjer smo se pogovarjali o reševanju konfliktov. Z globalizacijo je povezanih veliko tveganj, npr. poslovnih, tveganje izgube svoje kulture in samobitnosti. Pogled v vesolju je zares „globalen“, vidiš, da ni meja med narodi in ne glede na to, ali nam je to všeč ali ne, je to naša skupna Zemlja. Posameznik se s temi tveganji dokaj dobro lahko spopade, le sprejeti jih mora.

Kakšna tveganja prinaša globalizacija državi, kot je Slovenija?

Mislim, da ni mogoče ostati ob strani. Sprejeti jo je treba. Danes sem bil na obisku v katoliški gimnaziji v Šentvidu, kjer se učijo angleško. V globalnem svetu potrebujemo svetovni jezik. V Ameriki imamo srečo, da govorimo angleški jezik kot prvi jezik, ki je postal tudi globalni jezik. Če hočeš biti uspešen v prihodnosti, ga moraš sprejeti kot jezik sporazumevanja. To govori o tem, da se ne moreš osamiti, ne moreš skrivati svojih problemov, moraš o njih spregovoriti drugim. Bodite ponosni na svojo dediščino, na svojo deželo, na tradicijo, na katoliško Cerkev, ki je tu, po drugi strani pa morate sprejeti svoje sosede in vse ljudi po svetu, ker smo vsi povezani.

Kako tesno se čutite povezani s Slovenijo? Svojo knjigo ste posvetili stari mami, ki je bila Slovenka ...

Mamin oče in mati sta se rodila v Sloveniji, v krajih, ki sta si zelo blizu, blizu Tržiča in Radovljice. Oba sta odšla v Ameriko, in se srečala v Chicagu v slovenski skupnosti. Stara mama je govorila: „Jerry, Slovenec si, katoličan, in jesti moraš potico ...“ To je bilo precej močno v družini ...

Ko sem pred šestimi leti prvič prišel v Slovenijo, sem se srečal s sorodniki ter obiskal rojstni kraj stare mame in starega očeta. Zatem si je stara mama začela dopisovati z ljudmi, s katerimi je z leti povsem izgubila stik. Pravi blagoslov je bil zanj, da se je lahko spet začela pogovarjati z ljudmi v slovenščini. K nam je prišla na kosilo slovenska družina, ki je ostala ves dan s staro mamo. Ko so pripravljali prevod knjige v slovenščino, sem jo seveda posvetil stari mami.

Boste tudi vi svojim otrokom rekli, da so Slovenci?

Francis Jennine: Zagotovo, zelo ponosna sem na to in še naprej jim bom to govorila. Slovenija dobro napreduje in smo ponosni, da smo Slovenci. In oni to vedo, velikokrat sem jim povedala.

Jerry: Kupuje mi slovenske majice, spominke. Domov se vračam oblečen kot pravi slovenski fant.

Kako ste si predstavljali Slovenijo? Ali to, kar vidite, izpolnjuje vašo pričakovanja?

Francis Jennine: Ne, veliko lepše je. Jerry in Kathryn sta mi povedala, da so to zelo lepi kraji. Močno presega moja pričakovanja. Jerryju sem rekla, če bi se stara mama kdaj vrnila v Slovenijo, bi verjetno kar ostala tukaj ... Res je lepo.

Kaj vam je bilo najbolj všeč?

Francis Jennine: Ojoj, saj ne morem niti začeti govoriti. On je bil čudovit (pokaže na Francija Petriča, ki ju je spremljal), peljal naju je vsepovsod, mislim, da nisva skoraj ničesar zamudila.

Jerry: Najbolj ganljivo je bilo pri maši v Radovljici. Predstavljala sva si, kaj bi si mislila stara mama, če bi kaj takega pripravili in zapeli zanje. Res nama je bilo toplo pri srcu.

Francis Jennine: Skoraj ne moreš več govoriti, ker si tako pretresen. Tudi njemu se je to zgodilo ... (smeh)

Po Družini

NAŠA ZAHVALA

Ob 100-letnici postavitve temeljnega kamna farne cerkve Santa Julia

Buenosaireska župnija Santa Julia praznuje letos 100-letnico postavitve temeljnega kamna. V sklopu spominskih prireditev je bila tudi slovesna zahvalna maša, ki smo jo imeli Slovenci v tej cerkvi v nedeljo, 28. septembra, ob 19. uri. S škofom iz mesta Reconquista, mons. Andrejem Stanovnikom OFM, so somaševali domači župnik mons. Antonio Aloisio, delegat slovenskih dušnih pastirjev. dr. Jure Rode, mons. Jože Guštin in škofov spremljevalec. Objavljamo slovenski prevod nagovora, ki ga je v imenu Slovencev imel ob koncu maše g. Božidar Fink.

Ob stoletnici blagoslovitve temeljnega kamna župnijske cerkve sv. Julije se cerkvenim slovesnostim pridružuje tudi laični del slovenske skupnosti. Tukajšnja župnija je ne samo duhovno, ampak tudi zunanje pomagala skupnosti takrat, ko se je šele začela oblikovati in vraščati v okolje. Za to smo ji dolžni globoko hvaležnost, ki jo ob tej priložnosti z veseljem izrekamo.

Naj samo mimogrede orišem položaj Slovencev, ki so se pred petimi desetletji in pol izkrcavali v buenosaireskem pristanišču, da bi tukaj imeli osebno varnost ter mogli v svobodi izpovedovati vero v Boga in živeti z upoštevanjem naravnih vrednot. Slovenija je preživela dobo tuje vojaške okupacije in v istem času divjaškega revolucionarnega početja domačih komunistov. Ti so z grozovitimi dejanji proti svojim ljudem, ki so bili v veliki večini zvesti cerkveni nauku in demokratičnim načelom, izzivali krvavo medsebojno spopadanje. Po koncu svetovne vojne se je komunistična partija polastila absolutne oblasti in v množičnih pomorih pokončala mnogo tisoč nasprotnikov. Preživeli so se morali z družinami in prijatelji zateči pred preganjanjem drugam in tako tudi v to gostoljubno deželo. Prihajali so z veselim upanjem, čeprav so bili brez vseh materialnih sredstev in jih je težila zavest, da so izgubili domovino.

V tistem položaju se je izkazala neprecenljiva vloga Katoliške cerkve, ki je sprejemala v svoje zavetje vesoljne in krajevne duhovne skupnosti vse, ki jih je zavrгла lastna država.

Tako je župnija sv. Julije takoj ponudila roko ne samo v duhovno pomoč, ampak tudi s tem, da je beguncem dejansko omogočila, da so mogli začeti urejanje medsebojnega sodelovanja pri osebnem in skupinskem napredovanju.

Že daljnega leta 1947 je dobri župnik Román Figallo velikodušno odprl vrata vseh župnijskih prostorov. Povedati je treba, da je bil prav v tukajšnji župnijski dvorani 25. januarja 1948 ustanovni občni zbor Društva Slovencev, predstavniške organizacije skupnosti. V istem prostoru so bila tudi pozneje razna zborovanja in srečanja.

Največ pa nam je pomenilo, da nam je bila dana v uporabo nekdanja hiša štev. 50 na ulici Víctor Martínez. V njej so se poleg dušnega pastirstva

začele organizirati še vse druge skupne pobude. V tistih prostorih so nastajale kulturne, vzgojne in družabne ustanove, tam so delovala tudi časopisna uredništva. Pod tisto streho smo obujali spomin na izgubljeno domovino, tam je ozračje, ki je spominjalo na daljni dom, blažilo domotožje.

Dolgih osem let smo Slovenci uživali zavetje župnijskih prostorov. To so bila leta, v katerih smo v začetkih prepletali medsebojne družbene vezi in se vraščali v novo družbeno okolje. Pomoč, ki smo jo uživali, nam je bila brezpogojno potrebna in koristna.

Nikoli ne bomo pozabili naravne gostoljubnosti, človeškega sočutja in krščanske dobrotljivosti, ki smo jih bili deležni. Naj bodo torej te besede sprejete kot ponoven izraz globokega čuta hvaležnosti vseh nas, ki smo osebno uživali dobroto, tako kot tudi naših potomcev. Obenem pa izrekamo gospodu župniku s sodelavci in vso župnijsko srenjo iskreno željo, naj bo obilno blagoslovljeno njegovo prizadevanje za blagor duš in za duhovno zdravje v območju, ki je zaupano njegovi pastirski skrbi.

V Italiji 3.474 slovenskih učencev in dijakov

Slovenci v Italiji od konca druge svetovne vojne razpolagajo na Tržaškem in Goriškem z državnimi šolami s slovenskim učnim jezikom, ki gredo od otroških vrtcev (nekateri so občinski) do višjih srednjih šol. Šolski ustroj v Italiji se ravno v tem času spreminja, a zaenkrat je še vedno takole razčlenjen: vrtec, osnovna šola (pet let), srednja šola (tri leta), višja srednja šola (pet let). V teh šolah je pouk vseh predmetov v slovenščini na podlagi programov, ki veljajo tudi v drugih šolah po državi, dodati pa je treba še pouk slovenščine.

Koliko je slovenskih šolarjev in dijakov? Slovenske šole na Goriškem in Tržaškem ter dvojezični šoli v Benečiji skupno obiskuje 3.474 mladih. Število sicer počasi narašča, a je — predvsem zaradi padanja rodnosti — shrljivo nižje od števila pred kakim desetletjem. Prvošolčkov je skupno 320. V vrtcih je skupno vpisanih 932, v osnovnih šolah 1.203, na srednjih 582, na višjih srednjih 757. In po pokrajinah, od vrtca do mature: na Tržaškem skupno 2.092, na Goriškem 1.177, v Špetru 205.

Po Družini

V PRIMEŽU

REVOLUCIJE

(12)

IVAN LAVRIH

MOJE DELO Z VERNIKI V AMERIKI

Način dela duhovnikov z verniki v Združenih državah Amerike je nekoliko drugačen kot v Sloveniji, zato naj na kratko opišem, kako sem se sam loteval dela z verniki v Ameriki.

V podeželskih škofijah so župnije verjetno manjše kot v Sloveniji. Obsegajo od 200 do 800 družin, v Ameriki namreč štejemo družine. Mestne župnije so večje, saj jih je tudi po več v mestu. Ker je v Ameriki veliko pomanjkanje duhovnikov, postaneš župnik ali župnijski upravitelj kmalu po ordinaciji. Vsak župnik ima svoj način pastorizacije, od tega pa so odvisni tudi njegovi uspehi. Nekateri so zelo zavzeti za versko življenje, nekateri pa skrbijo bolj zase in za svoje ugodje. Hvala Bogu, da je teh malo.

Tudi jaz sem imel svoj način navezovanja stikov z verniki. Meni se je zdel primeren, nekaterim duhovnikom pa tudi ne, saj je bilo potrebno vlagati precej truda.

Moje prvo spoznanje je bilo: če hočeš delati z ljudmi, jih moraš spoznati. Z maso brez obrazov je težko delati. Delo na vsaki župniji sem začel enako, na vsaki sem bil namreč po deset let. Selitve niso težke, ker spada vse pohoštvo k župniji, ki je njen lastnik. Zato ti ga ni treba prevažati in ostanejo le osebne stvari, obleka, knjige itd.

Ker nove župnije nisem poznal, sem šel najprej na občinsko upravo, kjer sem dobil zemljevid mesta z vsemi ulicami. Moja prva naloga je bila obiskati vsako katoliško družino in narediti seznam župnije. Za vsakega vernika sem napisal dan rojstva, krsta, prvega sv. obhajila, birne, poroke in smrti, pa tudi njegove starše. Imel sem še posebno rubriko, ali je oseba konvertit ali se je pridružil katoliški Cerkvi. Tako sem imel za vsako družino popoln seznam. Doma sem podatke pretipkal in jih dal v veliko knjigo s seznamami družin. To delo je trajalo več mesecev,

odvisno od velikosti župnije. Na ta način sem imel popolno sliko družin in župnije.

Pri obiskih sem imel priložnost poslušati njihove težave in njihovo preteklost. Prav neverjetno je, kako so se njihova srca odpirala, ko so videli, da se je duhovnik zanje osebno zanimal. Zaupali so mi tudi največje skrivnosti, kar mi je omogočilo, da sem jim pri težavah lahko svetoval ali pomagal.

Kako sem izvedel za nove priseljene župljane? Skoraj v vseh župnijah smo

imeli tako imenovani „Welcome wagen“. Ko je družina prišla v mesto, je rabila elektriko in plin. Tako je vsak teden posebna oseba obiskala nove družine in jih obdarovala z majhnimi darili, ki so jih darovali razni trgovci. Pri tem obisku so tudi zapisali, koliko je članov v družini in zadnja vrstica je bila, kateri veri pripadajo. Vsak teden sem obiskal to osebo, si izpisal imena katolikov in jih takoj obiskal. Tako sem imel ves čas podatke na razpolago. Ljudje so bili zadovoljni, da jih je takrat obiskal duhovnik, ki jih je povabil tudi k župnijskemu življenju.

Pri sodelovanju v župnijskem življenju smo poudarjali tri „T“: talent, time, treasury ali talent, čas in zaklad oziroma denar. O tem sem večkrat na leto poudarjal. Poudarjal sem največ prva dva: pripravljenost ljudi darovati svoje talente za dobrobit župnije in svoj čas oziroma prostovoljno delo za množico potrebnih del v župniji. Če smo dosegli prvo in drugo, je samo po sebi prišlo tudi tretje, denar.

Za darovanje denarja so imele vse družine posebne kuverte za vsako nedeljo in praznik v letu. Kuverte so dobili tudi otroci, ki so se s tem navadili podpirati Cerkev. Po vsaki maši smo kuverte odprli, denar prešteli in ga vpisali v posebno knjigo. Ponavadi so pri tem pomagali člani finančnega odbora. Denar smo že v nedeljo nesli v banko, da ne bi bil vabilo morebitnim tatovom. Vsaka družina je imela na kuverti svojo številko, tako da smo vedeli, kdo je daroval. Podatke smo vpisali v posebno knjigo. Na koncu leta smo naredili finančno poročilo, ki je vsebovalo vse prihodke in izdatke in ga posredovali vsaki družini, da so verniki natančno vedeli za finančno stanje župnije, rabili pa so jih tudi pri davčnih napovedih.

Cilj nedeljskih dajatev je bil deset odstotkov od dohodkov. V tem nismo uspeli. Tudi če so darovali samo pet odstotkov, je bilo dovolj za stroške župnije. Župnije s katoliško šolo so potrebovale veliko več denarja. Dokler so v teh šolah učile sestre, je še šlo, saj so učile brezplačno. Ko pa teh ni bilo več, smo morali najeti laične učitelje, te pa smo seveda morali plačevati tako kot v javnih šolah, sicer jih nismo dobili. Nekatere župnije so zato imele pri tem težave.

Župnijske finance so bile odvisne le od tega, kako resno so verniki vzeli prva dva „T“. Ljudem smo skušali dopovedati, da župnija ni župnik, da župnija ni samo toliko in toliko družin, ampak da je živo občestvo in da je vsak vernik del tega živega telesa. Župnija bo samo toliko vredna, kolikor bodo verniki sodelovali in z veseljem in ponosom darovali vse svoje talente in svoj čas. V vsaki župniji je bilo to najtežje doseči. Ko pa je bil ta led prebit, ni bilo nobenih težav s financami, pa čeprav je imela župnija katoliško šolo. Ljudje so darovali z veseljem in ponosom. Vedeli so, da to delajo zase, za dobrobit župnije, katere člani so.

Papeško odlikovanje kanadskemu Slovencu JOŽETU KASTELICU

V sredo, 17. septembra, zvečer je ljubljanski nadškof in metropolit ob navzočnosti škofov dr. Antona Stresa in mons. Andreja Glavana, duhovnikov in sorodnikov odlikovanca, v veliki dvorani nadškofije v Ljubljani podelil visoko papeško odlikovanje kanadskemu Slovencu Jožetu Kastelicu. Odlikovanec je velik dobrotnik slovenske skupnosti v Kanadi (s svojim prispevkom je pomagal postaviti Starostni dom Lipa v Torontu, letovišče v Boltonu in obe slovenski župnijski središči v Torontu) pa tudi slovenskega naroda in Cerkve v domovini. Odlikovanje je izraz hvaležnosti in priznanja za vse to.

Jože Kastelic je doma iz Žvirč pri Hinjah na Dolenjskem. Kot mlad fant je doživel težke trenutke druge svetovne vojne in se zaradi partizanskega nasilja pridružil vaškim stražam in domobrancem in po vojni odšel na Koroško, kjer se je uspešno izognil vračanju in neizbežnim pobojem, v katerih so izgubili

življenje njegovi trije bratje. Odšel je v Kanado in začel v skromnih razmerah. Uspel je s podjetnostjo v gradbeništvu. Njegovo podjetje je eno najbolj uspešnih med podjetji, ki jih imajo naši rojaki. Pozidal je cele mestne četrti in ena od ulic v bližini Toronta se imenuje po njem. Vseskozi je velikodušno pomagal slovenskim ustanovam v Kanadi in po svetu. Rad se je odzval tudi prošnjam za pomoč v domovini, posebno v domačem kraju in v ljubljanski nadškofiji. Svoje dobrotelosti ne daje na veliki zvon in slogu evangelijskega navodila, naj ne ve tvoja levica, kaj dela tvoja desnica...

Nagovor ljubljanskega nadškofa in metropolita dr. Franca Rodeta pri podelitvi odlikovanja:

*„Spoštovani gospod Kastelic!
Po odlikovanju, ki ste ga prejeli
od angleške kraljice Elizabete II. in*

predsednika RS, vam danes izročamo priznanje svetega očeta Janeza Pavla II. — naslov in čast viteza komendatorja Reda sv. Gregorija Velikega. Dovolim si izraziti misel, da vam je to slednje posebej drago, saj prihaja iz srca vesoljne Cerkve in je izraz hvaležnosti Cerkve na Slovenskem, ki vam veliko dolguje in je ponosna, da vas prišteva med svoje sinove.

Težko bi našteali vse, kar ste storili za Cerkve in vero v našem narodu, saj o tem neradi govorite. Ko sem vas obvestil, da vas je sveti oče odlikoval z viteškim naslovom, ste skromno pripomnili: „Saj tega ne bi bilo treba!“ O svojih zaslugah vztrajno molčite. Vendar naj omenim vaš delež pri izgradnji cerkve v vaših rodnih Žvirčah, ki so jo partizani požgali leta 1945. Tudi župnijske cerkve v Hinjah, prav tako požgane med vojno, ne bi bilo brez vaše pomoči.

Velike vsote denarja ste namenili Zavodu sv. Stanislava v Šentvidu, kjer ena od dvoran nosi vaše ime. Zato v znamenje hvaležnosti to slovesnost spremlja deklški zbor iz Škofovih zavodov. Prav tako izdatno podpirate Slomškovo ustanovo za pomoč revnim

Za vodstvo župnij smo imeli nekaj odborov. Najpomembnejši je bil župnijski odbor, ki je imel ponavadi dvanajst članov. V tem odboru so bili člani finančnega, gospodarskega, šolskega in liturgičnega komiteja. Ti komiteji oziroma organizacije so bili v vsaki župniji, da so skrbeli za župnijske proračune, za gospodarske potrebe in popravila, skrbeli so za šolo in učitelje in seveda za nedeljsko liturgijo. Vse te organizacije so bile v veliko pomoč župniku, ki se je tako lahko bolj posvetil zakramentalnemu življenju župnije. Organizacije so imele mesečne sestanke, ki se jih je udeleževal tudi župnik, če je le bilo mogoče. Člane so izvolili verniki, navadno za tri leta.

Če župnija ni imela katoliške šole, smo morali poskrbeti za posebni pouk v katoliški veri za vse šoloobvezne otroke. Ponavadi je bilo to v sredo zvečer po eno uro. Takoj po koncilu so pri tem nastopile velike težave. Prvo, kar so moderni teologi naredili, je bilo, da so opustili stari baltimorski katekizem. Ta katekizem je bil napisan nalašč za Ameriko po baltimorskem koncilu ekumenskih škofov leta 1885. Imel je tri dele, za mlajši rod, za srednjo in za višjo šolo ter za odrasle. To je bilo odlično in precizno

delo, pisano v obliki vprašanj in odgovorov. Morda je malo manjkalo biblijskih citatov, sicer pa je natančno obravnaval vsa dogmatična, moralna in zakramentalna vprašanja katoliške vere. V njem ni bilo zgodovine katoliške Cerkve. „Ta knjiga mora proč, je starokopitna, brez življenja, brez ljubezni, ni odraz sedanjega življenja“, so govorili. Kaj zdaj? Kar naenkrat se je po Ameriki pojavilo na stotine teoloških strokovnjakov, ki so zajeli teološko modrost z največjo žlico. Tako rekoč vsak dan so izhajale nove knjige, ena slabša od druge, ki jih je izdajalo kakšnih deset družb. Prišlo je do prave povodnji, tako da jih ni bilo mogoče vseh niti prebrati. In kaj boš uporabil za svoje otroke? Za katoliško šolo je bilo nekaj strani še uporabnih, za druge otroke pa skoraj nič. Vse je bilo puhlo, prazno, nič resnega, samo ugibanje, vse v „duhu koncila“, ki so ga po svoje razumele samo izbrane duše, posebno navdihnjene od Svetega Duha. Zelo so se razpisale nekatere nune, ki so zapustile svoje samostane, in duhovniki, ki so zapustili svoj duhovniški stan. Tako smo imeli nekaj let na tem področju pravo zmešnjavo.

Kaj storiti? Vsak župnik po svoje in

po svoji vesti. Tudi sam sem se tako ravnal. Jeseni, na začetku šolskega leta, sem dal vsakemu učencu list papirja in pisalo. Študente, ki niso hodili v katoliške šole, sem prosil, naj napišejo vsa vprašanja, ki jih težijo: vprašanja vere, morale, cerkve, družine, socialna vprašanja, vse, kar jim leži na srcu. Vse morajo napisati odkrito. Papirja naj ne podpišejo, tako da ne bo za njihove težave izvedel nihče. Imeli so eno uro časa, po koncu sem liste pobral in odnesel domov. Joj, kakšna bogastva človeških duš, duš, ki iščejo Boga in smisel življenja in večnosti. Nikoli ne bi verjel, kaj vse se skriva v srcih in glavah teh fantov in deklet. Vse sem prebral in uredil, saj so se nekatera vprašanja ponavljala. K svojim razlagam sem dodal vprašanja, ki jih niso vprašali. Gradiva za pouk sem imel toliko, da vsega niti do konca leta nismo izčrpali. In kako so poslušali! Saj, to so bili njihovi problemi, problemi vseh. Uspeh je bil odličen, vsako leto. Še danes, po vseh teh letih, mi otroci, zdaj možje in žene, pišejo, kako lepo je bilo, ko smo se pogovarjali o njihovih problemih. Tako sem „duha koncila“ rešil jaz.

(Prihodnjik dalje)

dijakom.

Vsa leta ste velikodušno sponzorirali katoliški tisk v Sloveniji, Kanadi in Argentini.

Vse to je znamenje vaše darežljivosti in velikodušnosti za Cerkev in narod.

O tem, kaj vam dolguje slovenska skupnost v Kanadi, bo spregovoril g. Tone Zrnec iz Toronta. Naj poudarim samo to, da Slovenci v Kanadi ne bi mogli ustanoviti vse, kar imajo danes, brez vaše izredne naklonjenosti in stvarne pomoči.

Spoštovani vitez Kastelic! Ko se je apostol Pavel poslavljaj od krščanske skupnosti v Efezu na poti v Jeruzalem, je dejal: „Vsem sem vam dal zgled, kako moramo s trdim delom pomagati slabotnim in se spominjati besed Gospoda Jezusa, ki je rekel: 'Večja sreča je dajati, kakor prejemati' (Apd 20, 35). Z izrednimi talenti, ki jih je Bog dal in s trdim delom ste v svojem življenju veliko dosegli na gospodarskem področju. Na vse to ste danes upravičeno ponosni. Še bolj ponosni in srečni ste lahko, da ste možnosti, ki vam jih je prinesel vaš uspeh, stalno obračali v plemenite namene: podpora pri gradnji cerkva in drugih družbeno koristnih objektov, pomoč katoliškim gimnazijam, vlaganje sredstev v promocijo neodvisnih medijev in še bi lahko naštevali. S svojim evangeljskim odnosom do zemeljskih dobrin ste dokazali, da je „večja sreča dajati, kakor prejemati“.

Hvala vam, dragi g. Jože, za vse dobro, ki ste ga storili slovenskim vernikom doma in v izseljenstvu, hvala za vašo plemenitost, za vašo dolenjsko skromnost, za vaš ponižni nasmeh, odsev vašega dobrega srca.

Bog vas živi!“

Zatem je govoril še g. Tone Zrnec, odlikovanec osebni prijatelj, ki je omenil prispevek, ki ga je Jože Kastelic dal slovenski skupnosti v Kanadi (dom, župniji, prijateljska naklonjenost lazaristom in opora od začetka, ko še ni bil tako uspešen kot danes). Omenil je njegovo poštenost, po kateri ga posebej cenijo vsi Kanadčani in Slovenci. Izrazil je veselje in čestitke vseh kanadskih Slovencev (nekaj jih je bilo navzočih pri podelitvi) ob tem visokem papeškem odlikovanju, ki ga ima doslej le nekaj Slovencev doma in po svetu.

(Po Družini)

Duhovno življenje je objavilo

OKTOBER - NOVEMBER

PRED 70 LETI (1933)

„Bratovščini Živega rožnega venca se je priglasilo doslej 39 članov in 43 članic, to je skupno 82 bratov in sestra. Prijave še naprej sprejema Slovenska katoliška misija, Buenos Aires, Avalos 250.“

Dušni pastir Kastelic sporoča: „Šestinosemdeset pesov so zbrala slovenska dekleta za **nabavo baldahina**, prestola nad tabernakljem, ki je po cerkvenih postavah predpisan, da se sme izpostaviti sveto Rešnje Telo, ki ga pa naša nova cerkva še nima. Znesek zadošča za skromen baldahin. Če bi pa kdo želel v ta namen še kaj darovati, bo baldahin seveda toliko lepši, prelep pa za Kristusa Kralja nikoli ne bo.“

Tedenska priloga *Naše Duhovno življenje* (NDŽ) poleg stalne rubrike *Malo katekizma za naše male* odslej objavlja tudi **Veliki katekizem** za odrasle. Pod stalnim zaglavjem *Argentinski filmi*, Franc Dalibor prične novo temo s podnaslovom: **Loterija, konjske dirke, quiniela in ruleta**, ki se nadaljuje v petih tedenskih številkah. Sledi tretja tema: **Smrt v Argentini**, ki ima tudi več nadaljevanj. Slovenski bogoslovec v Argentini, salezijanec Vladimir Zmet, je opisal **zgodovino Lujana**, najbolj znane argentinske božje poti. Med **zaslužnimi Slovenci** NDŽ skozi mesec oktober in november predstavi življenjepis Antona Martina Slomška, Janeza Bleiweisa, Franca Miklošiča in Frana Levstika.

„Kakor v naši domovini mesec majnik, tako je v Argentini mesec november posebej posvečen Materi božji Mariji. **Slovenske šmarnice** bomo obhajali ob nedeljah popoldne ob štirih v naši cerkvi na Paternalu, Avalos 250. Priporočljivo pa je, če se tudi med tednom kdaj Matere božje spominimo.“

„Naše duhovno življenje. Z veseljem čujemo, da so vsi naši čitatelji prav zadovoljni z *Našim duhovnim življenjem*. Tam doli v Pampi ga komaj čakajo Slovenci, ki imajo trideset leguas ali stopetdeset kilometrov do najbližje cerkve in gori iz vroče Braziliije nam pišejo, da ga redno prejema, do zadnje besede prečitajo, da se ob njem čudno razvesele in da gre nato listič iz rok v roke. Prečitane izvode nekateri skrbno hranijo, kakor smo se mogli prepričati, nekateri pa jih pošiljajo domov, bodisi v Jugoslavijo, bodisi v Italijo, ter jih v ta namen celo posebej naročajo.“

PRED 60 LETI (1943)

SLOVENSKA SLUŽBA BOŽJA

„Ostra je bila v prejšnji številki moja beseda o malem obisku pri slovenski službi božji. Videl sem“, ugotavlja duhovnik Janez Hladnik, „da so mnogi rojaki lepo sprejeli tiste besede in sem jim zelo hvaležen za njihovo lepo voljo. Prosim pa, da še podramite druge, da se jih še več premakne. Saj bi vsak naš rojak vsaj enkrat na mesec gotovo lahko prišel na Paternal ali na Avellanedo. Vzemite vsi rojaki to za svoj sklep: 'Enkrat na mesec bom prav gotovo šel, storil pa bom kar mogoče, da večkrat.'“

PRAZNIK AVEŽANEDSKE ZASTAVE

Eno leto je, kar je bila blagoslovljena zastava Marije Pomagaj, „dragocen spomin naše daljne, trpeče, ljubljene domovine.“ Sveta maša na Avellanedi 10. oktobra je bila po namenu *Bratovščine Živega Rožnega venca* in za blagor domovine.

PRAZNIK V NOVI POMPEJI

Praznik posvetitve Breznadežnemu Srcu Marijinemu so imeli rojaki 24.

oktobra. Zbralo se je več kot 500 Slovencev. Začetek shoda se je začel z rožnim vencem v cerkvi. Nato je bil nagovor dušnega pastirja Janeza Hladnika: „V sedanjih najbolj odločilnih trenutkih vojske moramo podvojiti našo molitev in zaupanje do Marije, da naj bedi nad našimi brati in naj jih pripelje srečno skozi ta strašni vihar. Prav sedaj jim grozi pokončanje bolj kot nikdar, zato pa mora biti prav sedaj naša molitev tembolj stanovitna in glasna.“ Sledile so pete litanije, ki jih je vodil p. Koloman Kisilak. S petjem je sodeloval zbor paternalskih deklet in avellanedski pevci. Za to priložnost so dobili vsi navzoči podobico brezjanske Marije Pomagaj s posvetilno molitvijo. Za tisk podobice je poskrbel Ivo Wider. Obisk v Novo Pompejo je bil tudi skupni shod bratovščine Živega Rožnega venca.

PAZNIK ZEDINJENJA

V salonu *Príncipe Jorge* so se 27. novembra zbrali predstavniki jugoslovanske skupnosti v Argentini na skupni slavnosti. Proslavili so 25-letnico obstoja Jugoslavije. „Kar je na prireditvi najbolj padlo v oči, je bila desetorica slovenskih mladenk v narodni noši.“

SPOMIN VSEH MRTVIH

„Za 1. november se vsako leto zberemo na Čakariti v grobnici jugoslovanski, ki je na prvi diagonali naproti stopnišču pred vhomom. Na Vahtni dan hitijo naše misli na grobove naših dragih.“

IZSELJENSKA NEDELJA

Zadnja nedelja v novembru je bila v domovini že več let namenjena spominu na rojake, ki so odšli v tujino. „Letos se pa vse bolj za potrebo spomimo mi njih, katere imamo doma v brezdanji bridkosti, o katerih ne vemo, če so živi ali mrtvi.“ Ta dan so se rojaki zbrali pri sv. maši v spodnji cerkvi sv. Roze, kjer so obhajali spomin narodnega praznika. Pel je povečani avehanedski pevski zbor, ki je ta dan prvič stopil pred širšo javnost.

'LIPA' PRAZNUJE DESETLETNICO

Novembra 1933 je naš rojak Benedikt Gomišček v Villa Madero ustanovil

vil vzgojni zavod z imenom *Lipa*, uradno vknjiženega por imenom Amparo Fraternal de Menores, *Lipa*. Mnogo slovenskih domov je bilo deležnih blagoslova Gomiščkove dobre vzgoje. V desetih letih je bilo sprejetih 115 dečkov, od katerih je bilo Slovencev polovica. „Marsikatega poredneža, ki je delal doma skrb materi, je spretni vzgojitelj napravil za vzornega mladničarja, marsikaterim našim staršem, ki žive kdo ve kje zunaj v kampu, je bila v *Lipi* dana prilika za dobro šolsko izobrazbo in lepo vzgojo.“

PRED 50 LETI (1953)

NOVEMBER

1: Mesec november je bil posvečen spominu škofa Barage. Na ta praznik so bila po vseh slovenskih verskih središčih pridige o škofu Baragi. Južnoameriška Baragova zveza v Argentini je za to priliko izdala knjigo z naslovom *Barago na oltar!* (Ob stoletnici Baragovega škofovstva). Glavni pisec dr. Filip Žakelj je za Baragov mesec napisal 30 kratkih premišljevanj o svetniškem kandidatu. V knjižici sodelujejo še pok. dr. Alojzij Odar (*Baragova devetdnevica*) in Branko Rozman (*Molitvena ura, da Baraga postane svetnik*). Dodan je tudi Baragov križev pot v Kimovčevi priredbi. Rojaki so vsak dan brali iz nje eno poglavje in molili za Baragovo beatifikacijo.

1: Med rojake v **Mendozi** je za Vse svete pohitel Ladislav Lenček CM in imel **duhovno obnovo**.

2: V prostorih *Društva Slovencev* se je **zaključil drugi letnik socialnega tečaja**, ki ga je za slovenske fante organizirala DP. Skozi vse leto je vsak drugi ponedeljek prihitel na Víctor Martínez 50 prof. dr. Ivan Ahčin, da je predaval fantom o sociologiji. Govoril jim je o socialnih oblikah (družina, narod, država, Cerkev, mednarodno življenje) ter te osnovne pojme razložil jasno in pregledno. Predavatelju se je zahvalil predsednik DP Pavle Masič, tečajnikom pa vodja tečaja Rudolf Smersú.

8: **Družabno prireditve** s srečovanjem sta pripravili mladinski organizaciji SFZ in SDO na Pristavi v Moronu, da dobita sredstva za ureditev športnega prostora na kupljenem

zemljišču poleg Pristave.

8: **Proslave slovenskega narodnega praznika 29. oktobra** ob 35-letnici slovenske osvoboditve izpod avstro-ogrškega jarma so bile po slovenskih središčih takoj po sv. maši.

15: **'Zavodarji' apostolske šole v Adroguéju so priredili akademijo** ob koncu šolskega leta. Program je obsegal deklamacije Župančiča, Cankarja in Aškercarja, petje narodnih pesmi, dva prizora iz Gogoljevega *Revizorja*, kroleške plese in humoristične točke.

29: **Prvo sveto obhajilo** slovenskih otrok je bilo na prvo adventno nedeljo v Ramos Mejiji. Otrok je bilo 25. Sveto mašo je daroval Jože Jurak, pel pa je otroški zbor, ki ga vodi učiteljica Anica Šemrov.

Dva tedna zatem je duh. svetnik Karel Škulj pripravil **prvo sv. obhajilo v San Martinu** za 12 otrok. Kronist v DŽ pripominja: „*Prvo sv. obhajilo, velikonočna in telovska procesija, proslava naših žrtev so prireditve, ki najlaže povežejo vso slovensko skupnost v Velikem Bs. Airesu. Zato je prav, da se pri tem sile ne cepijo in se enotno nastopa, kajti tujcu bomo imponirali le, če bo videl, da smo trdno med seboj povezani.*“

29: **Mladinski dom** v Don Boscovem zavodu v Ramos Mejiji, kjer se zbira pod vodstvom Janka Mernika SDB del slovenske mladine, je bil slovesno odprt.

29: Štirje bogoslovci slovenskega semenišča v Adroguéju so prejeli **mašniško posvečenje**: Bogdan Makovec, Franc Okoren, Alojzij Starc in Jože Škerbec. Sv. oče je na posredovanje slovenskega duhovnika Antona Iskre, ki živi v Rimu, poslal brzojav sledeče vsebine: „*Sv. oče Pij XII. kliče na novomašnike Bogdana Makovca, Franca Okorna, Alojzija Starca in Jožefa Škerbca božjo moč in razsvetljenje, da bi sveto, goreče in uspešno vedno vršili svoja opravila in podeljuje njim ter vsem, ki bodo prisostvovali svetim obredom, zaproseni apostolski blagoslov.*“

29: **Zaključek Baragovega meseca** je bil v župni cerkvi v Ramos Mejiji z govorom o Baragi, Baragovim križevim potom, blagoslovom in zahvalno pesmijo.

+ ODŠLA STA +

Tone Truden

Gospod Tone je bil No-tranjec. Rojen je bil 23. avgusta 1921 očetu Janezu in materi Mariji, roj. Sitar, v Starem trgu pri Ložu. Pred njim je bil v družini rojen brat Janez, za njim pa brata Slavko in Emil. Imeli so veliko kmetijo in trgovino z mešanim blagom. Ljudsko šolo je opravil v rojstnem kraju, pet razredov gimnazije v Kranju, zadnje tri pa na 1. državni v Ljubljani. Že kot srednješolec se je pridružil dr. Ehrlichovim stražarjem in hodil v „izbo“, kjer se je dr. Ehrlich vsak dan srečaval s svojimi akademiki, jim govoril in z njimi molil rožni venec. Ko je dr. Ehrlich po umoru ležal na parah, je bil tudi Tone, kot član Slovenske dijaške zveze, z akademiki, ki so stali ob njem kot častna straža. Pred maturo julija 1942 so ga italijanski okupatorji odpeljali v internacijo v Monigo in Padovo, kjer je ostal do januarja 1943. Po vrnitvi v domovino je opravil maturo in se vpisal na pravno fakulteto v Ljubljani. Ko so komunisti izrabili okupacijo za revolucijo, je hitro spoznal, kdo se skriva pod lažno osvobodilno fronto in zato takoj pristopil k domobrancem. Napravil je oficirski tečaj in se vključil v Meničaninov domobranski bataljon.

Maja 1945 se je umaknil v Avstrijo. Ko so Angleži vračali domobrance titovcem, se je rešil, ker je bil dodeljen za zadnji transport. K sreči so tedaj zvedeli, kako je z vračanjem, in se je s skupino soborcev rešil. Nekaj časa je delal na kmetih na Koroškem, nato pa ilegalno šel čez mejo v Italijo. Znova se je znašel v begunskem taborišču v Monigu. Od tam so ga prepeljali v Forlì in nato v Módeno in kasneje v študentsko taborišče v Bologni, kjer je študiral ekonomijo. V Argentino je prišel julija 1948. Tu je delal v tekstilnih in gradbenih podjetjih.

Že v taboriščnih letih je spoznal gospodično Tončko Turk, s katero se je po šestih mesecih bivanja v novi domovini poročil ob vseh začetnih težavah in pomanjkanju lastnega doma. Po bivanju v najetem stanovanju v Villa Adelina in Munro se je družina preselila leta 1972 v svoj dom v Olivosu. V srečnem zakonu se je rodilo šest otrok: Beno, Marko, Marta, Anka, Peter in Diana. Gospod Tone je tudi v Argentini ostal zvest Ehrlichovi „višarski“ ideji in se udeleževal stražarskih sestankov, dokler so ti obstajali. Družina je bila vsa leta povezana s slovensko skupnostjo. 13. novembra 1998 sta z ženo z zahvalno mašo v cerkvi Marijinega vnebovzeta v Olivosu in družinskim srečanjem praznovala zlato poroko.

Družini seveda tudi bolezen in druge življenjske preizkušnje niso prizanašale. Posebej hudo je bilo, ko je gospe Tončki postalo slabo ob prižganem štedilniku in se je zelo hudo opekla. Potrebnovala je več presaditev kože. Pa tudi gospod Tone je zadnja leta zmeraj pogosteje hodil na zdravniške preglede in zdravljenje. Bo-

lezen, ki mu je tudi povzročila smrt, je šla nezadržno svojo pot. Prav na letošnji spominski dan Ehrlichove smrti, 26. maja, je v težki slutnji naročil ženi, naj pokliče najbližjega duhovnika. To so bile njegove zadnje besede. Potem že ni mogel več govoriti. Prišel je župnik iz Olivosa in mu podelil sveto maziljenje. Kmalu po tistem je gospod Tone zaspal in spal zelo dolgo, da je žena začela dvomiti, če to še ni več običajno spanje. Poklicali so zdravnika, ki je potrdil njeno slutnjo in odredil takojšnji prevoz v bolnico, kjer je ostal interniran pod zdravniškim nadzorstvom. Po 25 dneh počasnega ugašanja so se mu 22. junija 2003 iztekle ure življenja in prestopil je prag večnosti.

Dolgoletni prijatelj in stražar Avguštin Kuk iz Kanade je gospe Tončki v tolažbo sporočil, da se bodo kanadski jezuiti spominjali gospoda Toneta pri sveti maši in v svojih molitvah skozi 25 let!

Slavko (Stanislav) Smole

Rojen je bil 8. aprila 1922 v Dravljah (Ljubljana). Njegov oče je imel v prvem zakonu štiri otroke, potem pa mu je žena umrla. Precej let po njeni smrti se je ponovno poročil. V tem zakonu se je rodilo še šest otrok in od teh je bil Slavko tretji po vrsti.

V osnovno šolo je hodil v Dravlje, meščansko šolo in

malo maturo pa je naredil v Kosezah. V firmi Keržič se je izučil v metalurški stroki, hkrati pa je tri leta hodil tudi v obrtno šolo v Ljubljani. Slavko je bil človek, ki se je lotil vsake stvari in jo tudi naredil: npr. smuči, kolo, brač (tamburico), bisernico (druge vrste glasbilo) itd. Po obrtni šoli se je vpisal na Tehnično šolo in jo zaključil z mojstrskim izpitom, ki mu je dovoljeval zaposlitev v katerikoli obrti. Pa je prišla vmes vojna in revolucija. Sosedje — ki so bili aktivni komunisti — so ga skušali na vsak način zvabiti v partizane. Trikrat je bil povabljen k njim na dom, a ga niso mogli prepričati. Komunisti so se maščevali tako, da so očrnilo Italijanom njega in brata Ivana, ki so ju kmalu potem aretirali. Slavca so poslali v internacijo na Rab, Ivana pa v Rinnici. Iz internacije sta se vrnila domov po posredovanju gospoda Franca Žužka. Domov sta prišla tako izstradana, da sta komaj ostala pri življenju. Slavko je dobil za kratek čas zaposlitev na železnici, potem pa je šel skupaj z bratom Ivanom k vaškim stražarjem, kasneje pa k gorenjskim domobrancem. Bila sta na raznih postojankah, med drugimi tudi v Cerkljah, nazadnje pa v Mengšu, kjer sta bila tudi pri ustanovitvi postojanke. Iz Mengša sta se maja 1945 z drugimi domobranci umaknila na Koroško.

V Vetrinju sta bila oba določena za zadnji transport domobrancev, ko se je že vedelo, da ne gredo v Italijo. Šla sta z njimi iz solidarnosti do tistih, ki so bili vrnjeni pred njima. Transportni vlak, ki je pripeljal domobrance iz Avstrije, se je v Slovenj Gradcu ustavil. Domobranci so preživeli štiri dni zaprti v tamkajšnji kasarni. Potem so šli spet na vlak, ki se je pa zaradi razdrte proge kmalu spet ustavil. Brat Ivan je že prej vedel za razdrto progo, zato je na

BELLUNO — Škof Vincenzo Savio je napovedal za september 2003 začetek postopka za razglasitev za blaženega papeža Janeza Pavla I. (Albino Luciani). Janez Pavel I. je vladal po Pavlu VI. in pred Janezom Pavlom II. leta 1978 samo mesec dni. Pred izvolitvijo za papeža je bil beneški patriarh. (*Ave Maria*)

JERUZALEM — Kristjani v Sveti deželi so v glavnem Palestinci, ki so vsak dan izpostavljeni nasilju in drugim oblikam zatiranja. Po besedah jeruzalemskega patriarha Sabbaha se zato množično izseljujejo, saj ne vidijo prihodnosti v svoji domovini. Od več kot 400 tisoč palestinskih kristjanov jih 50 tisoč živi na območju Gaze in Zahodnega brega, 115 tisoč v Izraelu, preostali pa so se izselili. (*Ave Maria*)

VATIKAN — Papež Janez Pavel II. je potrdil odlok Kongregacije za zadeve svetnikov o junaški stopnji kreposti zadnjega avstrijskega cesarja Karla I. (1887-1922). Za razglasitev za blaženega je potreben še čudež na njegovo priprošnjo. Postopek se je začel leta 1954. (*Ave Maria*)

LJUBLJANA — Po letu 1990, po nastopu demokracije, je bilo v Sloveniji ustanovljenih več „elitnih“ klubov za imovite ljudi: tako Lions klubi (danes imajo v Sloveniji 1.254 članov), Rotary klubi in za ženske Soroptimist klubi. (*Mladika*)

Domobranec Slavko Smole med drugo svetovno vojno v Ljubljani

ni, nazadnje pa prišel v podjetje Técnica Elemec, kjer je delal do upokojitve in še čez — do osemdesetih let! Bil je vse življenje dobrega zdravnika.

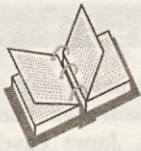
Slavko se je 12. aprila 1958 poročil v cerkvi Marije Pomočnice v Ramos Mejiji z gospodično Anico Ambrožič. Poročil ju je salezijanec g. Janko Mernik. Bila je to prva poroka v novoustanovljeni fari Marije Pomočnice in kot taka registrirana na prvi strani prve knjige. Novoporočenca sta živela najprej v Lomas del Mirador, po treh letih sta se pa preselila v lastni dom v Ramos Mejiji v bližini Ateneja Don Bosco. V zakonu so se jima rodili štiri otroci: Stanko, Anka, Marta in Danijela.

Ko so otroci odrasli, so začeli odhajati od doma in si ustanavljati lastne družine. Ostali pa so povezani med seboj in vsak teden prihajali domov na skupna srečanja. Na svet so začeli prihajati vnuki, ki se jih je v desetih letih nabralo 14. Kako je bil ponosen nanje! Slovesno so praznovali njegovo 80-letnico in mu pripravili prizorček, v katerem so mu povedali vse, kar čutijo do njega. Zadnje leto si je privoščil zasluženi počitek. Veliko je bral in tudi vnuke je rad pazil in jih kaj naučil. Komaj so shodili, jih je že peljal v svojo delavnico. Vsi so znali uporabljati njegove stroje in orodje. Za njegov 81. rojstni dan so se spet vsi zbrali ob njem. Prišel pa je dan njegovega nenadnega slovesa. Ko se je 11. junija vračal domov, je v bližini doma omagal. Bog je poslal tam mimo g. Toneta Kastelica, ki živi v tistem delu Ramos Mejije, da mu je pomagal in ga pospremil do doma. Ko je s težavo prišel do glavnih vrat, se je zrušil in izdihnil.

Na sanjuškem pokopališču zdaj čaka vstajenja. Njegovi domači ga zelo pogrešajo, za vedno bo ostal v njihovih srcih.

vlak organiziral sedem fantov za pobeg. Dva od teh sta se potem premislila, pet jih je pa iz kolone, ko so korakali proti Velenju, ušlo. Drugi trije so se razkropili, Slavko in Ivan sta se pa ves čas držala skupaj in hotela priti do Dravelj. Zaradi varnosti sta hodila samo ponoči. Zatekla sta se k sosedovim, ki so imeli kmetijo, za kate-re sta vedela, da jima bodo nudili skrivališče in pomoč. Gospodinja ju je skrila v slamo in jima nosila hrano, da sta se opomogla. Bila sta neprestano v nevarnosti, da ju odkrijejo, ker so ju povsod iskali. Vedela sta, da morata čim prej zapustiti komunistični 'raj' in se še enkrat sama odpravila čez Karavanke. Ko sta srečno prišla nazaj na vetrinjsko polje, sta tam našla civilne begunce, med katerimi so bili tudi njuni starši in sestre. Mama, ki je hodila vsako jutro v vetrinjsko cerkev k maši in molila za sinova, se je tistega dne vrnila iz cerkve s prepričanjem, da se bosta rešila. Malo pred poldnem ju je res vsa srečna zagledala. Ko je prišel odlok, da se izprazni vetrinjsko polje in so odvažali begunce v razna taborišča, so bili Smoletovi poslani v Judenburg. Tri leta kasneje so se morali begunci odločiti za deželo, v katero naj bi se vselili, kjer naj bi našli novo domovino. Kot mnogo drugih, so se tudi oni odločili za Argentino. Tako je leta 1948 Slavko prišel v to deželo.

Smoletovi so dobili prvo stanovanje v San Antonio de Padua, Slavko pa prvo zaposlitev v tovarni za avtomobilске gume v Merlo. Kasneje sta z bratom Ivanom začela delati na svoje. Iz različnih avtomobilskih delov sta na primer sestavila avto in ga prodala. Družina se je kasneje preselila v Ituzaingó. Slavko je potem zamenjal delo in nekaj let popravljaval avtomobile skupaj z Janezom Jakošem. Potem se je krajši čas zaposlil še v neki tovar-

iz naše kronike

METKA MIZERIT

• **Slovenski pevski zbor iz Mendoze** je bil na obisku v Rosariu. V soboto, 2. avgusta, so jih sprejeli člani Slovenskega društva Triglav iz Rosaria in jih pogostili z asadom. V nedeljo pa so nastopili kot izbrani gostje Švicarskega zbora. Pod vodstvom Diega Bosqueta so zapeli sledeče pesmi: Belokranjska napojnica; Rož, Podjuna, Zila; Pomlad; Bučelar; Večerni Ave; Pongale por las Hileras in indijansko pesem iz Cuzca v Peruju, v jeziku quechua. Poleg pevske predstave so se udeležili tudi družabnih prireditev in si ogledali mesto.

• **Srečanje mladcev in mladenk** v Slovenskem domu v San Martinu je bilo v soboto, 2. avgusta. Sanmartinski mladci in mladenke so jih zelo gostoljubno sprejeli. Po igrah in tekmovanju so jim postregli s picami, ki so jih pripravili že prejšnji dan. Po kosilu so fantje igrali nogomet in ping-pong, dekleta pa med dvema ognjema. Potem so ob spremljavi kitar zapeli mašne pesmi. Obiskal jih je misijonar g. Peter Opeka, ki se je z njimi pogovarjal in jim opisal svoje življenje in delo na Madagaskarju. Marjanka Ayerbe Rant mu je predstavila cilje srečanj. Potem se je misijonar z njimi igral nogomet. Mladci in mladenke so mu za spomin poklonili majhno darilo in nekaj denarja, ki so ga nabrali za njegove Malgaše. Veseli so se mladci razšli na svoje domove, saj so preživeli lep dan.

• **Slovenska kulturna akcija** je v soboto, 9. avgusta, priredila kulturni večer, ki se je vršil v mali dvorani Slovenske hiše. Predaval je **dr. Mirko Gogola** o temi: „Razmišljanje o dušnem pastirstvu v naši emigraciji.“ Predavanju je sledila živahna debata.

• **Mladinski dan v Slomškovem domu** je bil v nedeljo, 9. avgusta. Začel se je s sveto mašo, ki jo je daroval župnik g. Franci Cukjati. Dopoldne so bile tekme v odbojki. Zmago so si priborili fantje iz Slovenske vasi in dekleta iz San Justa. Opoldne je bilo skupno kosilo. Pri kulturnem programu nas je mladina iz Slomškovega doma prijetno presenetila z igro Jakoba Langsnerja, „V pričakovanju voza“, ki jo je prevedel v

slovenščino Miha Gaser z gospo Anko.

Komedijo, ki je tudi drama, so odlično predstavili sledeči igralci: Sandi Žužek, Ingrid Štrfiček, Martin Hribar (otročiček), Aleks Kastelic, Martin Kelc, Monika Štefe, Erika Ribnikar, Pavlinka Vombergar, Claudio Selan, Lučka Kinkel, Edi Cestnik, Matija Urbančič, Alesandra Omahna, Nežka Štefe in Monika Kinkel. Mlada režiserka Aleksandra Omahna si je igro dobro zamislila in skrbno izvedla. Sodelovali so še: Matjaž Ribnikar, Dani Cestnik, Narte Kinkel, Tomaž Kinkel, Matija Jakoš, Martin Pustavrh, Mojca Vombergar, Irena Žužek, Štefan Godec, Gabrijela Malovrh in Juan Baylac. Občinstvo je igralce in sodelavce nagradilo z navdušenim ploskanjem, saj so pripravili res odličen kulturni program.

• **Glasbeni večer SDO—SFZ** se je vršil pod geslom: „Majolka, bodi pozdravljena, na mizo si postavljena.“ V soboto, 16. avgusta, je bilo v Slovenski hiši zelo živahno. Zbrala se je mladina vseh okrajev Velikega Buenos Airesa. Program sta napovedovala Aleksandra Omahna in inž. Albin Magister ml. Prebrala sta zgodbo o majolki, ki jo je napisal Dani Kocmur. Sledili so nastopi raznih skupin. Najprej so nam zaigrali „Štirje fantje špilajo.“ V opernem petju je nastopil Luka Somoza Osterc. Na klavirju ga je spremljala Maria del Carmen Miguez. Nato se je predstavil otroški pevski zbor „Zarja mladosti“ pod vodstvom prof. Marjane Jelenc. Na klavirju jih je spremljala gospa Anka Savelli Gaser, z bobnom pa Tomaž Klemenčič. Zapeli so tudi Janez, Marko in Maksi, ter se s pesmijo poklonili Devici Mariji. Saši Podržaj nam je zaigrala na klavirju, Toni pa na kitari. Mešani pevski zbor iz San Justa pod vodstvom prof. Andrejke Selan Vombergar je zapel več pesmi. Fantje iz Slovenske vasi E.Q.E. so zaigrali moderne skladbe. Pri orglah nas je razveselila Tatjana Gričar. Brata Sušnik sta zaigrala tango. Nastopil je tudi kvartet „Vocal cuatro“, Andrej Grilj, Martin Selan, Aleks in Dani Cestnik. Vodja skupine je prof. Andrejka Selan Vombergar. Blues glasbo so predstavili

Luka Hrovat, Martin Rhan, Ale Pavese in David Guidon. Presenečenje večera je bila Magdalena Jerman, ki je zaigrala skupaj s sestro Veroniko, Andrejko Puntar in Marjanom Godcem. Zadnjo skupino, ki se je predstavila, so sestavljali Pablo Aleš, Sandi in Andrej Žnidar. Tonči Pavlič je pripravil sceno, Lučka Oblak pa razstavo enaindvajsetih mladih umetnikov.

• **Praznovanje v San Martinu.** V nedeljo, 10. avgusta, so proslavljali tri važne dogodke. Najprej 55. obletnico prve slovenske sv. maše v San Martinu, ki jo je takrat daroval g. svetnik Karel Škulj. V nedeljo sta somaševala delegat dr. Jure Rode in misijonar Peter Opeka. Prepevale so kar tri skupine in sicer: Slovenski pevski zbor, ki ga vodi prof. Lučka Marinček Kastelic, mladci in mladenke pod vodstvom Monike Zupanc Filipič, in šolski otroci, katerim se posveča gospa Lučka. Dr. Rode je daroval sv. mašo za vse pokojne dušne pastirje, ki so skrbeli za duhovno rast rojakov v San Martinu. Pridigal je misijonar g. Peter Opeka; poudaril je važnost slovenske sv. maše. Na koncu je zmolil „Oče naš“ po malgaško.

Sledil je skupen zajtrk v Slovenskem domu, nato pa predavanje Karla Bisaja, ki je govoril o svoji knjigi „Crónica de una familia eslovena en Entre Ríos.“ Po zanimivem predavanju je sledilo skupno kosilo. Potem pa je misijonar g. Peter Opeka na kratko, navdušeno orisal svoje delo na Madagaskarju. Med kosilom so prodajali srečke; denar so podarili misijonarju za njegov misijon. Predsednik doma mu je za spomin na njegov obisk poklonil lesen lipov list.

• 14. avgusta je imela **Zveza slovenskih mater in žena** svoj redni sestanek, ki ga je vodila predsednica gospa Pavlina Dobovšek. Po seji je bilo srečanje v kuhinji, kjer je gospa Polona Makek pripravila tri vrste krompirjevih štrukljev.

• **Romanje v Lourdes.** Kakor vsako leto, smo tudi letos Slovenci poromali k Lurški Materi Božji v Santos Lugares. Lepo nedeljsko popoldne, 17. avgusta, smo se zbrali v kripti mogočne bazilike. Najprej smo skupno molili svetli del rožnega venca, nato pa so bile pete litanije Matere Božje. Sv. mašo je vodil delegat dušnih pastirjev dr. Jure Rode, somaševali pa so prelat dr. Mirko Gogola, pater dr. Alojzij Kukovica in misijonar Peter Opeka. Več duhovni-

kov je spovedovalo, tako da so imeli romarji priložnost prejeti zakrament sprave. Pridigal je misijonar Peter Opeka. Govoril je o češčenju Matere Božje ter o ljubezni in pobožnosti, ki jo je slovenski narod gojil do Marije skozi vso svojo zgodovino. Zagotovil nam je, da nas Marija ne bo zapustila na naši življenjski poti, če je mi ne bomo zapustili. Povedal je, da je danes važno izpovedovati svojo vero, da pa to zahteva neko mero poguma. Težave in nasprotovanja doživljamo vsi, predvsem pa mladina, ker je današnji svet zamenjal vrednote. Ostati moramo zvesti izročilu naših očetov, ki so svojo vero nosili globoko v srcu in tudi živeli po krščanskih načelih.

Slovesnost bogoslužja je povzdignilo mogočno ljudsko petje, ki ga je vodila priložnostna pevska skupina. Ob koncu smo vsi romarji zapeli vedno lepo in tudi za današnji čas primerno pesem: „Marija, skoz življenje.“

• **V San Martinu je imela sestanek Zveza žena—mati** pod vodstvom gospe Polone Makek. Gospa Poldi Lipovšek je pripravila predavanje: „Nastanek družinskega krščanskega gibanja v Argentini.“

• V soboto, 23. avgusta, se je začel **poklicni orientacijski tečaj** za dijakke 4. in 5. letnika srednje šole. Organiziral ga je Mladinski odsek Zedinjene Slovenije. Strokovno pa ga vodi lic. Metka Praprotnik Luna.

• Isti večer, 23. avgusta, je bila v **Našem domu v San Justu** članska večerja in sprejem novih članov. Velika udeležba je pričala o živahni dejavnosti Našega doma.

• **V Slovenskem domu v San Martinu** so imeli 23. avgusta kulturni večer pod geslom „Ob taktu barv.“ Odprta je bila slikarska razstava našega znanega umetnika Ivana Bukovca in sicer akvareli iz Slovenije. Zatem je sledil koncertni del večera; nastopil je moški pevski zbor, ki ga vodi Anka Savelli Gaser. Zapel je tudi mladi, veliko obetajoči solist Luka Somoza Osterc. Predstavil se je tudi domači Slovenski pevski zbor San Martin pod vodstvom gospe Lučke Marinček Kastelic.

• **42. mladinski dan v Carapachayu** se je vršil v nedeljo, 24. avgusta, pod geslom: „Z upanjem gremo naprej.“ Začel se je s sveto mašo, ki jo je daroval delegat dr. Jure Rode. Sledila so tekmovanja v odbojki. Prvo mesto so si osvojili dekleta in fantje iz San Justa. Popoldne je bil kulturni program. Najprej je predsednica Alenka Žnidar pozdravila vse navzoče. Sledil je prizor, kjer so mladi pokazali, kako pripravljajo svoj dan in kako se vadijo za nastope. Za konec je spet spregovorila predsednica mladinske organizacije, se zahvalila vsem navzočim, posebno tistim, ki so pomagali in sodelovali, odboru doma in gospem, ki so kuhale. Zmagovalci na tekmah pa so prejeli pokale.

• **Obletnica Rožmanovega doma** je bila v nedeljo, 31. avgusta. Sv. mašo za žive in pokojne dobrotnike doma je daroval župnik g. Toni Bidovec. Po sv. maši je spregovoril predsednik doma Peter Čarman in nakazal težave, s katerimi se sooča dom. Sledilo je skupno kosilo, ki so ga pripravile gospe, sodelavke doma.

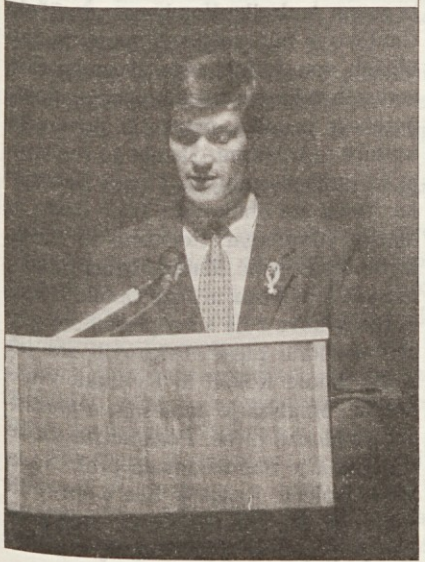
• **Občni zbor Kreditne zadruga Sloga** je bil v petek, 29. avgusta, v Slomškovem domu. Člani so sprejeli obe bilanci in izvolili nov odbor.

• **Odprtje razstave slovenskih priseljencev v Argentini** je bilo v petek, 5. septembra. Pokroviteljstvo razstave je prevzelo slovensko veleposlaništvo v Buenos Airesu. Razstava je v „Museo Nacional de Inmigración,“ v stavbi, ki jo starejši poznajo kot „Hotel de Inmigrantes“. Predstavljeni so priseljenški valovi Slovencev. Pri pripravi so posamezne skupnosti zastopali: arh. Jure Vombergar in dr. Jože

Rant za Zedinjeno Slovenijo, Fernando Leskovec za Triglav, za Prekmurce pa Esther Cmor in Roberto Mislej. Razstavo je tehnično uredila Daša Hribar. Odprtje je vodil Martin Duh; spregovorila sta tudi direktor argentinskega urada za migracijo Jorge Rampoldi in direktor muzeja o emigrantih dr. Ochoa. Goste je pozdravil veleposlanik Republike Slovenije mag. Bojan Grobovšek in direktorica Slovenskega etnografskega muzeja Inja Smrdelj. Plesne točke je zaplesala skupina Maribor iz Carapachaya, pel pa je Slovenski pevski zbor iz San Martina pod vodstvom prof. Lučke Marinič Kastelic.

• **Dan Zveze slovenskih mater in žena** je bil v Slovenski hiši v nedeljo, 7. septembra. Žene so praznovala 37. obletnico ustanovitve Zveze. Sveto mašo je daroval g. Dane Vrečar za pokojnega generala Leona Rupnika, dr. Lovra Hacina in sodelavce. Pri pridigi je duhovnik pozdravil tudi rojake iz province Entre Rios, ki so prišli na ogled razstave. Po sveti maši smo se poklonili padlim domobrancem in položili lep slovenski šopek pred spomenik. Gospe so pripravile skupen zajtrk, h kateremu so povabile tudi goste iz Paraná. Vse navzoče je pozdravila predsednica Zveze gospa Pavlina Dobovšek. Carlos Bizaj, pisatelj knjige o prvih slovenskih priseljencih v Argentino, se je zahvalil za gostoljuben sprejem. Po zajtrku smo žrebali srečke

Cont. Gregor Hribar, predsednik Slomškovega doma, govori na obletnici doma

Sekretarka na veleposlaništvu RS Jana Strgar govori na obletnici Slomškovega doma

srečelova, ki ga je pripravila Zveza za pomoči potrebne rojake.

• **42. Mladinski dan v San Justu** se je vršil v nedeljo, 7. septembra. Ob osmih zjutraj je bila sv. maša v stolnici. Somaševala sta g. Toni Bidovec in misijonar g. Peter Opeka. Mladina se je zahvalila za prejete milosti v preteklem letu in prosila za blagoslov v prihodnosti. V Našem domu so mladi igrali odbojko, opoldne so imeli skupno kosilo, popoldne pa kulturni program. Najprej je Gregor Modic pozdravil vse navzoče, še posebej častnega gosta prof. Lojzeta Peterleta, ki je ravno tisti dan prišel na obisk v Argentino. Vse navzoče je nagovorila tudi predsednica Doma gospa Mici Malavašič Casullo. Pri nastopih so se mladini pridružili tudi osnovnošolci, mladenke in mladci. Skupno so predstavili življenje v cirkusu. Nastopili so klovn, čarovniki in čarovnice, krotilke divjih živali, akrobati, glumači, plesalke in drugi uslužbenci cirkusa.

Ob koncu so zmagovalcem na tekmah razdelili pokale. Pridobili so si ga fantje iz San Justa in dekleta s Pristave. Prof. Lojze Peterle je čestital mladim in jih spodbujal, naj ostanejo zvesti svojim koreninam.

• V petek, 12. septembra, se je **prof. Lojze Peterle** srečal z **odborom Zedinjene Slovenije**. Pozdravil ga je predsednik Lojze Rezelj, nato pa se je gost razgovarjal z odborniki. Ob sedmih je bila sveta maša za žive in pokojne javne delavce. Ob osmih pa je bilo **predavanje prof. Lojzeta Peterleta**, ki je poslanec Državnega zbora Republike Slovenije. Udeleženci so napolnili malo dvorano Slovenske hiše in še na hodniku so stali sledili zanimivemu predavanju z naslovom: „Slovenija in Evropa: Narodni in politični danes.“ Predavanju je sledila živahna debata.

• **Zlati jubilej Prešernove šole.** Že v življenju posameznika je petdeset let življenja pomemben dogodek. Toliko bolj važno je, če to praznuje ustanova, kot je slovenska šola v Argentini. Prešernova šola se je skrbno pripravila na to lepo obletnico, ki so jo slavili v soboto, 13. septembra 2003. Za to priložnost so povabili prof. Lojzeta Peterleta, poslanca Državnega zbora in prvega predsednika vlade Republike Slovenije.

Sv. mašo je daroval prelat dr. Jure Rode. Somaševala sta pater dr. Alojzij Kukovica in župnik Toni Bidovec. Po

sv. maši smo se zbrali na dvorišču. Najprej je zapel otroški pevski zbor „Zarja mladosti“, ki ga vodi prof. Marjana Jelenc. Sledil je pozdravni govor Janeza Jelenca, predsednika Društva Slovenska pristava. Prešernov kip sta odkrila prof. Lojze Peterle in veleposlanik Republike Slovenije mag. Bojan Grobovšek. Pater dr. Alojzij Kukovica je blagoslovil kip, delo umetnika Stane Kolmana, dar prof. Lojzeta Peterleta. Pavel Grohar je recitiral Prešernovo Zdravljico. Ani Klemen in prof. Marjana Vivod pa sta odkrili prekrasno sliko gdč. Mije Markež, ustanoviteljice in dolgoletne voditeljice Prešernove šole. Portret je naslikal g. Stane Snoj.

Pomaknili smo se v gornjo dvorano za slavnostno akademijo. Gostje so do zadnjega kotička napolnili prostor, stali so tudi po stopnicah in na dvorišču. Najprej je pozdravila voditeljica Prešernove šole prof. Marjana Vivod. Sledil je pozdrav Ani Klemen, šolske referentke pri Zedinjeni Sloveniji. Pozdravil je tudi predsednik ZS g. Lojze Rezelj in ravnateljica SSTRMB prof. Neda Vesel Dolenc. Nato je govoril mag. Bojan Grobovšek, veleposlanik Republike Slovenije. K zlatemu jubileju je Prešernovi šoli in njenemu učiteljstvu čestital tudi prof. Lojze Peterle, poslanec DZ. Slavnostni govor jr imela lic. Zofija Pograjc Kogovšek, z naslovom „Sledovi ljubezni“. Otroški pevski zbor „Zarja mladosti“ je nato zapel nekaj pesmi. Nasmajali smo se ob humoreski „Moderna pedagogija“, ki jo je predstavila skupina „Le Ljudje“. Priložnostni pevski zbor bivših učencev, ki ga je pripravila prof. Marjana Jelenc, je zapel tri slovenske umetne pesmi. Nato so nastopili recitacijski zbor in dekletomotorji in nam podali recitacijo „Spomini in dvomi“, besedilo O. Župančiča, F. Prešerna in M. Gaserja. Pristavska folklorna skupina nam je zaplesala primorske pleske. (Vodi jo Héctor Anicò) Nato nam je šolski pevski zbor, ki ga vodi Mojca Jelenc, in otroški orkester pod vodstvom Anke Savelli Gaser zapel in zaigral pesem „Poznate deželo“ in za to priložnost napisano himno Prešernove šole. (Napisal jo je Miha Gaser in uglasbila njegova žena Anka.)

Program je z izbranim besedilom vodila gospa Nadica Grohar. Med posameznimi točkami je prebrala pismene čestitke ljubljanskega pomožnega škofa msgr. Alojza Urana, poslanca DZ Franca Pukšiča ter mnogih drugih oseb-

nosti in bivših učencev. Vsa prireditve je bila na skrbi režiserja Miha Gaserja. Andrej Golob, predsednik šolskega odbora, se je zahvalil vsem nastopajočim, sodelujočim in gostom za udeležbo. Učitelji, bivši in sedanji ter vsi predstavniki organizacij in društev so prejeli lične spominske medalje s Prešernovo podobo. Šola je za to priložnost izdala bogato spominsko brošuro.

Po akademiji je sledila napitnica in okusen prigrizek.

• V nedeljo, 21. septembra, je bila **42. obletnica Slomškovega doma** pod geslom „Praded bom potomcem te zemlje plodne“. Slovesnost se je začela z dviganjem zastav in petjem obeh himen. Sv. mašo je daroval delegat dr. Jure Rode, somaševal pa je g. župnik Franci Cukjati. Pri skupnem kosilu so se zbrali predstavniki bratskih domov in člani doma.

V prostem času so si gostje lahko ogledali likovno razstavo naših umetnikov. Razstavljali so. Andrejka Dolinar, Helena Klemenc, Tone Kržišnik, Jože Lenarčič, Anđea Quadri, Veronika Šparhagl in Irena Žužek.

Popoldanski kulturni program je bil posvečen stoti obletnici rojstva dr. Tineta Debeljaka, ki je bil častni član Slomškovega doma. Najprej je pozdravil predsednik Doma cont. Gregor Hribar. Sledil je pozdrav predsednika Zedinjene Slovenije Lojzeta Rezlja. Veleposlaništvo Republike Slovenije je predstavljala sekretarka gospa Jana Strgar, ki je imela pozdravni govor. Vnuki dr. Tineta Debeljaka, Vombergarjevi so napisali spomine na starega očka. Prebrala jih je najstarejša vnukinja gospa Andrejka Vombergar Štrficek. Ganljivo je bilo poslušati spomine najbližjih sorodnikov tega zvestega Slovenca in velikega, neuklonljivega moža, čutečega pesnika, patriarha slovenske kulture v Argentini. Sledile so recitacije izbranih besedil dr. Tineta Debeljaka. Tekst sta oblikovala Tone Rode in Marko Vombergar. Recitali so: Alenka Smole Bokalič, Mateja Hribar Šmalc, Marjan A. Loboda in Jože Oblak. Učenci Slomškove šole so zaplesali slovenske narodne pleske. Pripravili sta jih Anka Smole Kokalj in Pavlinka Vombergar. Mladina je zaplesala argentinske folklorne pleske. Posamezne točke programa je napovedovala prof. Neda Vesel Dolenc. Režija je bila v spretnih rokah dr. Štefana Godca. Scenski prostor je pripravil Miha Podržaj s sodel-

avci. Za zvok sta poskrbela Matjaž Ribnikar in Dani Cestnik. Starejši so se v prijateljski družbi pogovarjali, mlajši pa so se zavrteli ob zvokih Slovenskega instrumentalnega orkestra.

Slomškov dom je ob stoletnici rojstva častnega člana dr. Tineta Debeljaka njegovi družini poklonil spominsko odličje. Sprejeli so jo hčerka Meta, poročena Vombergar, sin Tine in zet Jure Vombergar. Hčerka Jožejka je bila zaradi oddaljenosti odsotna.

• V nedeljo, 28 septembra, je bilo v farni cerkvi **Santa Julia praznovanje stote obletnice blagoslovitve temeljnega kamna**. Kdo starejših se ne spominja slovenske pisarne na Victor

Martinez 50 v letih 1948-1956, ko smo bili še brezdomci in nismo imeli lastnih skupnih domov. Prvo „centralo“ smo imeli v stari stavbi, ki je bila last župnišča pri sv. Juliji.

Zahvalno sveto mašo slovenske skupnosti je daroval msgr. Andrej Stanovnik, škof iz Reconquiste, ki je bil krščen v cerkvi sv. Julije. Somaševali so: sedanji župnik in velik prijatelj Slovencev msgr. Antonio Aloisio, delegat dr. Jure Rode, prelat g. Jože Guštin in duhovnik, ki je spremljal škofa. Ob začetku slavlja je msgr. Antonio Aloisio predstavil slovensko skupnost in jo prisrčno pozdravil. Slovesnost praznovanja je povzdignil Slovenski pevski

zbor iz San Martina pod vodstvom ge. Lučke Marinček Kastelic, ki je prepeval med sv. mašo. Na orglah ga je spremljala gospa Anka Savelli Gaser. Pri pridigi je msgr. Andrej Stanovnik govoril o pomembnosti svete vere in življenja po njej. Poudaril je odprtost kristjanov do ljudi, še posebej župniškega občestva sv. Julije, ki nas je sprejelo. Ob koncu sv. maše je spregovoril g. Božidar Fink in se zahvalil g. župniku za povabilo na slavlje in za gostoljubje, ki smo ga bili deležni v času našega naseljevanja v Argentini. Po maši so se verniki približali oltarju in pozdravili škofa Andreja Stanovnika, ki je vsakemu prijazno segel v roko.

Surova zelenjava in sadje v prehrani

MAG. BOJAN SEŠEL

Zelenjavo in sadje moramo uživati v vsakem dnevnem obroku hrane. Priporočeno je uživanje predvsem surove zelenjave in sadja. Surova sveža hrana je osvežujoča in okusna. Bogata je tudi z vitamini in rudninskimi snovmi in ima malo kalorij. Zaradi obilice celuloze sta sveža zelenjava in sadje nasitna, pospešujeta prebavo in krepiata zobovje.

Kako pripravljamo svežo surovo hrano?

Jedi pripravljamo le iz svežih, zrelih in zdravih živil. Zelenjavo in sadje moramo pred uporabo temeljito umiti in očistiti. Glede na to, kakšne vrste sta sadje in zelenjava — mehka ali trda — ju različno pripravljamo: razrežemo, sesekljamo, zmešamo, naribamo ali zmeljemo.

Zelo pomembno pa je, da sadje in zelenjavo razkosamo, tik preden jed postrežemo. s tem namreč dosežemo, da živila ne izgube preveč vitamina C, kar bi se zgodilo, če bi jih hranili dlje časa razrezana.

Surovo hrano prelivamo s primernimi omakami, dodajamo ji zelišča, dišave in začimbe. Svežo zelenjavo solimo zelo malo, posebej zelenjavo, ki vsebuje precej soli.

O hranilni vrednosti sadnih sokov

Naravni sadni sokovi so poleg surove zelenjave in svežega sadja zelo koristni za zdravje. Njihova hranilna vrednost je različna, odvisna je od sadežev, iz katerih so narejeni.

Jabolčni sok je pijača, do katere najlažje pridemo. Vsebuje železo, fosfor, natrij in precej sadnih kislin. V tem letnem času že lahko konzerviramo različno sadje; grozdje, jabolka in hruške. Vse to konzerviramo najuspešneje, če omenjeno sadje predelamo v sokove in kompote.

Najcenejši in najhitreje pripravljeni so bistri sokovi iz sadja, ki ga zmeljemo v sadnem mlinu in izstisnemo iz njega sok s stiskalnico. Tak sok pasteriziramo in vročega spravimo v vroče steklenice. Te takoj zapremo. Pri pasterizaciji

pazimo, da sok hitro segrejemo in ga čim manj pustimo na zraku, da ohranimo v njem večje količine vitamina C.

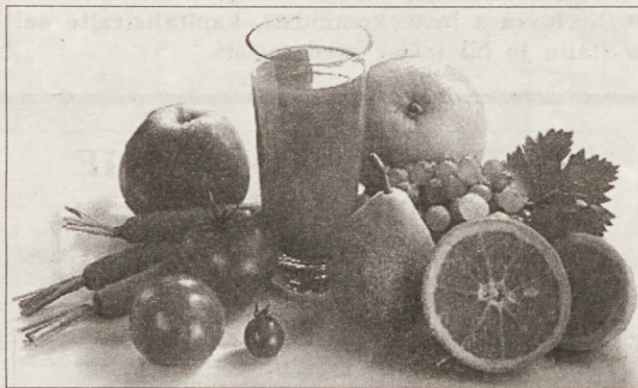
Nekaj receptov za pripravo sveže zelenjave in konzerviranja:

Nadevani surovi paradižniki: Opranim paradižnikom odrežemo pokrovčke (pri peclju). Nato jih skrbno izdolbemo. V vdolbino denemo pikantni namaz, na vrh kupčka pa položimo rezino trdo kuhanega jajca in potresemo s sesekljanim drobnjakom.

Mešana surova solata: Potrebujemo glavo solate, nekaj svežega belega in rdečega zelja, sol, česen, gorčico, kapre (alcaparra), zeleni peteršilj ali drobnjak, olivno olje, kis in trdo kuhano jajce.

Očiščeno glavnato solato ali endivijo natrgamo na manjše kose, dodamo na tanke rezance zrezano belo in rdeče zelje, s soljo pomešan strt česen, gorčico, sesekljane kapre, zeleni peteršilj, olje in kis. Solato dobro premešamo in jo obložimo z rezinami trdo kuhanih jajc.

Slivova marmelada z malo sladkorja: Potrebujemo 5 kg sliv, 1 kg sladkorja, malo cimeta in sok dveh limon. Iz zrelih sliv izluščimo koščice in skuhamo v gosto kašo. Tej kaši dodamo sladkor, cimet in limonin sok. Vse dobro premešamo in pokuhamo. Ko je marmelada že precej gosta, jo spravimo v kozarce in takoj zapremo. Čim manj sladkorja vzamemo, tem gostejša mora biti marmelada.

malo za šalo...

„Pozabil sem vključiti taksimeter in zdaj ne vem, koliko naj vam računam za vožnjo“, reče taksist potniku.

„Kakšno naključje. Jaz sem pa ravno kar ugotovil, da sem doma pozabil denarnico.“

Policista Bogdan in Miro gresta v kino. Med predstavo reče Bogdan:

„Stavim tisočaka, da se bo tale šofer zaletel v drevo!“

„Strinjam se. Toda jaz stavim s teboj, da se ne bo zaletel“, mu odvrne Miro.

Voznik se zaleti, po filmski predstavi pa reče Bogdan:

„Veš Miro, nič ne bo s stavo. Prevaral sem te, saj sem film že gledal.“

„Jaz tudi, pa si nisem mislil, da se bo igralec dvakrat zaletel v isto drevo. Mislim, da bo drugič previdnejši.“

„Kako policist zmanjša prometno zmedo v križišču?“

„Odide s križišča na malico!“

Študent, ki ni opravil izpita, je mami poslal telegram z naslednjo vsebino: „Ni-

sem naredil izpita! Pripravi očeta!“

Mama mu je poslala odgovor: „Oče pripravljen! Pripravi se tudi ti!“

Milan je na dražbi kupil čudovitega papagaja. Ko je plačeval izlicitirano ceno zanj, je vprašal:

„Pa zna govoriti?“

„Seveda! Kdo pa mislite, da je višal ceno?“

Mož telefonira domov in naroči ženi, naj pripravi boljše večerjo, ker bo s seboj pripeljal sodelavca.

„Kje pa je...?“ presenečeno prične pogovor žena, ko se mož vrne sam domov.

„Ni ga. Zaželel sem si dobro večerjo“, se opraviči mož.

Teta je dala Tončku bonbone in mu naročila, naj jih z mlajšo sestrico Anico lepo razdelita.

Tonček je naštel deset bonbonov, sestrici pa jih je dal samo šest.

Teta je opazila in fanta kregala: „Kaj sem ti naročila? Ali ne znaš šteti?“

„Jaz že, Anica pa še ne.“

UVOŽENO IZ SLOVENIJE

- Ko so politiku policaji sporočili, da bo zaprt, je menil, da gre za prebavne težave.
- Moji pravnuki se bodo v šoli učili, da je bil Goli otok v štiridesetih letih priljubljeno letovišče na Jadranu.
- Vsi slovenski milijonarji so začeli kot organizirani proletarci.
- Antifašisti niso cepljeni proti totalitarizmu.
- Čakam, da se bodo postkomunisti prelevili v prakomuniste.
- V četrtem delu Kapitala, ki ga Marx ni napisal, je vse povedano.
- Nekaterim je tranzicija tako povšeči, da napredujejo cepetajoč na mestu.
- Gola resnica ni prav nič seksi.
- Bratje Marx so bili edini resni marksisti.
- Pri nas izdelujejo nova cesarjeva oblačila v velikih serijah.
- Direktiva z leve: komunisti, kapitalizirajte se!
- Stalin je bil fašist pred fašisti.

KJE JE KAJ

Praznik vseh svetnikov in Spomin vernih duš — Jure Rode	257
Kultura — Nadškof in metropolit Franc Rode	258
Če je Bog usmiljen, bodimo tudi mi! — Janez Pavel II.	259
Mengeš: spomin na Avgušтина Hallersteina	259
Nameni Apostolata molitve za november	260
Jozafat Kunčević	261
Šmarnice za leto 2003 — Anton Nadrah Ocist	262
Sveti oče proglasil za blaženi dve žrtvi komunističnega režima ..	263
Bogastvo naše vere — Religiozna razsežnost — Ambrož Kodelja	264
Vse bliže časti oltarja	264
„Rojstni kraj Evrope je romarsko središče!“	265
Javna občila v družini	265
Vprašujete-odgovarjamo — LK ..	266
Angel hvale — Anselm Grün ...	267
Pol stoletja nas loči od smrti prelata Odarja - Alojzij Geržinič ..	268
70 let „Duhovnega življenja“ - Franci Petrič	270
Svetišče sv. Kajetana v Liniersu — Metka Mizerit	271
Pogovor... s televizijo? — P. Mirko Pelicon	272
Hudičeva banda! — Stane Snoj ..	273
„Jerry, ti si Slovenec!“ - (Po Družini)	274
Pogled z nebeške razgledne točke — (Po Družini)	275
Naša zahvala (ob 100-letnici postavitve temeljnega kamna farne cerkve Santa Julia) — Božidar Fink	277
V primežu revolucije — Ivan Lavrih	278
Papeško odlikovanje kanadskemu Slovincu Jožetu Kastelicu	279
Duhovno življenje je objavilo ..	280
Odšla sta (Tone Truden, Slavko Smole)	282
Kratke novice ... 261, 263, 264, 265, 269, 270, 277, 283	
Iz naše kronike — Metka Mizerit	284
Surova zelenjava in sadje v prehrani - Mag. Bojan Sešel ..	287

DUHOVNO ŽIVLJENJE

SLOVENSKA VERSKA REVIIJA

Izdaja ga Slovensko dušno pastirstvo.

Direktor: mons. dr. Jure Rode - Urednik: arh. Jure Vombergar - Tehnični urednik: Stane Snoj - Članica uredniškega odbora: Metka Mizerit - Ramón L. Falcón 4158 - C1407GSR Buenos Aires, Argentina - Tel.: +54-11-4636-0841 - Fax: +54-11-4636-2421 - Registro de la Propiedad Intelectual N° 90.877 - Oblikovanje in tisk: Talleres Graficos VILKO S.R.L. - EE. UU. 425 - C1101AAI Buenos Aires, Argentina - Tel.: +54-11-4362-7215 - E-mail: vilko@ciudad.com.ar

POVERJENIKI

ARGENTINA: Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires. ZDA: Slovenska pisarna, Baragov dom, 6304 St. Clair Ave., Cleveland 3, Ohio 44103, USA. KANADA: Rado Krevs, 75 Trowell Ave. Toronto M6M - 1L5 Canada. ITALIJA: TRST: Marijina družba, Via Risorta 3, Trieste, Italia. GORICA, Riva Piazzuta 18, 34170 Gorizia, Italia. AVSTRIJA: Naročnino pošiljajte Mohorjevi družbi v Celovec.

NAROČNINA

Naročnina v Argentini za leto 2003: \$ 55.- in izdatki za pošto; drugod US\$ 55.- Denarna nakazila na bančni (ne osebni) ček na ime: Jorge Rode, Ramón L. Falcón 4158 - C1407GSR Buenos Aires, Argentina.

Od zgoraj in od leve: 1. Z letošnje obletnice Slomškovega doma. - 2. Slomškov dom je ob 100-letnici rojstva častnega člana dr. Tineta Debeljaka izročil njegovi družini spominsko plaketo, ki so jo sprejeli hčerka ga. Metka, por. Vombergar, sin Tine in zet Jure Vombergar. - 3. Andrejka Vombergar, por. Štrfček, najstarejša vnukinja dr. Debeljaka, obuja spomine na svojega deda na obletnici Slomškovega doma. (Foto: Marko Vombergar) - 4. Pokojni Slavko Smole in žena, gospa Anica, v družbi svojih vnukov. - 5. V cerkvi Marije Pomagaj je bila krščena 9. avgusta 2003 Adrijana Marija Pregelj, hči Karla in Monike, roj. Svetlin; botra sta bila Mari Pregelj-Lucas in Karel Svetlin. - 6. Z dopoldanskega dela proslave, ki so jo pripravili za obletnico Našega doma v San Justu. (Foto: Marko Vombergar)

Od zgoraj in od leve:

1. in 2. Z 42. Mladinskega dne v San Justu.
3. Prof. Lojze Peterle, ki je 7. septembra prispel v Argentino, se je tudi udeležil Mladinskega dne v San Justu.
4. Za 47. obletnico Našega doma so v San Justu predstavili Molierjevo komedijo George Dandin ali Kaznovani soprog v režiji Blaža Mikliča.
5. Igralci z režiserjem in scenografom Tonetom Oblakom ob koncu odlične predstave. (Foto: Marko Vombergar)

La Vida Espiritual

Revista mensual religiosa. Editor: Misión Católica Eslovana. Director: Mons. dr. Jorge Rode
 Ramón L. Falcón 4158 - C1407GSR Buenos Aires - Argentina - Registro Nacional de la Propiedad Intelectual N° 90-877
 Armado e impresión: Talleres Gráficos VILKO S.R.L. - Estados Unidos 425 - C1101AAI Buenos Aires - Argentina

Correo
 Argentino
 Suc. 7 Bs. As.
 FRANQUEO PAGADO
 Concesión N° 6395
 TARIFA REDUCIDA
 Concesión N° 2560